

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 96

I Legislatura

Any 1982 (primer període)

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 42
tinguda el dia 13 de maig de 1982

Sessió Plenària núm. 43
tinguda el dia 13 de maig de 1982

SUMARI

Sessió Plenària núm. 42. S'obre la sessió a un quart i cinc minuts d'onze del matí, sota la Presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat dels membres de la Mesa.

Atès el caràcter secret de la sessió, no se'n fa pública la transcripció. S'aixeca la sessió a dos quarts i quatre minuts d'onze del matí.

Sessió Plenària núm. 43. S'obre la sessió a tres quarts de dotze i tretze minuts del matí. Presideix el M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de tots els membres de la Mesa.

S'inicia el primer punt de l'ordre del dia, la **Presa en consideració de la Proposició de Llei de Teatre**, amb la intervenció del Diputat I. Sr. Folch, del G. p. del PSUC, que en fa la defensa (p. 2738). Intervé en torn en contra el Diputat I. Sr. Colomines, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2740).

Prenen la paraula per fixar-ne llur posició els Diputats I. Srs. Porter, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2742), Guillén, del G. p. de Centristes (p. 2743), i Clotas, del G. Socialista (p. 2744).

Tot seguit es vota la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei de Teatre, la qual és rebutjada per 54 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció (p. 2745).

El M. H. Sr. President informa que el Diputat I. Sr. Planasdemunt, del G. p. de Centristes, no desitja formular en aquesta sessió la **Interpel·lació al Consell Executiu sobre descentralització de les funcions que ha assumit de les Delegacions Provincials**, que constituïa el segon punt de l'ordre del dia (p. 2745).

Pren la paraula el Diputat I. Sr. Padullés, del G. p. del PSUC, per presentar la **Interpel·lació al Consell Executiu sobre la implantació del quart torn** (p. 2745). Li respon l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 2747). Li replica el Diputat I. Sr. Padullés (p. 2750). Respon de nou l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 2751).

Intervé el Diputat I. Sr. Ayguadé, del G. Socialista, per formular la **Interpel·lació al Consell Executiu sobre el traspàs de serveis en matèria de conservació de la natura i els convenis respectius**, que constitueix el quart punt de l'ordre del dia (p. 2751). Li respon l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 2752). Li replica el Diputat I. Sr. Ayguadé (p. 2752). Ho respon l'H.

Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 2753).

El M. H. Sr. President suspèn la sessió a les dues i un minut del migdia i la reprèn a tres quarts de cinc de la tarda (p. 2753).

La Diputada I. Sra. Calzada, del G. p. del PSUC, formula la **Interpel·lació al Consell Executiu sobre les substitucions dels professors dels centres escolars públics**, que és el cinquè punt de l'ordre del dia (p. 2753). Li respon l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 2754). Replica la Diputada I. Sra. Calzada (p. 2755). Respon l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 2756).

La **Interpel·lació al Consell Executiu sobre les normes urbanístiques del Pla General Metropolità de Barcelona**, el sisè punt de l'ordre del dia, és formulada pel Diputat I. Sr. Capdevila, del G. p. de Centristes (p. 2756). Li respon l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2758). Li replica el Diputat I. Sr. Capdevila (p. 2759).

Intervé el Diputat I. Sr. Terradellas, del G. Socialista, per defensar la **Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre accions empreses per aquest en relació amb la crisi del sector de la motocicleta**, que és el setè punt de l'ordre del dia (p. 2760). Pren la paraula el Diputat I. Sr. Padullés, del G. p. del PSUC, per presentar-hi esmenes (p. 2761). Tot seguit intervenen per fixar la posició dels Grups respectius sobre aquesta moció els Diputats I. Srs. Hortalà, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2761) i Vallvé, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2762). El Diputat I. Sr. Terradellas intervé sobre les esmenes presentades a la moció que ha defensat abans (p. 2763).

Es vota aquesta Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre accions empreses per aquest en relació amb la crisi del sector de la motocicleta, el primer punt de la qual —amb una esmena tècnica incorporada— és aprovat per la unanimitat dels presents (p. 2764); el segon punt és aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions (p. 2764); el tercer punt és aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions (p. 2764), i el quart ho és per unanimitat (p. 2764).

Es passa ara al punt següent de l'ordre del dia, que és la **Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el transport de viatgers amb automòbils lleugers a Catalunya**, per a la defensa de la qual intervé el Diputat no adscrit I. Sr. Viñals (p. 2764).

Hi presenten esmenes els Diputats I. Srs. Luna, del G. p. de Centristes (p. 2766), i Albiol, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2766).

Intervenen per fixar-ne l'opinió de llurs Grups els Diputats I. Srs. Garreta, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2767), Medir, del G. p. del PSUC (p. 2680), i Martín i Toval, del G. Socialista (p. 2768).

Es vota tot seguit el primer punt d'aquesta Moció presentada pel Diputat no adscrit I. Sr. Viñals, i és aprovat per 62 vots a favor, cap en contra i 41 abstencions (p. 2769). El segon punt —amb l'esmena del G. p. de Convergència i Unió—, prèviament llegit pel M. H. Sr. President, també és aprovat per 62 vots a favor, cap en contra i 41 abstencions (p. 2769).

El M. H. Sr. President s'absenta i la I. Sra. Vice-presidenta ocupa la Presidència (p. 2769).

El punt darrer de l'ordre del dia són les **Preguntes amb resposta oral**.

Intervé en primer lloc el Diputat I. Sr. Padullés, del G. p. del PSUC, que pregunta al Consell Executiu sobre les **negociacions entre SEAT, l'INI i Volkswagen** (p. 2769). Li respon l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 2771). Repregunta el Diputat I. Sr. Padullés (p. 2772). Li respon de nou l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 2772).

El Diputat I. Sr. Padullés formula ara la **pregunta a l'H. Sr. Conseller de Treball sobre les properes eleccions sindicals** (p. 2773). L'H. Sr. Conseller de Treball li respon (p. 2773). Repregunta el Diputat I. Sr. Padullés (p. 2774). Respon de nou l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 2774).

Pren la paraula el Diputat I. Sr. Casas-Salat, del G. p. d'Esquerra Republicana, per preguntar al Consell Executiu sobre la **situació exacta dels obrers de l'empresa Mir Miró, SA** (p. 2774). Li respon l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 2775). Replica el Diputat I. Sr. Casas-Salat (p. 2775).

La I. Sra. Vice-presidenta aixeca la sessió a les vuit menys nou minuts del vespre.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 42

S'obre la sessió a un quart i cinc minuts d'onze del matí. Presideix el M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de la Vicepresidenta Primera, I. Sra. Concepció Ferrer i Casals, del Vice-President Segon, I. Sr. Isidre Molas, i dels Secretaris Primer, I. Sr. Ramon Camp i Batalla, Segon, I. Sr. Felip Lorda, Tercer, I. Sr. Enric Manuel-Rimbau, i Quart, I. Sr. Ramon Espasa.

Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Ferret.

Ordre del dia

1. Liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al

període de sessions setembre-desembre de 1981 (en sessió secreta).

2. Designació dels Diputats Interventors que es proposaran al Ple (en sessió secreta).

3. Propostes de la Comissió d'Estatut dels Diputats sobre la situació de compatibilitat dels I. Srs. Diputats Josep M. Garrreta i Cusidó, Miquel Porter i Moix, i Santiago Guillén Fernández (en sessió secreta).

D'acord amb l'article 60.3 del Reglament del Parlament, només es publiquen els acords adoptats, que són els següents:

Conformement a l'article 46.2, 3r del Reglament, s'aprova la següent

LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

El 31 de desembre de 1981

Con- cepte	Explicació de la partida	Consignació	Compromès	Pagat	Pendent de pagament	Crèdit disponible
111	Assignacions Diputats	241.844.800	241.541.789	241.541.789	—	303.011
112	Assignació Consell Consultiu	—	—	—	—	—
113	Retribucions personal	88.908.008	73.466.110	73.466.110	—	15.441.898
125	Complement i hores extraordinàries	3.000.000	1.014.934	1.014.934	—	1.985.066
126	Prev. modif. plantilla i remuneracions	5.000.000	—	—	—	5.000.000
131	Complement familiar	196.500	185.675	185.675	—	10.825
153	Vestuaris	485.000	148.265	148.265	—	336.735
173	Personal eventual, contractat i divers	1.000.000	523.274	523.274	—	476.726
181	Quota assegurances socials funcionaris	22.726.936	18.070.643	18.070.643	—	4.656.293
182	Quota assegurances socials Diputats	20.000.000	20.000.000	—	20.000.000	—
183	Assegurances accidents Diputats	750.000	320.485	320.485	—	429.515
211	Dotació ordinària despeses d'oficina	8.100.000	7.792.642	7.792.642	—	307.358
222	Conservació i reparació immoble	3.000.000	839.399	839.399	—	2.160.601
223	Neteja, calefacció, ventilació, llum, aigua i altres despeses d'immoble	18.000.000	8.943.056	8.751.056	192.000	9.056.944
232	Carburants i reparació parc mòbil	2.000.000	444.740	444.740	—	1.555.260
234	Comunicacions	3.500.000	3.220.981	3.220.981	—	279.019
241	Dietes, locomoció i trasllats	2.600.000	2.182.679	2.182.679	—	417.321
252	Representació i protocol	4.125.000	3.592.383	3.592.383	—	532.617
261	Conservació i reparació instal·lació	11.500.000	11.443.047	11.215.755	227.292	56.953
271	Mobiliari i equip d'oficina no inven- tariable	2.100.000	735.209	735.209	—	1.364.791
435	Diputació: Servei Mossos Esquadra	14.825.000	—	—	—	14.825.000
471	Assignació Grups parlamentaris	149.700.000	149.100.000	149.100.000	—	600.000
611	Adquisició de mobiliari	20.000.000	14.864.107	14.864.107	—	5.135.893
612	Adquisició màquines i equip	16.740.000	11.441.338	8.976.308	2.465.030	5.298.662
621	Obres de condicionament de l'edifici	140.000.000	138.650.966	110.005.817	28.645.149	1.349.034
622	Adquisició de llibres	7.000.000	2.450.000	980.000	1.470.000	4.550.000
001	Pendent de 1980	38.235.016	38.235.016	31.435.016	6.800.000	—
Totals		825.336.260	749.206.738	689.407.267	59.799.471	76.129.552

S'acorda la designació com a Diputats Interventors per a l'any 1982 dels I. Srs. Manuel-Rimbau, Dalmau, i Subirà i Claus, d'acord amb la proposta de la Comissió de Govern Interior i d'acord amb l'article 46.3 del Reglament.

S'aprova el Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats pel qual es declara la situació de compatibilitat dels Diputats I. Srs. Josep M. Garrreta i Cusidó, Miquel Porter i Moix, i Santiago Guillén Fernández, d'acord amb l'article 7.2 del Reglament.

S'aixeca la sessió a dos quarts i quatre minuts d'onze del matí.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 43

S'obre la sessió a tres quarts de dotze i tretze minuts del matí. Presideix el Molt Honorable senyor Heribert Barrera, acompanyat de tots els membres de la Mesa. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Vintó. Al banc del Govern seuen el Molt Honorable Sr. President de la Generalitat i els Honorables Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura i Mitjans de Comunicació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

1. *Presa en consideració de la Proposició de Llei de Teatre.*
2. *Interpellació al Consell Executiu sobre descentralització de les funcions que ha assumit de les Delegacions Provincials.*
3. *Interpellació al Consell Executiu sobre la implantació del quart torn.*
4. *Interpellació al Consell Executiu sobre el traspàs de serveis en matèria de conservació de la natura i els convenis respectius.*
5. *Interpellació al Consell Executiu sobre les substitucions dels professors dels centres escolars públics.*
6. *Interpellació al Consell Executiu sobre les normes urbanístiques del Pla General Metropolità de Barcelona.*
7. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre accions empreses per aquest en relació amb la crisi del sector de la motocicleta.*
8. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el transport de viatgers en automòbils lleugers a Catalunya.*
9. *Preguntes amb resposta oral.*

Presa en consideració de la Proposició de Llei de Teatre

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

El primer punt de l'ordre del dia és la presa en consideració de la Proposició de Llei de Teatre, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

No havent-se manifestat sobre aquesta Proposició de Llei cap criteri del Govern, podem passar immediatament al seu debat. Primerament té la paraula, per a un torn a favor de quinze minuts, el Grup que ha presentat la Proposició. En nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat parlarà, en defensa de la Proposició, el Diputat senyor Xavier Folch. El senyor Folch té la paraula.

El Sr. FOLCH: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el 29 d'abril de 1981, fa una mica més d'un any, vam anunciar des d'aquesta tribuna que presentaríem una proposició de llei de teatre en un termini molt breu. El termini no ha estat tan breu com nosaltres hauríem volgut però ja tenim aquí, de tota manera, la Proposició de Llei de Teatre.

Per què aquesta Proposició de Llei? En primer lloc, perquè volem reconèixer i volem que sigui reconegut que el teatre és

un element essencial de la cultura nacional i popular a Catalunya. Però també perquè és admès, gairebé per tothom, que el Consell Executiu no té una política teatral.

Quan el Conseller de Cultura va comparèixer davant la Comissió de Política Cultural, el mes de desembre de 1980, no va poder dir-nos sinó que s'havia creat un servei de teatre i que s'havia llogat el teatre Romea. Després, és clar, el Govern ha fet més coses, sobretot ha donat subvencions, però seguint, sense tenir una política teatral. Fins i tot ho han reconegut així els crítics de teatre dels òrgans de premsa més favorables al Govern. Posats a no tenir, per cert, el Govern no té ni Cap del Servei de Teatre. O ho podríem dir d'una altra manera: el Govern no ha estat capaç de cobrir fins ara la baixa creada per la dimissió de l'anterior Cap del Servei.

I, no obstant això, és evident, jo crec que tots ho hem de reconèixer, que el teatre a Catalunya és ara millor que fa cinc anys. La millora ha estat quantitativa i qualitativa. En aquesta millora hi han tingut una aportació decisiva les institucions. És, gràcies a l'ajut que s'ha donat el teatre català des de les institucions, des dels ajuntaments, des de les diputacions, des de les caixes d'estalvis i, naturalment, des del Consell Executiu de la Generalitat, que s'ha pogut potenciar l'activitat dels diversos grups teatrals. I per això ara presentem aquesta Proposició de Llei, perquè això que fins ara han estat iniciatives disperses de diferents institucions, cal que trobi un canal legal que ordeni i consolidi tot el que ja s'ha aconseguit i ho projecti cap al futur.

Quin contingut té la Proposició de Llei de Teatre que presentem? Com que tots vostès la coneixen, perquè ha estat publicada pel *Butlletí Oficial del Parlament*, m'estalviaré, i els estalviaré a vostès, de parlar-ne amb detall, i em limitaré a destacar els punts que el nostre Grup parlamentari considera com a més importants.

La situació del teatre a Catalunya continua essent, malgrat la realitat de les millores a què m'he referit, molt precària. Un dels problemes greus del nostre teatre és la pobresa de recursos econòmics de les companyies existents, i això condiona, entre altres coses, la qualitat dels muntatges. En aquest aspecte, una política de subvencions com l'actual ajuda les companyies a sobreviure, i això és un pas endavant en la situació actual, però és un pas mínim, molt mínim, perquè els pressupostos de l'Administració destinats al teatre són molt baixos, i l'Administració pretén massa sovint quedar bé amb tothom. Aquí, l'alternativa, per a nosaltres, és clara: cal tendir a unes companyies estables, i, per tant, cal dotar-les de pressupost suficient, i això creiem que pot aconseguir-se creant companyies municipals o comarcals per tal que compleixin una funció de servei públic teatral, i el servei públic —deixin-m'ho aclarir, perquè hi ha qui ho confon, com, per exemple, avui en un article del diari— no vol dir propietat pública. Sense anar més lluny, una coneguda empresa financera del país va popularitzar durant anys un eslògan que deia: «Voluntat de renovació i de servei», i la voluntat de servei, de servei públic, era compatible, en el seu cas, amb la propietat privada, gairebé diria jo privadíssima, d'aquesta empresa financera.

D'altra banda, la vida teatral catalana continua essent la vida teatral barcelonina. L'aportació de diner públic continua dependent de la bona voluntat i dels encerts, o desencerts, dels governants. La llibertat d'expressió ja sabem, malauradament,

que no compta encara amb suficients mesures legals de defensa, amb suficients mecanismes legals de defensa. Continuem pagant encara impostos especials, com el dit de «protecció dels menors», per anar al teatre.

És, doncs, en funció de la situació i dels problemes del teatre a Catalunya, que hem donat un contingut concret a la nostra Proposició de Llei. Així, el títol primer formula una sèrie de normes generals amb un clar sentit pedagògic, perquè nosaltres entenem, dit sigui de passada, que la política és, o hauria de ser, també, pedagogia i que les lleis són, o haurien de ser, també, pedagògiques. És a dir que han de servir per contribuir a la formació del poble el qual n'ha de ser no només el destinatari, sinó també el protagonista.

El títol segon tracta dels organismes de política teatral, és a dir, planteja la necessitat de la institucionalització. I és que, com sabia molt bé Bertolt Brecht, els problemes del teatre no es resolen només fent teatre, ni tan sols fent bon teatre, sinó que calen solucions polítiques.

El títol tercer, sobre els òrgans de producció, difusió i formació teatral, concreta la tasca a realitzar per les institucions de política teatral.

I, finalment, en el títol quart es planteja un tema tan important i tan oblidat com el de la recuperació i la conservació de locals teatrals. Tan oblidat, per cert, que l'actual pressupost de la Generalitat no hi dedica ni una sola partida, i per això, nosaltres, el nostre Grup parlamentari, vam presentar una esmena de creació d'una nova partida en aquest sentit, una esmena més aviat simbòlica però que fins ara, en el debat en Comissió, dit sigui entre parèntesi, ha tingut molt escassa fortuna.

Voldria afegir encara que aquesta Proposició de Llei ha estat elaborada per un col·lectiu de Partit, que ha treballat durant anys. Té les seves arrels directes en un opuscle titulat «Política teatral per a la Generalitat», publicat pel PSU de Catalunya, escrit l'any 77, i en una pràctica desenvolupada al llarg de molt de temps. No seria just si jo no esmentés ara, per la qualitat i la constància de la seva dedicació, les aportacions de Jaume Melendres i de Jordi Teixidor. Sense l'aportació d'ells i d'altres companys no hauria estat possible aquesta Proposició de Llei, ni tan sols la part essencial de la meva intervenció avui aquí (encara que, pel que fa a la meva intervenció, com se sol dir, però en aquest cas és cert, de les mancances i limitacions, jo en sóc l'únic responsable).

Aquesta Proposició de Llei, repeteixo, és el resultat del treball d'un partit, però no és, o no vol ser, partidista, perquè recull l'experiència de l'Assemblea d'Actors i Directors, coincideix, en bona part, amb una coneguda memòria de l'Institut del Teatre, i, sobretot, és hereva de les conclusions aprovades per l'àmbit de teatre del Congrés de Cultura Catalana.

Com totes les lleis, aquesta diu que sí a unes coses i no a unes altres.

Diu *no* al monopoli teatral barceloní; per trencar-lo no basta amb enviar espectacles barcelonins a comarques en missió cultural; cal que cada unitat territorial tingui una activitat escènica pròpia, d'acord amb els seus propis interessos i gustos, però amb uns mitjans materials superiors als que ara tenen. Només així serà possible i real l'intercanvi, que és una de les fonts màximes de cultura. Diu *no* a la política de subvencions entesa com a donació graciosa del Govern, diu *no* a la burocratització

i estatalització del teatre.

Diu *no* a les accions dites de prestigi, realitzades amb finalitat electoralista.

Diu *sí* a la iniciativa privada sense ànim de lucre, diu *sí* als Joglars, al Teatre Lliure, als Comediants, a Dagoll-Dagom, a Adrià Gual, a la Sínia, a l'Orfeó de Sants, al Globus, i a tantes i tantes iniciatives, que són, ara i avui, les puntes més visibles d'un potencial immens. I aquest *sí* no comporta cap mena de *no* a l'empresa privada tradicional, a la que es regeix per l'ànim de lucre d'un empresari que contracta professionals i comercialitza un producte per obtenir beneficis. Aquest teatre, el dels empresaris tradicionals, ha de continuar existint amb tots els drets, però el diner públic s'ha de canalitzar preferentment cap a les iniciatives amb contingut professional sense ànim de lucre.

Què passarà amb aquesta Proposició de Llei? El Parlament de Catalunya serà favorable a la seva presa en consideració o hi serà contrari? Votar a favor de la presa en consideració no vol dir estar d'acord amb tota la Proposició de Llei, vol dir, simplement, acceptar la necessitat de legislar sobre teatre i de començar a treballar amb les esmenes que calgui, amb la participació constructiva de tots, a partir de la Proposició que es presenta.

Un conegut home de teatre, molt vinculat, pel que sembla, a l'Administració, diu, en un article que avui publica el diari, textualment: «En pura teoria no es pot dir que no a una llei del teatre, però en bona pràctica s'ha de dir no a qualsevol llei que vagi per davant de la vida i pretengui amotllar-la, fins i tot abans que la vida comenci a existir.» Nosaltres hi estem totalment d'acord. Per això hem presentat una Proposició de Llei que *no* va per davant de la vida, sinó que en recull l'experiència, i que no pretén amotllar ni encotillar ni controlar, sinó tot el contrari: pretén potenciar allò que existeix per tal que pugui consolidar-se i desenvolupar-se plenament.

He de dir francament, i m'agradaria equivocar-me, que sóc pessimista quant al resultat de la presa en consideració. En primer lloc, perquè fins ara el partit del Govern, amb la visió estreta de Catalunya i de les necessitats de Catalunya en el moment de construcció de l'autonomia que nosaltres tant li hem criticat, s'ha mostrat contrari d'una manera gairebé sistemàtica a les iniciatives legislatives de l'oposició. De vegades, jo crec que actuen així per donar-nos la raó, per demostrar que, efectivament, tenen una visió sectària i excoient de la construcció de l'autonomia. Però, a més, hi ha una raó de fons que també em fa ser pessimista, i és que a Catalunya la dreta no ha ajudat mai el teatre català. El teatre català s'ha salvat, si se'm permet l'expressió, gràcies a l'activitat abnegada, fins i tot sovint molt sacrificada, dels grups de teatre independent, dels professionals —escriptors, actors i directors— que «han viscut per salvar-nos els mots», enmig de la indiferència de la burgesia del país.

Es produirà ara també aquella majoria mecànica, automàtica, conformista, que s'ajup sota les indicacions del partit del Govern? Si així fos, no només hauria estat derrotada una iniciativa de l'esquerra, una iniciativa de l'oposició, sinó que s'hauria defraudat un objectiu que durant molts anys ha estat, i ho continua essent, l'esperança de tota una professió: la llei de teatre. Repeteixo que m'agradaria equivocar-me i m'agradaria veure com el Parlament de Catalunya es planteja no ofegar la llei de teatre, sinó millorar-la a través de les esmenes

i del treball parlamentari, no destruir la iniciativa d'un grup de l'oposició, sinó construir tots junts una peça més del gran edifici de l'autogovern de Catalunya.

Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Algun Grup parlamentari desitja parlar per un torn en contra?

El Sr. ALAVEDRA (*de l'escó estant*): El Diputat senyor Colomines.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Colomines, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió té la paraula.

El Sr. COLOMINES: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el Grup comunista ha presentat un projecte de llei de teatre. El teatre sempre ha estat una preocupació a Catalunya, una preocupació, tot i la importància d'autors com Àngel Guimerà o Josep Maria de Sagarra, d'actors com Enric Borràs, o d'impulsors com Adrià Gual. Només per a citar-ne alguns, i sigui dit això en homenatge a tots els altres. El teatre és una activitat en la qual la creació literària ha de recollir els corrents més avançats de l'expressió, que ha de fer arribar al públic d'una manera viva, i ha de prendre contacte amb el públic que participa i completa el missatge de l'autor.

Tot això, perquè sigui possible, requereix un muntatge, requereix una organització, requereix una potenciació. Sense això, evidentment, es frustren els actors, no hi ha escola d'actors, i el país queda mancat d'un dels millors elements de cultura popular capaç de motivar-lo. És evident que el que el Congrés de Cultura Catalana, l'any 1977, dictaminava sobre la mancança d'una estructura teatral a Catalunya és cert.

El Congrés plantejava una reestructuració. Partia d'unes realitats llavors existents i plantejava una llei de teatre, i partia d'uns supòsits —d'uns supòsits ideals— sobre la fiscalitat que ara no concorda amb els reals.

Som, evidentment, en el camí de la reestructuració. No hi ha cap mena de dubte sobre això. Ha de partir de la nostra realitat, de la realitat d'ara, d'aquest moment, i, a més a més, ha d'incentivar-la. És a dir: es tracta de motivar, es tracta de facilitar, es tracta d'obrir portes, de propiciar la creació imaginativa, no només en el camp dels textos, sinó en els de la real i definitiva raó d'aquests textos: la representació i l'engranatge d'aquesta representació amb el poble.

El teatre és un servei públic, com ho són l'escola i altres coses. El que un Govern ha de garantir és l'excés sense traves ni dificultats a aquest servei públic. I n'ha de garantir el bon funcionament, però sense entrar en el terreny que, pels qui creiem en l'existència de totes les coses en llibertat, no li escau.

Aquesta és, senyores i senyors Diputats, senyor President, una filosofia que és a la base de moltes —per no dir de totes— de les nostres actuacions i de les actuacions del Govern, que pot agradar o que pot no agradar, però és un fet.

És evident que el que cal, doncs, és una política teatral que, a partir del que hi ha, de la nostra realitat en tots els camps —en el privat, en el públic, en l'urbà, en el comarcal— mantingui una planificació i una coordinació eficaces, perquè el món del teatre —i ara no parlo només dels autors, sinó dels actors i dels qui es mouen a l'entorn del teatre, i dels qui s'arrisquen perquè aquest espectacle sigui possible— ha d'encarrilar-se perquè compleixi la seva funció social i permeti

la lliure iniciativa de desenvolupament que ens ha de dur a la recuperació d'aquest aspecte de la cultura i del seu públic —i del seu públic— majorment, en aquests moments, poc incentivat. I això s'ha de fer sense intervencionisme, sense burocràcia, sense encotillament ideològic i, molt més, s'ha de fer sense interessos partidistes, i en una línia política de suport a tot el que sorgeixi de les bases mateixes dels qui treballen en el món del teatre, no de persones que s'arroguen representacions o de persones que poden tenir el seu punt de vista, però que és el seu punt de vista estrictament privat, particular, amb la consolidació dels grups existents i dels que fins ara s'ho havien de pagar tot i que han sobreviscut de la manera com han pogut, i propiciant, a més a més, l'aparició de nous grups.

Així és com el meu Grup, que dona suport al Govern, veu les necessitats urgents a cobrir dins l'àmbit del teatre, i creu en una política teatral que ja ha creat un centre dramàtic amb seu al teatre Romea, capaç d'oferir en les millors condicions possibles productes teatrals solvents —el Centre Dramàtic de la Generalitat—, que aquest any ja ha passat a ser centre de producció o de coproducció amb línies de programació diverses i descentralitzades, amb la proposta del teatre obert per a muntatges que requereixin un espai diferent del del Romea, amb els projectes de temporades del centre fora de Barcelona; per exemple, a Girona i a Reus, per a dir-ne uns; amb estades no d'un dia, d'una sessió, de dues sessions, amb estades de cinc o sis setmanes en aquests llocs; amb les col·laboracions en diversos locals de fora de Barcelona per a poder anar a fer aquestes representacions. Una política d'ajut al teatre professional per al qual, mitjançant concurs —no pel dit—, mitjançant concurs, les companyies amb tres anys de trajectòria continuada i les empreses de local —escollin-ho bé— puguin signar convenis amb el Departament. Aquesta és una antiga aspiració dels nostres professionals, que són els qui aquí, precisament, ha esmentat —jo no els esmento per estalviar temps— el Diputat senyor Folch en la seva intervenció. Convenis, no només per a un muntatge concret, convenis per a la programació de tot un any. Això és el que dona estabilitat. Això no vol dir que no hi pugui haver uns muntatges concrets que interressi que en aquell moment siguin oferts al nostre públic, però fonamentalment és això: donar tota una trajectòria d'uns anys de treball a aquests Grups. Aquest és el sentit de l'Ordre publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, en el número 206, del dia 10 de març de 1982, que no discrimina ningú. Llegeixin-la i ho veuran: no discrimina ningú, sinó que especifica prioritats segons l'interès que les companyies tinguin per al teatre català i per a la seva difusió arreu de Catalunya.

Exactament podríem dir pel que fa a les companyies locals i per a les companyies del teatre independent —aquests grups semiprofessionals que tendeixen a la professionalització— i per a les que facin teatre infantil, que garanteixin tot això que he dit i que, a més a més, garanteixin textos en català i, a més a més, cura en el llenguatge.

Això és, senyores i senyors, al meu parer, una real política d'ajut tal com l'entén el meu Grup parlamentari. Aquesta és una real potenciació, completada, a més a més, per una atenció a totes les iniciatives que surtin a Catalunya, arreu de Catalunya, amb una coordinació de tot això amb la gent de teatre.

Per exemple, vostès ja deuen saber, els qui aquí estan interessats pel teatre —i veig que hi ha molta gent interessada pel

teatre— que a les terres gironines ja s'ha constituït una agrupació teatral on hi ha gran part de les companyies d'aficionats, de professionals i d'independents amb funcions de promoció, d'estimulació i de potenciació de la formació dramàtica, d'informació, d'arxiu —que cal donar a conèixer— i, a més a més, de mútua col·laboració.

Entenem, finalment, que és una política teatral la política d'ajut a la recuperació —tal com diu l'Ordre—, consolidació i construcció de locals lligada a crèdits, a convenis amb entitats i ajuntaments que progressivament es va desenvolupant.

Jo crec, sincerament, que ha estat com a conseqüència de tot això que l'Il·lustre Diputat senyor Xavier Folch ha pogut dir que en aquest moment la política teatral no era la mateixa del 1980, quan es van demanar comptes al Conseller en una sessió de la Comissió de Política Cultural i ell diu, ara, el 1982, que no va fixar la seva política social en aquell moment, el 1980, i, d'altra banda, diu que la situació ara està millor, i ho diu perquè, és clar, això salta a la vista. Només cal sortir al carrer o interessar-se pel teatre.

La Llei que presenta el Grup comunista no diré —que consti— que no aporta res en aquest sentit de tot el que jo he esmentat. Evidentment, no ho diré. El que sí que diré és el que aporta, que a nosaltres ens sembla que és discutible. Podem estar equivocats, però ens sembla que és discutible. I és que pretenen substituir o condicionar la política del Govern en sotmetre les decisions a unes majories d'uns consells en els quals les companyies —entenguin-ho bé—, les companyies, com a grup, no hi intervenen per res. Home! Això em sembla que no és seriós; no és seriós que les companyies no intervinguin —després veurem per què en l'anàlisi de la Llei— i, d'altra banda, el que no és seriós és que es vulgui fer una política, és a dir, que no es deixi fer al Govern una política, que és qui ha de fer una política. I es pot estar en contra d'aquesta política, i es pot criticar aquesta política, però no es pot muntar un aparellament perquè el Govern no pugui fer aquesta política, o paral·lelament se'n faci una altra. Això és el que ens sembla que la llei aquesta aporta.

Bé. Vegin, per exemple, els articles 3, 4 i 5 de la Llei. Ja els saben, no cal que els els expliquem, però només pel damunt. Crea uns consells intercomarcals. Bé, aquests consells estableixen i executen la política teatral. I qui els forma, aquests consells? Bé, una representació política, una representació d'actors, d'autors, de directors, d'escenògrafs, de tècnics de la demarcació territorial —per a entendre'ns— del Berguedà, per exemple: una representació del públic. Del públic! Ah, però, escolti, del públic organitzat en associacions de veïns, en centrals sindicals, per recollir tots els altres en associacions d'espectadors que encara estan per crear. Home! Escolti, à veure, ningú no dubtarà que a mi la militància és una cosa que m'ha agradat sempre, i em penso que no he estat ni un minut de la meua vida sense militar en un lloc o en un altre, però que s'obligui la gent a estar enquadrat en aquest lloc per a poder opinar sobre teatre, em sembla excessiu. L'adrogar de la cantonada de casa, amb qui em discuteixo molt i a qui sempre dic que s'ha d'apuntar aquí i allà, cosa que no vol, i que és un gran aficionat al teatre, i amb qui sempre estem discutint de coses de teatre, aquest home —que en sap molt—, en la Llei del PSUC, no hi entra.

Què fan aquests autors, aquests actors, aquests directors,

aquests escenògrafs, aquests tècnics, etc. berguedans? Estem situats en el lloc del Berguedà. Estableixen, executen la política teatral del Berguedà. Gestionen i distribueixen els diners rebuts de la Generalitat. Ep! Gestionen i distribueixen —no dic «es distribueixen»— els diners rebuts de la Generalitat. Ah! Coordinen l'activitat teatral dels municipis, i a més a més, fan intercanvis.

Bé. Ben segur —i ho dic sincerament— que si s'aprojava aquesta Llei, no una Llei de Teatre, sinó aquesta Llei de Teatre, no hi hauria cap consell intercomarcal sense el seu autor, el seu actor, el seu director, el seu escenògraf, el seu tècnic, etc. Ah, i el seu espectador. Bé, com, durant la clandestinitat, llavors de les plataformes democràtiques, hi havia un sindicalista, un capellà, un representant d'algun col·legi professional, i, cap al final, ja hi havia bisbes i tot, o gairebé bisbes i tot. Bé. I les companyies, què? I les empreses de local, què? Això no compta. Mirin: en la línia de la creació de les plataformes es creen els consells intercomarcals dels quals ja he parlat, el Consell General del Teatre. On hi hagi un consell intercomarcal hi haurà administrativament, i tot això, un centre dramàtic, imaginin-s'ho, i, bé, com que tot això no es pot fer de pressa, i tenim pressa, i tot va malament, encara que el senyor Folch ara diu que tot va bé, llavors, urgentment, i esperant que es faci tot això, creem immediatament, immediatament, un Consell Provisional del Teatre perquè així posarem en marxa una cosa que no funciona de cap manera.

Bé, llavors resulta que en l'article 13, llegint amb bona fe, vas llegint i trobes de cop i volta un altre organisme, el Consell Assessor de Teatre, que no ha estat definit, que no ha sortit enlloc, que no saps d'on ve, i que dius «bé, i què és això?», i surt un Consell Assessor de Teatre.

Aleshores, jo dic «i què fa aquest Consell Assessor de Teatre?» Doncs, miri, fa propostes, i fa una proposta al Conseller de Cultura, aquí present, de qui ha de ser el Director de l'Institut del Teatre, que la Llei, així, per les bones, el fa dependre del Departament de Cultura:» home, escoltin, no fóra, em sembla a mi, molt més raonable que, en lloc d'envair l'Institut del Teatre com si fos una illa qualsevol, miréssim que la Diputació el traspasés, ara, de seguida, per decret, a la Generalitat, que és d'on va sortir, i jo estic segur que el Grup comunista podria aportar molt a això, i, evidentment, el Grup socialista podria aportar-hi molt, a aquest traspàs urgent, ràpid, de l'Institut del Teatre...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, el temps s'ha acabat.

El Sr. COLOMINES: Sí, si em permet. Bé, el que li queda a l'Executiu, a part de pagar, naturalment, i al Parlament, a part d'acreditar els pagaments, és, segons l'article segon, assegurar la seguretat i la higiene dels locals, i això és el que des d'aquesta tribuna cada any podríem anar demanant, si progressés aquesta Llei.

És per tot això, i perquè no creiem que ni la Generalitat ni els ajuntaments s'hagin de convertir en promotors o empresaris teatrals, perquè creiem que la descentralització de la vida teatral del país no passa per la creació d'organismes, sinó que passa pel respecte i el foment, si s'escau, de les activitats dels particulars, posant-hi el mínim de traves burocràtiques. I perquè creiem que la cultura no pot dirigir-se, ni crear-se una cultura oficial, i perquè sabem que les exaccions fiscals no són d'incumbència de la Generalitat i això fóra el que justificaria

una llei de teatre, i tinc un estudi aquí —que ara no el puc llegir perquè el senyor President si no em cridaria l'atenció una altra vegada— que parla del que passa legislativament a Europa, i per a què són les lleis de teatre a Europa, només em remeto a això. Em remeto a un article que va sortir a la revista *Teatro de España*, al desembre de 1981, a un magnífic article que ha sortit avui en el diari *Avui*, del senyor Frederic Roda, i un article que va sortir el 22 d'abril, del senyor Joan de Sagarra, a *La Vanguardia*, deixant a banda altres articles molt valuosos que han sortit d'amics meus (*rialles*) i que també amb tots els respectes, doncs, en fi, em semblen bé, però jo vaig en contra totalment.

Penso que per tot això i perquè estem d'acord i convençuts amb una política que jo ja he citat aquí, amb la bona política creiem que hem de dir no a la presa en consideració de la lletra d'aquesta llei de teatre que han presentat els comunistes, tot i que coincidim, n'estic segur, coincidim, no amb els comunistes, amb tots els grups (*rialles*), coincidim amb tots els Grups —ho crec, ho crec, eh?— en la necessitat que aquest patrimoni de Catalunya que és l'activitat teatral trobi l'altura dels seus grans autors, dels seus grans actors i dels esforçats promotors i empresaris que antany tenia. I, per acabar, quatre ratlles...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, li prego que aquesta vegada sigui cert que acaba (*Rialles*).

El Sr. COLOMINES: Sí que és veritat, escolti, miri: ja acabo... (*Rialles*.) I que consti que dir no a aquesta llei no vol dir altra cosa que dir no a aquesta llei, i no ho interpretin d'una altra manera. Diem no a aquesta llei perquè no ens agrada, per tot això que hem dit i moltes coses que diria podria estar explicant aquí tanta estona, si el senyor President m'ho permetés, però no m'ho permet. (*Rialles*.) Aleshores, això no pressuposa res, només vol dir que els que estimem la llibertat, que els que hem lluitat tota la vida per la nostra llibertat, que volem la llibertat per damunt de tot, i que la volem en tots els camps, no ens volem veure ni encotillats ni restringits en qualsevol dels aspectes de la nostra vida, de la nostra cultura, que ha estat i ha de continuar essent lliure, oberta i imaginativa.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores Diputades, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Poden ara intervenir els Grups parlamentaris que no han parlat fins ara, i que no han intervingut en el debat, per ordre de menor a major. El Grup parlamentari d'Esquerra Republicana ...

El Sr. HORTALÀ (*de l'escó estant*): Senyor President, el Diputat senyor Miquel Porter.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Miquel Porter té la paraula.

El Sr. PORTER: Senyor President, senyores i senyors Diputats, gairebé no hauria de dir res, perquè tot s'ho han dit les dues parts anteriors, en favor i en contra, però em sembla que hi ha aspectes una mica concrets que caldria clarificar, perquè qualsevol posició que es pren ha de ser presa no pas per una simple qüestió de tendència o d'ideologia, sinó també per una anàlisi d'allò que se'ns proposa. En primer lloc voldria veure com —i tal com ja ha dit el Diputat senyor Folch— aquesta Proposició de Llei es basa directament en l'informe que el PSUC va començar a preparar l'any 1975 i va presentar l'any 1977 al Congrés de Cultura Catalana. En aquest informe va posar una sèrie d'addicions i de modificacions que es van fer

necessàries per a acordar-lo al que deien altres informes de diversos Grups, dirigits al mateix Congrés, i entre ells, i en primer lloc, el preparat per l'Institut de Teatre de la Diputació de Barcelona. Això es pot palesar si es compara paràgraf per paràgraf, punt per punt i ratlla per ratlla, el text definitiu del que es va publicar en les resolucions del Congrés a Barcelona, l'abril del 1978, planes 165 endavant, amb el text de la Proposició de Llei que ara es presenta. Però hi ha tota aquesta cita, paràgraf per paràgraf, ratlla per ratlla, i hi ha unes petites modificacions. En adonar-se que les condicions institucionals, jurídiques, polítiques i socials havien canviat respecte al que se suposava que podia passar en una visió d'aquells anys, s'ha intentat una actualització i una reducció de l'informe anterior, però això no ha fet més que fer-li perdre coherència; el text primitiu era millor, i, en canvi, en més d'un punt no han aconseguit els seus propòsits en no tenir en compte el marc legal en matèries tan importants com la fiscal o la institucional. Per exemple, errors en l'enfocament de les exaccions fiscals, o en atorgar a la Generalitat atribucions sobre institucions que pertanyen a la Diputació provincial de Barcelona, capacitat que no ens ha estat pas transferida.

D'altra banda, el propòsit general del projecte primitiu era anar cap a una comarcalització que es concentrava en uns municipis, però en adonar-se de l'escassa capacitat teatral de bastants comarques, ho han reunit, i aleshores fan aparèixer uns consells intercomarcals, com que la comarca era petitona i no donava prou, aleshores s'agafen unes quantes comarques a veure si dona prou. Aquests consells intercomarcals s'hauran d'ubicar forçosament a determinats municipis, suposats potents i capaços, però aleshores, es coartarà així l'autonomia d'aquests municipis per fer el que vulguin, i al mateix temps es dificultarà la necessària acció d'abast nacional, que l'Executiu té el deure de portar a terme.

En el projecte no es contempla, no es té en compte la composició territorial actual de Catalunya, i no es té en compte perquè encara no existeix una ordenació territorial definida actual; ni s'evita, sinó que es multiplica, la possibilitat de la burocratització del fet teatral, en detriment de la lliure competència, i, a més a més, amb el risc d'una politització derivada del fet que en molts aspectes es donen competències exclusives a entitats territorials que poden canviar sovint i, per tant, no tenir ni la desitjable continuïtat, sinó servir només circumstancialment els interessos d'uns grups, en detriment del deure del sector públic, d'oferir un servei suficientment diversificats, amb unes possibilitats que siguin de debò iguals per a tothom. En el preàmbul es parla d'una «dependència centralista de les poques sales comercials amb programació permanent, que sobreviuen». A la cartellera dels diaris d'ahir, 11 de maig, apareixen dotze teatres a Barcelona, dels quals quatre programen en castellà teatre de repertori o de revista, fet per professionals; un, el Liceu, programa òpera en italià per una companyia també de professionals; els altres set programen en català i tots ells servits per companyies i grups professionals. Les cooperatives i els teatres independents que s'esmentaven en l'informe de l'any 77 han anat trobant la seva integració i la seva estabilitat, i, en canvi, gairebé enlloc de la Proposició de Llei s'esmenta aquesta professionalitat, quan la realitat és que la integració a què ens referim ha tingut precisament en compte la nova concepció del teatre a què fa referència precisament el

preàmbul de la Proposició.

Dir que el teatre català ha sofert les conseqüències de la situació política dels darrers anys és dir molt poca cosa. El teatre català està mancat d'estructures des de fa cent cinquanta anys, per referir-nos només a l'època moderna. No és cert que hi hagués unes estructures tradicionals al teatre català. Justament i precisament un dels problemes bàsics és que mai no n'hi ha hagut, d'estructures, no és en els darrers anys, mai. En general, aquest preàmbul és molt mal redactat, ho sento, i es presta a confusions precisament per la manca de rigor dels arguments que utilitza.

Respecte al primer punt de l'article primer, no és més que un enunciat general que en realitat no és procedent en l'articulat d'una llei. Al punt segon, en canvi, en no haver-hi una explicació clara respecte a la dotació econòmica per al teatre, cosa que trobàvem clarament expressada en l'avantprojecte de llei que havia preparat l'Institut del Teatre, la Generalitat es trobaria davant unes realitats pressupostàries, d'una banda, poc definides i, de l'altra, molt superiors a les assumibles i presumibles.

Respecte al punt quart, no podem parlar d'excepcions amb caire general, ja que no hi ha atribucions per fer-ho, només de manera concreta, específica i circumstancial, dintre de l'ordenació actual constitucional.

A l'article segon, punt primer, cal recordar que ja existeix l'oportuna legislació sobre seguretat i higiene en els locals o espais destinats a espectacles públics de caràcter tradicional, i pel que fa a les «necessitats que genera l'evolució constant de l'art escènic» que se cita, en ésser dinàmiques, hauran d'ordenar-se conformement es vagin produint, sense tancar-les ja en una cotilla prèvia legal actual, allò que encara no sabem ni com serà. No diem que és evolutiu i viu? Doncs, com podem, ara, abans que evolucioni, dir què necessitarà? Al punt 2 de l'article segon es pot fer palès l'esforç realitzat per l'Executiu actual en la conservació i modernització d'uns quants locals, i resulta innecessari, gairebé, esmentar-ho per a qui se n'hagi volgut assabentar. En canvi, no resulta innecessari, sinó desafortunat, de voler afavorir indiscriminadament la municipalització de locals, car és obligar els ajuntaments a uns esforços que potser no podrien assumir, i privar, en canvi, altres iniciatives no necessàriament municipals.

Passant al títol següent sobre organismes de política teatral, és absurd dir que la difusió, promoció i formació professional seran competència de cada consell, perquè la formació, per exemple, tot i atenent les particularitats de cada demarcació, hauria de ser, fonamentalment, la mateixa per a tot Catalunya, amb les particularitats que es vulgui, però fonamentalment la mateixa. Per tant, no la poden fixar els consells, han de ser supraconsells. D'altra banda, una autèntica descentralització hauria de passar per la promoció de les activitats de la iniciativa privada, posant-hi el mínim d'impediments burocràtics, i ajudant-la, en canvi, amb mesures positivadores i promocionals.

Respecte a l'article quart, es cau de nou en el burocratisme, però, a més a més, la composició proposada és infantil. Com ho saben, els legisladors, que a cada demarcació trobaran suficients autors, actors, escenògrafs? D'on ho treuen que la base del públic s'hagi de constituir a partir d'organitzacions? La gent va a teatre perquè li ve de gust i, si no, no hi va.

Per tot això, queda clar que el que s'està proposant és que la Generalitat cedeixi les seves funcions polítiques a uns consells intercomarcals en detriment d'una política global en matèria teatral i que, a més a més, es faci també cessió d'aspectes fins i tot pressupostaris.

En l'article 6^è s'esmenta el Director de l'Institut del Teatre com a part integrant del Consell General, i més enllà, en l'article 13, es diu que l'Institut del Teatre i les seves dependències exerciran les funcions d'un organisme tècnic de la Generalitat. Però resulta que l'esmentat institut no pertany a la Generalitat sinó a la Diputació i, per tant, no pot ser obligat pel Conseller de Cultura.

Pel que es refereix al Títol III, és també infantil dir que una companyia estable i professional hagi de ser capaç de desplaçar-se dintre de la seva demarcació i amb possibilitats de projecció almenys arreu de Catalunya.

Tot aquest article és redactat amb un esperit provincià. No es pot parlar, per exemple, des d'una taula de despatx, dels serveis que hauria, o no, d'organitzar cada hipotètic consell intercomarcal, ja que, en tot cas, cadascun d'ells hauria d'actuar segons les seves autèntiques necessitats. I això és aplicable també als apartats 3 i 4 del mateix article 9.

Aquestes no són coses per a delimitar reglamentàriament, i encara menys dins d'una llei de teatre.

A l'article 11^è es cau de nou a crear obligacions per llei als municipis, contradient la seva irrenunciable autonomia.

A l'article 12 s'etiqueten absurdament i burocràticament els grups i companyies com a intercomarcals, comarcals o municipals, cosa que tampoc no és admissible.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, també ha acabat ja el seu temps.

El Sr. PORTER: Podria, encara, anar agafant article per article... Només em referiré al final.

En general, aquesta Proposició de Llei és poc acurada en la seva redacció i resulta mimètica però fragmentària respecte de la Proposició preparada pel PSUC l'any 78. Ni en l'enunciat ni tampoc en el desenvolupament del seu articulat no s'han tingut en compte les formes i el contingut que ha de tenir una llei que es vulgui bàsica. Això ha portat a mancances garrafals i, en canvi, a afirmacions taxatives que, per la seva naturalesa, podrien, en tot cas, ser objecte de reglaments interiors, d'ordres o de decrets.

És per tot això que el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, tot i creient necessària una llei de teatre que contempli la descentralització, lamenta demanar que la Proposició present no sigui admesa a tràmit.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup de Centristes...

El Sr. CAPDEVILA (*de l'escó estant*): El Diputat senyor Santiago Guillén.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el Diputat senyor Santiago Guillén.

El Sr. GUILLÉN: Senyor President, senyores i senyors Diputats, estic molt satisfet d'estrenar-me, avui que ja no sóc, com ha quedat acordat en aquesta Cambra, incompatible; i miraré d'estrenar-me essent ben positiu dintre del que el tema ofereix, quant a possibilitats.

Positiu, jo diria, és el fet que un partit s'hagi fet carter d'una iniciativa de tipus professional, segurament ja de bastants

anys, com ja s'ha dit aquí, envellida; però, de carter, n'ha fet, i ha aportat aquí, en aquesta Cambra unes iniciatives d'uns professionals indispensables per a la cultura del país. Llàstima que, de fer de carter, un partit no en té prou i que aquesta tramesa políticament és totalment insuficient. Jo no repetiré els arguments que són bastants complets i llargs sobre les insuficiències polítiques d'aquesta iniciativa. Jo diria, per a explicar quan dic insuficiències, que una llei, sigui del que sigui, és una llei per als ciutadans, no per als professionals d'un sector. Una llei, en aquest cas al teatre, és una llei per al ciutadà, perquè si hi ha recursos públics són per al ciutadà, perquè aquest ciutadà tingui, en aquest cas, un servei de teatre. Nosaltres, tot i intentar ser positius, com deia abans, direm no a l'admissió a tràmit d'aquesta Proposta de Llei perquè no creiem en l'interès de crear noves estructures de representació política intercomarcal ni a nivell de Catalunya per al teatre en particular o per al que fos. No creiem que calgui anular atribucions dels serveis de la Conselleria per a traspassar-los a aquestes noves plataformes. No creiem que sigui oportú que els ajuntaments es fessin càrrec de locals, d'edificis que tenen, en molts casos, una llarga tradició d'activitat. I no creiem que calgui tancar la porta, com fa aquest document, a l'activitat teatral amateur, que, encara que pugui presentar-se com a no professional —i, naturalment, per això és amateur—, d'allà van sortir gent que avui en són, com l'Enric Majó o la Núria Espert. Queda molt camí, em sembla —la realitat del país ho diu així—, per arribar a una llei, si cal arribar-hi. El problema està, i per això jo vull dir alguna cosa més que no a aquest Projecte, que no en tenim prou a criticar-lo, perquè la qüestió està que no tenim notícia que existeixi a Catalunya avui una política de teatre. I això sí que és greu. I això és potser també una virtut de la iniciativa del Grup del PSUC, el fet de posar sobre el tapet aquest buit existent: però és un buit que no omple ni ompliria bé una llei com aquesta amb esmenes. No tenim notícia d'un projecte de política teatral. Fins ara, hem fet cara a les circumstàncies amb recursos limitats. I quan dic «hem» em refereixo a la nostra Generalitat, a la de tots. Hem fet cara a unes qüestions, jo diria, quasi d'higiene. Era qüestió de salvar l'existència d'uns grups, que calia que se salvessin perquè sabíem i sabem que, es faci la política teatral que es faci, seran necessaris. D'això, no se'n pot dir política teatral, se n'ha de dir el que és —no crec que ningú tingui pretensions de dir-ne més—, una pura higiene de salvament. Però està pendent de veure i de saber quina és aquesta política teatral que tenim pendent. A títol de suggeriment, perquè el tema és vastíssim, ni la llei ni la política teatral de la qual tenim notícia ens estan parlant realment d'aquesta funció social del teatre, de cara al ciutadà; ens estan parlant realment d'una xarxa d'edificacions de tot tipus, des del gran teatre fins als teatres per a treball amateur, a disposició dels diferents ciutadans a tot el territori de Catalunya; d'això, no n'hi ha notícies. Veiem les absències en temes de tots els nivells del teatre, que tots són complementaris. El teatre professional i independent, l'amateur, el comercial o com se li digui, o lucratiu..., tots tenen, creiem nosaltres, una funció i es complementen. Els espectadors del teatre de grans sales es fabriquen a través dels grups teatrals amateurs, que a vegades ho fan molt malament però no per això deixen de ser grups que cal potenciar. Cal, no en tenim notícia tampoc, una política que ens parli del teatre com a eina educativa, creativa i

comunitària, que tindria, avui més que mai —que l'esplai és un factor importantíssim, sobretot fins i tot quan és obligat, perquè no hi ha feina—, que tindria una gran projecció en tota la perifèria de Barcelona i especialment entre els joves, que podrien trobar en aquesta activitat, com ja ho fan en alguns casos, perquè decideixen de fer-ho, no perquè ningú els ajudi, podríem trobar-hi, doncs, una eina molt positiva i molt enriquidora comunitàriament. De tot això, no en tenim notícies; no en parlaré més perquè no es tracta aquí de fer un discurs de política teatral sinó de dir: llàstima que aquesta iniciativa del PSUC no sigui una iniciativa millorable suficientment perquè el tema de política teatral inexistent surti ja definitivament sobre la taula, surti ja, sobretot quan uns pressupostos, que molt aviat espero que estaran disponibles, ho permetran; recursos que fins ara no existien, però tampoc no ens pensem que una política teatral s'improvisa d'un dia a l'altre. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Pel Grup parlamentari Socialista té la paraula el Diputat senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, unes consideracions per a manifestar la posició del Grup Socialista entorn de la Proposició de Llei que el Grup del PSU ens presenta relativa al tema del teatre.

Per a fer-ho, em permetré fer una també breu referència sobre quina és la situació en què, en matèria legislativa, es troba avui el teatre a Catalunya. Es troba que, després dels darrers vint anys, únicament s'ha fet un desenvolupament reglamentari per temes molt concrets a l'Estat espanyol, sobre subvencions, carnets i sancions per infraccions en el teatre, durant els anys 67-72; una llei específica sobre la censura en el teatre, l'any 64; una Ordenanza de Trabajo del Teatro, Circo, Variedades y Folklore, l'any 72. Tot això emmarcat en un reglament global que és l'única matèria legislativa global sobre teatre que existeix a l'Estat, que és el Reglamento Orgánico de Teatros, que és de l'any 1852, i les Ordres del Consell Executiu, que abans el Diputat senyor Colomines esmentava sobre nomenaments en el Servei de Teatre. Bé, i no existeix res més. Si el potencial cultural i teatral de Catalunya i l'evident evolució que ha sofert durant els darrers anys el teatre a Catalunya no requereixen, en el moment en què la Generalitat assumeix com a competència plena el teatre, una llei general, un marc general que orienti i que desenvolupi els aspectes més generals del teatre, com són la regulació del patrimoni teatral, com són la funció social que ha de tenir el teatre, com és l'ensenyament del teatre, com és la classificació dels espais i dels espectacles teatrals, com són els espectacles teatrals que han de merèixer una especial atenció, protecció, promoció..., com són el teatre infantil, el teatre d'aficionat, etc., jo em pregunto què és el que, aleshores, necessitem fer en l'àrea del teatre.

I com respon el Consell Executiu, i en aquest cas concret la Conselleria de Cultura i Mitjans de Comunicació, respecte al que tot el sector professional del teatre i tots els espectadors estan reclamant com una necessitat? Respon amb absoluta passivitat. No ens presenta cap projecte de llei, al Parlament, no regula legislativament aquest tema, i quan el senyor Colomines deia que els grups socialista, comunista podien aportar molt, qui més podria aportar és el Consell Executiu, en primer lloc, i Convergència, en segon lloc. Si tenim en compte una norma generalitzada que fa que el 90% de la producció legis-

lativa que surt d'un Parlament en un país, la proposa el Govern, en aquest cas, evidentment, no s'arriba al 90%, s'arriba al 10%, donat que la Conselleria de Cultura ens ha presentat durant dos anys dos Projectes de Llei, el de Biblioteques, rebutjat per dolent, rebutjat, i el d'Organisme Autònom d'Espectacles i Festes, esmenat, que és una altra de les formes com es poden tractar les lleis. Aquesta passivitat del Consell Executiu, en la nostra manera de veure-ho, és la que justifica, i creiem que de manera precipitada, la presentació d'aquesta Proposició de Llei pel Grup del PSU. Creiem que precipitada per insuficient, però legitimada des de la preocupació que exerceix aquest buit legislatiu i que tothom reclama.

Per a entrar en una breu i esquematitzada anàlisi del que la Proposició de Llei del PSU ens proposa, nosaltres considerem que el que proposa és un element important, però un element del conjunt d'elements que ha de mantenir una llei general de teatre, un element de l'estructura organitzativa del teatre; en alguns aspectes molt positius, des del nostre punt de vista, com és el respecte i el foment de l'autonomia municipal en l'àmbit teatral; com és l'aplicació de la tècnica de convenis per a mitjançar en la política teatral. Però, repeteixo, un sol element. Els elements que nosaltres considerem ineludibles, que ha de tocar una llei de teatre són, juntament amb aquest, en primer lloc: quina és la delimitació dels espais i dels espectacles teatrals? Classificació i clarificació. En segon lloc, quin és l'àmbit i la delimitació d'aplicació d'aquesta llei general? En tercer lloc, altres matisos, altres punts, que abans hem tocat, com els espectacles que mereixen especial atenció, etc.

I mantenim discrepàncies fins i tot en l'estructura organitzativa que ens presenta i ens proposa el Grup del PSU. Discrepàncies, com és un elevat cost econòmic i complexitat organitzativa; com és l'absència, abans esmentada, de criteris d'elecció dels membres dels òrgans de direcció i de gestió teatral; com és una certa ambigüitat entre la relació dels consells intercomarcals i el Departament de Cultura; com és la manca d'una regulació del patrimoni teatral, etc.. No entrarem amb més profunditat en quina és la Proposició del PSUC. Però, malgrat aquestes discrepàncies amb l'estructura organitzativa que se'ns proposa i malgrat que considerem que únicament se'ns proposa un element del conjunt de quatre o cinc elements generals que ha de comprendre una llei general de teatre, nosaltres votarem afirmativament aquesta Proposició de Llei, de la mateixa manera que hauríem votat afirmativament qualsevol altra proposició de Llei que un altre Grup, o el mateix Consell Executiu, cas que ho hagués fet, ens hagués proposat. I per quin motiu? Perquè el motiu que ens deia el senyor Colomines, que nosaltres votant no a aquesta Llei únicament significa que votem no a aquesta Llei, que nosaltres votem sí a aquesta Llei, amb les discrepàncies que nosaltres tenim sobre el contingut del que se'ns proposa, i amb les deficiències que nosaltres considerem que manté aquesta Llei, vol dir que es faciliti, i es facilita, la manera d'elaborar definitivament una llei general de teatre a Catalunya, tenint en compte que el Consell Executiu no ens la presenta. I una de les formes del treball parlamentari és entrar esmenant les proposicions de llei dels Grups de l'oposició també. És per aquest motiu que, per obrir el tràmit que en Comissió es pugui treballar esmenant —nosaltres presentarem totes les esmenes que he enumerat i que contempen la nostra Proposició—,

demanem que es voti afirmativament aquesta Proposició de Llei. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, anem ara a votar la presa en consideració. Els que hi estiguin a favor de la presa en consideració de la Proposició de Llei, que es posin dempeus.

Els que hi estiguin en contra? Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen? La votació de la presa en consideració de la Proposició de Llei ha donat el resultat següent: vots a favor, 54; en contra, 62, cap abstenció. Per tant, la presa en consideració ha estat rebutjada.

Interpellacions al Consell Executiu sobre descentralització de les funcions i sobre la implantació del quart torn

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la descentralització de les funcions que ha assumit de les Delegacions Provincials, formulada pel Diputat senyor Planasdemunt, del Grup parlamentari de Centristes. El senyor Planasdemunt ha fet conèixer a la presidència el seu desig de no formular en aquesta sessió aquesta interpellació. Passem, doncs, al punt següent, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la implantació del quart torn, formulada pel Grup parlamentari del PSUC, i en el seu nom pel Diputat senyor Padullés.

El Sr. PADULLÉS: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, aquesta és una interpellació que neix arran d'una resolució que fa el Departament de Treball del Consell Executiu de la Generalitat, referent a una empresa, MABSA, i referent al quart torn en tot el sector del tèxtil a partir d'aquesta empresa en concret.

Els explicaré molt breument què és el quart torn. El quart torn és que es fan quatre equips de treball per cada dia, per tres torns diaris, es fa un treball rotatiu, de manera que hi ha un equip de treball que fa festa un cap de setmana cada set setmanes com a mínim. És a dir, hi ha un equip de treball, tots ells, però, de forma rotativa, que fa festa un cap de setmana cada set setmanes. Això significa que la relació de tipus familiar, de tipus social, l'activitat esportiva, etc., que es fa amb tota normalitat els caps de setmana, hi ha un sector de la producció que les manté cada set setmanes, és a dir, tots els treballadors cada set setmanes. Això crea, com vostès poden suposar, una relació difícil amb les famílies, es trenca totalment i absolutament l'activitat social i esportiva i molts d'aquests homes i dones que han de fer aquest torn es troben que veuen els seus fills estrictament un cap de setmana cada set setmanes.

Això està contemplat, però com a necessitat que hi pot haver en algunes empreses d'utilitzar el màxim d'utilitatge industrial, tant en l'Estatut dels Treballadors com en el conveni del sector tèxtil. Però el que es preveu és que això haurà de ser amb un acord de l'empresa i dels treballadors. Aquesta és la condició essencial: que hi hagi un acord entre l'empresa i els treballadors. I aquesta és la pràctica que hi ha hagut fins ara. A totes les empreses en què hi ha hagut el quart torn, hi ha un acord entre l'empresa i els treballadors. Què succeeix, per tant, en el cas de MABSA? Succeeix que per primera vegada

hi ha no aquest acord i sí una resolució del Departament de Treball que permet a l'empresa l'aplicació d'aquest quart torn en contra de la voluntat dels treballadors. L'empresa MABSA presenta al seu moment un expedient i diu: «Uns seixanta llocs de treball menys o el quart torn.» No hi ha acord. Els treballadors diuen que la documentació que presenta l'empresa per acomiadar seixanta treballadors o el quart torn no és correcta, no hi estan d'acord i diuen que no. L'empresa fa una sol·licitud a la Conselleria de Treball, i el Departament de Treball fa una resolució que diu a l'empresa que pot perfectament aplicar el quart torn de la manera que consideri oportú. I aquí és on es crea una situació de conflicte, de greu conflicte, que després explicaré.

Al marge de les consideracions legals, que no és el tema que jo vull portar al Ple del Parlament, al marge de les consideracions legals en relació amb aquesta resolució, tot i que afecta la necessitat —com diu l'Estatut dels Treballadors— d'acord del Comitè en relació amb la fixació de l'horari dintre de la fàbrica, tot i que afecta el tema de les vacances, que s'ha de fixar també per acord entre l'empresa i els treballadors, tot i que afecta el que diu l'article 34.2, que seran un màxim de quaranta-dues hores a la setmana, i la resolució preveu que se'n faran quaranta-vuit, tot i que afecta altres articles també tant de l'Estatut dels Treballadors com del mateix conveni del tèxtil pel que fa referència que serà festa el dia complet de diumenge i, per tant, la resolució, això, ho impedeix, i altres elements fins a arribar als articles 39, 43.3 i 48 de la Constitució, que fan referència a la protecció de la família, a la infància, al foment de l'esport, etc., al marge de totes aquestes consideracions i que ja al seu moment els representants dels treballadors van fer un recurs contra aquesta resolució, el que ens porta a nosaltres a fer la interpellació, més que no pas aquests aspectes de tipus legal, que tenen mot pes, són els aspectes polítics per raó del que és aquesta Cambra.

Jo vull recordar a les senyores Diputades i als senyors Diputats que, en els debats fets amb intervencions del Molt Honorable President de la Generalitat o de l'Honorable Conseller de Treball en aquest Parlament, en relació amb el tema de l'atur hi ha acords puntuals i molt clars segons els quals la política del Consell Executiu i del Departament de Treball serà una política que anirà a la creació de llocs de treball, a impedir la pèrdua de llocs de treball i a la participació de les parts implicades, de l'empresariat i de les centrals sindicals, en tot allò que tendeixi a aplicar aquests acords globals de creació de llocs de treball, d'impedir la pèrdua de llocs de treball. En els molts innumerables plans Rigol sempre hi ha hagut un element essencial, sempre s'ha cridat a la necessitat de l'entesa entre les parts. Doncs bé, en aquest cas concret no hi ha hagut una voluntat que hi hagi acord entre les parts, sinó que hi ha hagut una intervenció del Consell Executiu en contra d'aquesta direcció. D'una banda, no forçant l'acord entre les parts, però, per l'altra, contravenint a les resolucions del Parlament de Catalunya en relació amb la necessitat de crear llocs de treball i a impedir que es perdin llocs de treball.

I en aquest sentit, en un moment donat d'aquest conflicte, quan prevèiem, la gent del Bages i del Berguedà, la importància que podia assolir, nosaltres vam fer unes gestions per tal que es forçés a una reunió entre l'empresa i els treballadors perquè es trobés una sortida, al·legant que els treballadors

tenien una proposta alternativa a la proposta de l'empresa que anava, precisament, en la direcció de les resolucions aprovades en aquest Parlament. Es va fer una reunió, l'empresa va haver de manifestar que era una bona proposta, que hi estava en principi d'acord, que hi havia algunes qüestions de tipus tècnic, i a partir d'un determinat moment es van trobar els treballadors de MABSA que l'empresa es va tancar en rodó al·legant altres qüestions al marge de les qüestions de tipus tècnic. I el greu del cas és que la intervenció de la Generalitat a partir d'aquest moment no va ser la de donar suport a propostes que anaven en la direcció de les resolucions aprovades en aquest Parlament, sinó que es va situar en el terreny de dir que si no hi havia acord donarien pas al recurs que s'havia fet, donant, de fet, la raó a l'empresa a partir que era necessària la implantació d'aquest quart torn. La proposta dels treballadors era d'un quart i cinquè torn a partir de treballadors que avui estan en atur, que el Bages i Navarques i el Berguedà tenen una taxa molt alta d'atur. Una proposta de creació i, per tant, de nous llocs de treball. Exactament, una proposta de setanta llocs de treball a Berga i de seixanta-vuit a Navarques. Per altra banda, avui una altra empresa del tèxtil després d'aquest conflicte i de la intervenció del Departament de Treball de la Generalitat ja ha arribat a un acord amb el seu comitè d'empresa de fer aquest quart i cinquè torns a partir de la contractació de treballadors en atur. La proposta dels treballadors era treballar els mateixos dies que proposava l'empresa i que proposava la resolució del Departament de Treball, augmentar la producció de 2 618 000 k a 3 752 000, és a dir, augmentar la producció en un 43,3%; situar el cost de la plantilla en l'ordre de 368 milions, 72 milions més, que seria el que costaria la contractació de treballadors en atur, sumant-los als 296 milions, i arribant a una situació de la relació K/ptes. situant 98,2 ptes./k en relació amb el que es feia fins aquest moment de 113,1 ptes./k, i arribant, per tant, a part de la creació d'aquests 70 llocs de treball a Berga i 68 a Navarques, a un augment de la producció d'un 43% i a una disminució dels costos de personal per quilo d'un 13,2%.

Doncs bé, aquesta proposta no va ser acceptada. Aquesta és una proposta que nosaltres entenem que l'empresa no va acceptar a partir que aquí no hi havia un problema de MABSA, aquí hi havia el problema del quart torn en tot el tèxtil, que s'anava a imposar per la via d'una resolució del Departament de Treball. I si entenem perfectament el Grup parlamentari del PSU que no ho acceptés un sector de l'empresariat, el que no podem entendre, ni podem admetre, és que la intervenció del Departament de Treball de la Generalitat es faci, no en la direcció de donar suport a propostes que creïn llocs de treball i que recolzen globalment en els acords d'aquest Parlament, sinó que vagi en la direcció no aquesta sinó en la de dir que sortirà el recurs definitiu donant la raó a l'empresa i, per tant, l'aplicació del quart torn tal com s'havia demanat, amb tot el que això significa de pèrdua dels diumenges, de tornar a unes relacions laborals d'una etapa pre-industrial, etc. El que succeeix és que és greu el tema del quart torn a Navarques i a Berga i a altres llocs, fins al punt que això genera una conflictivitat que ha portat l'empresa MABSA a quatre setmanes de vaga i a un clima de solidaritat que ha portat a una vaga general a Navarques, amb la participació de les altres empreses, de les botigues, dels bars, i a un ple de l'Ajuntament de Navarques, abonat per

unanimitat, amb una sola abstenció d'un conseller, denunciant l'actitud del Consell Executiu en relació amb aquest conflicte.

I a Berga ha portat a un atur de vint-i-quatre hores de set empreses del tèxtil, dels miners, i amb una presa de posició de l'alcalde de Berga, dient que ell considerava que el quart torn afectava greument les famílies d'aquella empresa, i que estava, per tant, disposat a la solidaritat. Conflicte en el qual no cal buscar la responsabilitat en els treballadors, que l'únic que feien era defensar les seves condicions de treball i que alhora, a més a més, feien una proposta de creació de nous llocs de treball, responsabilitat que nosaltres entenem que cal buscar en el Departament de Treball, a partir de la política que ha posat en pràctica, sense respectar els acords d'aquest Parlament.

Tot això ha portat a una situació que entenem nosaltres que anava més enllà del conflicte d'una empresa, que es convertia en un conflicte global del tèxtil i de les altres rames de producció; vam considerar necessària la intervenció de tothom que fos possible, de tots els diputats de l'ajuntament, i anar, fins i tot, al més alt nivell a fer gestions. I així, uns dies després de la vaga, una delegació de l'Ajuntament de Navarces i d'uns Diputats, es van entrevistar amb el Molt Honorable President de la Generalitat, senyor Jordi Pujol. Aquell mateix dia, amb una nova negociació després d'aquesta situació de vaga general a Navarces, del conflicte de Berga, que era un conflicte que no anava a decaure sinó que s'anava a ampliar, i amb raó, a la justesa de les reivindicacions dels treballadors, i del plantejament correcte en relació amb la creació de llocs de treball, es va signar un acord aquella tarda, que va significar, en primer lloc, que no s'aplicava la resolució que havia sortit del Departament de Treball, significava que tots els diumenges es faria festa, que es feia un quart torn que anava en la direcció que tots els treballadors podien fer festa els diumenges fent quatre equips de treball cada dia i, si bé és evident que han de treballar unes hores els dissabtes, que abans no les treballaven, també és evident que en la suma total d'hores/any que treballen hi ha una reducció, que per tant és una millora, i, d'altra banda, hi ha un augment salarial que també és una millora. El greu del cas és que ens trobem que si això és un bon acord sindical, això és l'aplicació d'una mala política des del Consell Executiu de la Generalitat, i la no aplicació dels acords d'aquest Parlament, que vull recordar que són a iniciativa de les intervencions del Molt Honorable senyor President de la Generalitat i de l'Honorable Conseller de Treball. En aquest sentit, hem de dir que estem satisfets de l'acord sindical a què s'ha arribat, però que no estem gens ni mica satisfets de la intervenció de la Generalitat, perquè no va en la direcció que ha d'anar. I val a dir que els treballadors han tingut una actitud responsable, seriosa, han fet propostes de creació de nous llocs de treball, cent i escaig de llocs de treball, que és l'essencial, i mentre el poble de Catalunya, mentre els treballadors de Navarces i de Berga anaven en la direcció de fer propostes per no crear un clima d'insolidaritat sinó al contrari, per crear una entesa entre els treballadors que avui tenen feina i els que estan en atur, la política del Departament de Treball no ha anat en aquesta direcció sinó tot al contrari.

Per tant, nosaltres fem la interpellació perquè se'ns expliqui com ha anat aquest afer, com és possible que des del Departament de Treball no s'hagin aplicat les resolucions emanades d'aquest Parlament, i si aquesta interpellació no dona el fruit que desitgem, nosaltres, evidentment, ens reservem el dret de presentar la moció corresponent.

Moltes gràcies, senyores Diputades; moltes gràcies, senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a respondre, en nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Treball.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Amb tot respecte, senyor President, senyores i senyors Diputats, un està acostumat a fer tasques de suplència, i probablement jo ara hauré de suplir el senyor Padullés en emmarcar els termes exactes de la interpellació, perquè aquí hem assistit a una exposició d'una de les parts, fent-se'n portaveu; m'ha presuposat el de l'altra part; ha atribuït competències al Consell Executiu de coses que no són d'ell, sinó que com a autoritat laboral administrativa, depenen d'un servei territorial, d'un departament, i s'ha descuidat, al meu entendre, de precisar en quins termes el Partit Socialista Unificat de Catalunya presenta la interpellació.

Aleshores, ja intentant, en la mesura del possible —no sé si ho assoliré— de suplir el que al meu entendre ens hauria d'haver explicat el senyor Padullés en aquest moment, ens explica i ens pregunta per escrit, així consta en el *Butlletí Oficial del Parlament*, si nosaltres entenem que es vulnera l'article 7 del conveni del ram tèxtil, ens pregunta si es vulnera l'article 36.1 de l'Estatut dels Treballadors, i ens pregunta si som conscients d'una colla de coses.

Aleshores, jo entraré ara en una exposició probablement extensa, des del punt de vista tècnic, però sí que voldria donar com a síntesi, a les senyores i els senyors Diputats, la línia mestra política del cas concret que presenta el senyor Padullés, de MABSA. Hi va haver una primera part, on el Departament de Treball va prendre una resolució, i una segona part, on el Departament de Treball, fruit del que va provocar aquesta resolució, va assolir una política d'entesa, de pacte i de forçar-lo. I això és tot, i el pacte s'ha acomplert, el pacte s'ha assolit, i la cosa, amb els seus problemes encara col·laterals, en aquest moment està desbloquejada.

Jo em permetré ara llegir, possiblement d'una manera extensa, com he dit abans, quin és el posicionament de les competències en aquest sentit, del Departament de Treball, i intentaré ser rigorós amb el que representa un expedient administratiu tan important com aquest. L'empresa Hilaturas MABSA, mitjançant escrit de data 11 de desembre de 1981, va sol·licitar al Servei Territorial de Barcelona, del Departament de Treball, autorització per a procedir a la modificació substancial de les condicions de treball, consistent en la implantació d'un sistema ininterromput de treball mitjançant torns o equips rotatius dels anomenats *non-stop* en els seus centres de treball de Berga i Navarces a fi de superar la greu crisi que travessa. S'instava la intervenció de l'autoritat laboral a l'empara del que disposa l'article 41.1 de l'Estatut dels Treballadors, en no haver acceptat els representants dels treballadors la modificació pretesa per l'empresa. Seguint el curs previst en el Reial Decret 696 del 14 d'abril del 80, sobre substanciació del procediment per a la modificació substancial de les condicions de treball, l'autoritat laboral va requerir el precep-

tiu informe de la inspecció del treball. Amb data 20 de gener del 82, la inspecció del treball va emetre el seu informe, constatant l'evolució negativa de l'empresa i la seva necessitat d'abaratir els costos dels articles produïts per a aconseguir una major competitivitat d'aquests en el mercat nacional e internacional. Concloïa la inspecció que existia una veritable justificació econòmica per a implantar el sistema proposat sense que, d'altra banda, es conculqués cap precepte de dret necessari. Entre els dos sistemes proposats per l'empresa per a l'organització del quart torn, és a dir, sistema de tres torns rotatius amb quatre equips de treballadors cadascun, o un sistema de tres torns fixos amb quatre equips de treballadors, es pronunciava la inspecció del treball en favor d'un dels tres torns fixos, per considerar-lo menys oneros i amb menys inconvenients d'ordre familiar, social, etc., per als treballadors afectats. El Servei Territorial de Barcelona del Departament de Treball, després d'un estudi minuciós de les alegacions d'ambdues parts i de l'informe subministrat per l'òrgan tècnic, va dictar la seva resolució amb data 27 de gener del 82, mitjançant la qual acordà d'autoritzar a l'empresa el règim de treball considerat per la Inspecció del Treball com a menys perjudicial per als treballadors. El 22 de febrer d'enguany va entrar a la Direcció General de Relacions Laborals l'escrit de recurs d'alçada de la representació dels treballadors, en el qual s'allegaven infraccions legals en el sistema de treball autoritzat, es qüestionaven les necessitats econòmiques adduïdes per l'empresa, i, finalment, s'interessava la revocació de la resolució del Servei Territorial, d'instància. Posteriorment, i amb data 25 de març del mateix any, es va registrar un nou escrit de la representació dels treballadors, ampliadori del recurs. La Direcció General de Relacions Laborals, seguint les normes de procediment establertes en la vigent Llei de Procediment administratiu, en va donar trasllat al recurs interposat per la representació empresarial, a fi que efectués les alegacions que estimés oportunes, les quals van quedar incorporades a l'expedient amb data 16 d'abril. Així mateix, i com a diligència per a proveir millor, la Direcció General va considerar oportú donar trasllat de l'escrit ampliadori del recurs a la Inspecció del Treball, perquè aquesta evacués informe complementari, el qual va quedar inclòs en l'expedient amb data 29 d'abril, ratificant-se la Inspecció del Treball en el contingut del seu informe del 20 de gener. Amb això va quedar finalitzada la instrucció de l'expedient.

Paral·lelament a aquests esdeveniments i tan aviat com la Direcció General de les Relacions Laborals va tenir coneixement de l'escrit de recurs formulat, va requerir ambdues parts a la seva presència amb la finalitat de trobar una solució pactada. A les negociacions que van tenir lloc a les dependències de la Direcció General, en els dies següents, hi van assistir l'empresa, els representants dels treballadors i els representants dels sindicats Comissions Obreres i UGT. De la posició inicial irreconciliable d'ambdues parts, i després de contemplar-se diferents propostes, es va arribar finalment a la subscripció d'acord amb data del 28 d'abril, en presència del nostre Director General del Departament. L'acord implica, en línies generals, la instauració d'un sistema de treball de quatre torns, que té com a característiques més importants les de treballar diumenges i festius, personal voluntari amb compensació econòmica, i reduir-se la jornada laboral per als quatre torns, essent això satisfactori per a ambdues parts.

Quin és el motiu que en aquest sentit presenta la interpellació el Grup del Partit Socialista Unificat? Aquest Grup entén que la resolució adoptada pels Serveis Territorials del Departament de Treball vulnera el que estableix l'article 7 del conveni col·lectiu del ram tèxtil, el qual obliga que la implantació del quart torn es faci de comú acord entre l'empresa i els representants dels treballadors. Considera també que es vulnera l'article 36.1 de la Llei 8/1980, del 10 de març, és a dir, la de l'Estatut dels Treballadors. Argumenta el Grup parlamentari interpellant que és aquesta la primera vegada que els Serveis Territorials del Departament de Treball dicten una resolució d'aquestes característiques, existint contràriament una resolució denegant una autorització similar. I conclou el Grup interpellant demanant respostes sobre tres qüestions: si som conscients el Departament de Treball i el Consell Executiu de les greus conseqüències d'ordre familiar que això representa, si considerem que la seva implantació es pot realitzar sense el consentiment i l'acord de les parts afectades, i si entenem, el Consell Executiu, que és d'aplicació la legislació quant al conveni col·lectiu del tèxtil pel que fa referència al quart torn.

Em permetrà el senyor Diputat interpellant unes qüestions prèvies. La interpellació conceptuada per la doctrina científica com a tècnica d'inspecció política i destinada a verificar i inspeccionar o autoritzar l'activitat contínua i específica que cada dia es va desenvolupant en el Govern i l'Administració, té, en el tema debatut, difícil aplicació. Això és així perquè la interpellació acostuma a tenir per objecte matèries polítiques de la més gran transcendència i generalitat, mentre que el supòsit controvertit és un fet concret: l'autorització concedida per l'autoritat laboral a una empresa en particular que ha acreditat necessitats econòmiques per a procedir a la modificació substancial de les condicions de treball dels treballadors al seu servei. Segon, la resolució adoptada pel Servei Territorial de Barcelona del Departament de Treball va ser oportunament recorreguda per la representació dels treballadors, i cal recordar que sobre aquest recurs l'Administració no ha arribat a pronunciar-se i l'expedient ha quedat arxivat en no produir-se un acord entre les parts. En el supòsit, negat, que s'hagués produït la resolució del recurs, tindrien els recurrents expedida la via davant dels tribunals de justícia competents, si consideressin que la resolució adoptada fos lesiva als seus interessos. Del que s'ha argumentat podem inferir que són pròpiament els tribunals de justícia els qui en última instància controlen la legalitat de l'actuació administrativa, i la submissió d'aquests als fins que justifiquen l'article 40.2 de l'Estatut d'Autonomia, i el 106 de la Constitució.

Referent a l'article 7 del conveni tèxtil del procés cotoner. El que està pactat entre empreses i representants legals dels treballadors en l'article 7 del conveni tèxtil esmentat, respon al principi d'autonomia col·lectiva, consagrat en l'article 37 de la Constitució, i en el 82 de l'Estatut dels Treballadors, i constitueix una limitació o contemperació del poder de direcció i organització empresarial en establir una participació dels representants del personal en la implantació del quart torn en les empreses del ram tèxtil. Això no obstant, la no acceptació pels representants del personal del quart torn, en definitiva el que està pactat en l'article setè del conveni esmentat, no pot entrar en joc als efectes d'impedir la iniciació del procediment previst en l'article 41 de l'Estatut dels Treballadors, precisament

perquè al conveni no queda marcada explícitament la renúncia a aquest procés administratiu, quan qui pretengui organitzar el treball continuat sigui una empresa afectada per una particular situació de crisi, agreujada per la generalitzada del sector al qual pertany, i que tingui com a únic mitjà de supervivència la instauració d'un règim de treball continuat, ja que en aquest supòsit es fa necessària la modificació substancial de les condicions de treball, en evitació de previsibles perjudicis més greus per als treballadors, modificació que només es pot assolir, donada la inexistència d'acord entre les parts, per la via de l'article 41.1.1. de l'Estatut dels Treballadors que resulta aplicable per extensió.

Cal remarcar que les necessitats tècniques, organitzatives o productives no es presumeixen, i s'han d'aprovar, prova aquesta que incumbeix de forma exclusiva la direcció de l'empresa, donat que la sol·licitud de modificació substancial de les condicions de treball és de la seva competència exclusiva. L'intent d'acord entre les parts continua essent objecte prioritari de l'article 41 de l'Estatut dels Treballadors, però quan aquest acord no s'aconsegueix, queda perfectament justificada la intervenció de l'autoritat laboral, o i més tenint en compte que el redactat de l'article setè del Conveni no l'exclou de cap manera en cas de desacord. Avançant en el contingut de l'article 41 de l'Estatut dels Treballadors, direm que, en garantia dels treballadors afectats i dintre del tràmit d'instrucció de l'expedient de renovacions contractuals, es valora per un òrgan tècnic especialitzat i imparcial, en el joc dels interessos de l'Estat, com és el de l'inspecció del treball, les proves en les quals l'empresa basa la seva proposta.

L'informe adequat sobre aquesta qüestió té caràcter preceptiu, i aquí estriba una nova garantia d'objectivitat: no és vinculant. És a dir, l'òrgan decisor és lliure de seguir en la seva resolució el criteri de l'òrgan inspector, actuant, o bé apartar-se'n, i adoptar-ne una de pròpia en funció de l'informació practicada durant tot l'expedient.

L'autoritat laboral, que ha de resoldre, se subjecta en la seva actuació a una regla de conducta especial: accedeix al que se sol·licita si l'empresa aprova les seves necessitats tècniques, organitzatives o productives i si es respecten les normes de dret necessari a les quals es refereixen els articles 3 i 5 de l'Estatut dels Treballadors, interrogables, en qualsevol cas, fins i tot ni a títol de comparació conjunta, però sense assolir aquesta limitació legal dels drets que el mateix Estatut o conveni aplicable declarar com a disponibles per a les parts de la relació jurídico-laboral.

La raó d'aquesta adequació rau en la resolució que, tot i l'autoritat laboral, pot suplir el contingut del possible pacte entre les parts, si aquest no hi és, però procurant que no es produeixi un excessiu desequilibri commutatiu en les prestacions fonamentals del contracte de treball.

Recaiguda la resolució de l'expedient, les parts poden fer ús dels procediments de revisió que fixa la Llei, que vénen a sumar-se a les garanties assenyalades, i en els quals mai no s'ha de rebutjar, atès que continua essent la finalitat última de tota regulació de condicions de treball, l'assoliment d'un acord entre les parts.

A l'últim, amb el mecanisme d'indemnització de l'article 41.3, es tracta d'evitar que el treballador es vegi forçat a estar i passar per canvis substancials en la seva relació laboral que

facin ostensiblement més oneroses les seves obligacions laborals del que, en un principi, es va contractar, de la mateixa manera i amb el mateix fonament amb el qual es permet a l'ocupador usar l'expedient quan les condicions no li són completament favorables.

Això, pel que fa referència a la interpretació de l'article setè del conveni del sector tèxtil cotoner.

Pel que es fa a l'article 36.1 de l'Estatut dels Treballadors, el règim de treball que al seu dia va autoritzar el Servei Territorial de Barcelona del Departament de Treball no pot vulnerar el que disposa l'article 36.1 de l'Estatut dels Treballadors, ja que aquest precepte legal fa referència al supòsit d'implantació d'un horari flexible, concepte que es va definint per la doctrina com aquell en el qual els treballadors poden fixar l'inici i la fi de la seva jornada diària de treball, sempre que se sotmetin a unes hores de coincidència amb la resta dels seus companys de treball, supòsit ben diferent del que s'autoritza, que implica unes hores de permanència fixes per als integrants de cada grup de treballadors. El Departament de Treball i el Consell Executiu són plenament conscients de les greus conseqüències d'ordre familiar i social que té la implantació del quart torn en aquest sector pel que fa a l'alteració que pot arribar a ocasionar al règim normal de descansos, respectant per altres activitats, però també som conscients de la necessitat de salvaguardar un bé molt més preat, com és el lloc de treball considerat en si mateix, i voldríem no posar en contraposició cada un d'aquests béns. I, per tant, la nostra línia política, al marge d'aquesta exposició —probablement, excessivament tècnica—, això és el que ha fonamentat que nosaltres busquéssim una línia de pacte.

I, quan s'ha volgut buscar un pacte, sobre la base de la resolució feta, hem volgut —i això honora el Departament de Treball— amb els nostres llocs, amb les nostres persones, intentar assolir això. I, això, vostè sap, senyor Padullés, que ha provocat, al meu entendre, un èxit parcial, però un èxit, en definitiva, quan s'assoleix un pacte.

Per tant, jo li demano que, quan vostè faci una interpellació en aquest sentit, s'ajusti a les nostres possibilitats de dret, perquè, sobre la base d'aquestes possibilitats de dret que ens ofereix el fet de ser autoritat laboral en aquesta matèria, i en intentar no formular les coses amb una visió maximalista de llocs de treball i de tot això, ens permet a nosaltres de continuar essent garantia de mediació davant les parts. Si vostè ens destrossa això, ens està destrossant un instrument que vostè mateix ens requereix, i, en aquest sentit, jo li demano, en aquesta interpellació, el màxim de rigor jurídic perquè, en definitiva, aquest és un pòsit que té la Generalitat, ara, en aquest moment, però que el tindrà sempre, sigui quina sigui la força política que governi.

Per tant, des d'aquest punt de vista, jo li demanaria que, si, vostè, aquest instrument l'està utilitzant i l'utilitza amb molta freqüència —la qual cosa m'honora— vostè, per favor, no vulgui interpretar amb qüestions de tipus polític, maximalista, allò que vostè necessita en els conflictes que vostè està vivint, i un servidor també.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRÉSIDENT: El senyor Padullés té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. PADULLÉS: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, jo haig de dir que sempre he tingut una bona acollida al Departament de Treball, quan he sol·licitat la intervenció de l'Honorable senyor Conseller, o d'algun dels tècnics que té el Departament, en relació amb conflictes o problemes de tipus laboral dels quals jo he tingut coneixement o sobre els quals els treballadors m'han vingut a veure perquè intervingui en la meua condició de diputat. Vagi això per endavant.

Vagi per endavant que jo no discuteixo a l'Honorable senyor Conseller ni al seu Departament la interpretació legal que ell vulgui fer de si l'article 7 del Conveni no diu que queda exclosa la qüestió de l'Estatut dels Treballadors, i tal. Ara; això no és el fons del problema, senyor Rigol, perquè hi ha vies, com vostè ha dit, per a resoldre aquest conflicte de tipus legal.

Aquí hi ha dues qüestions clau: la primera, el Parlament de Catalunya s'ha pronunciat per fer una política de creació de llocs de treball, o per impedir que se'n perdin, i, segona, la resolució i l'actitud de la Conselleria, del Departament de Treball, no ha anat en aquesta direcció. I aquestes són les qüestions, i aquestes són, absolutament, les qüestions. Vostè em diu que es va intervenir i que es va arribar a un acord. Senyor Conseller, qui va fer l'última proposta d'acord? La van fer els treballadors, votada en una assemblea, i van dir: aquesta és l'última proposta que fem.

Però és que, a més a més, aquesta proposta es va fer quan es va haver de renunciar a defensar la creació d'uns llocs de treball perquè aquestes propostes no van trobar suport en el Departament de Treball. I, d'això, vostè no n'ha dit res. Vostè parla de les qüestions de tipus jurídic, i és cert que en la interpellació nosaltres fem unes preguntes que es poden agafar perfectament en la direcció que vostè les ha agafades. Recordi la data de començament del conflicte; recordi la data en què està feta la interpellació, i segueixi el procés, i entengui per què els meus arguments, a l'hora de fer aquesta interpellació, són, no diferents en el fons, sinó en la forma com és feta la formulació de la interpellació.

Vostè diu que és un cas concret. Miri, no és un cas concret. És que, a partir d'aquesta resolució, i que els treballadors renunciaven a voler defensar els seus drets, es convertia en jurisprudència i es convertia, per tant, en una resolució que qualsevol empresa podia sol·licitar. Vostè em dirà que no, però els treballadors del tèxtil i d'altres rams de la producció, millor que no es trobin en una situació d'aquest tipus; millor que no s'hi trobin.

I, sobretot, ara perquè ha quedat arxivat aquest recurs en relació amb la resolució, però, és clar, ha quedat arxivat, per què? Perquè hi ha hagut un acord. Per què hi ha hagut un acord? Perquè els treballadors han fet una proposta última, i s'han mantingut en quatre setmanes de vaga, i en un clima de solidaritat que anava creixent, i, el més greu, perquè han hagut de renunciar a la solidaritat amb els treballadors que no tenen feina. I això és el greu del problema, això és el greu del problema. I, llavors, l'Honorable senyor Conseller ha fet una intervenció de tipus jurídic, i jo sé que ell és en perfectes condicions per a fer un altre tipus d'intervenció, sense llegir-la, i d'entrar en el terreny que jo li plantejava la interpellació: per què el paper del Departament de Treball de la Generalitat no

ha estat el d'anar a donar suport a iniciatives que anaven a crear llocs de treball, sinó que ha estat el de crear una situació de pressió perquè es trobés una fórmula que no fos aquesta.

El senyor Conseller no ha dit si la proposta dels treballadors era viable o no ho era, i jo penso que aquesta fóra una dada important, perquè, si era viable, per què no s'ha aplicat? Per què no s'ha donat suport a una proposta que creava cent trenta llocs de treball, que augmentava la producció en un 43% i que reduïa els costos en un 19% en relació quilo/hora. Per què?

Aquesta és la qüestió. I, en canvi, d'això, no se'n parla. Jo crec que aquí hi ha hagut, de part de qui sigui, senyor Conseller, una... S'ha anat massa de pressa a fer una resolució d'aquest tipus. No s'ha tingut en compte la sensibilitat que hi ha entre els treballadors per als treballadors que no tenen feina. No s'ha tingut en compte la sensibilitat que hi ha en conquestes que s'han tingut després de molts anys de lluita, de tenir els diumenges festa, per a poder fer esport, per a poder estar amb la família, per a poder anar a missa, senyor Conseller.

No s'ha tingut en compte tot això. I, és clar, com que no s'ha tingut en compte tot això i només s'ha argumentat a partir del que ha dit una empresa, que necessitava reduir costos i l'oferta que feia era aquesta, perquè per a ella era la millor, perquè és evident que no li augmentaven els costos de contractació, però és que això no té res a veure amb la política que aprovem en aquest Parlament a partir de resolucions. Però és que no és la primera vegada que ens trobem amb això. Ja una altra interpellació, del Grup Socialista, ens va portar a constatar que en aquest Parlament s'aproven unes coses, i a la plaça de Sant Jaume se'n fan unes altres. I aquest és el problema. I aquest és el problema.

Per tant, torno a repetir que jo he tingut sempre una bona acollida —i espero continuar-la tenint— en el Departament; crec que ha estat, va ser un error aquesta resolució al seu dia, i crec que hem de partir tots, absolutament tots, dels acords que es prenen en aquest Parlament, de la necessitat d'anar a la creació de llocs de treball i que no se'n perdin i a procurar que les relacions laborals es donin, en la mesura possible, amb l'acord de les parts, que per a això hi ha el Conveni. I és cert que el punt setè del Conveni no diu que no s'ha de fer qüestió de l'article 43.1 de l'Estatut dels Treballadors, però per alguna cosa es firmen els convenis, i en aquest Conveni ja va sortir el tema del quart torn. I allà ja es va plantejar la possibilitat que es fes el quart torn. Però es va arribar a l'acord, amb les centrals sindicals, que això, per les característiques que tenia, per la gravetat d'aquest fet només es podia fer amb l'acord de les dues parts.

La seva intervenció no m'ha satisfet a mi, però és que crec que no pot satisfer la Cambra. És una intervenció que no ha volgut entrar en el tema de per què no s'ha donat suport a propostes de llocs de treball, no s'ha volgut entrar en si una proposta dels treballadors —i jo penso que això és molt important— era viable o no ho era, i, a partir d'aquí, per què aquesta empresa i el conjunt de les empreses, com vostè sap molt bé, perquè després hi ha hagut altres reunions d'aquest tipus, no han estat en la direcció de donar suport a la proposta de creació de nous llocs de treball, que, d'altra banda, és —ho recordo una vegada més— un acord constant d'aquest Parlament i un acord constant de les propostes que està fent vostè

constantment. Moltes gràcies, senyores Diputades; moltes gràcies, senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja intervenir novament? *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Conseller de Treball.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, hi ha coses que van a missa, i una d'aquestes coses és que nosaltres continuem tenint competència per a fer resolucions del tipus que vam fer, si és que els senyors Diputats i les senyores Diputades han estat atents al que jo he intentat argumentar.

Per tant, nosaltres, en cada cas, farem el que creiem oportú. Des de les competències que ens dona el fet de ser autoritat laboral, en aquest sentit, i no un servidor, perquè moltes vegades ho és el Director General, i a vegades ho és el Cap de Servei. M'explico? Per tant, estigui tranquil que anirem a missa cada vegada que calgui. *(Rialles.)*

Segon punt. Per a crear llocs de treball, cal que siguin rendibles, senyor Padullés. El que passa és que en aquests moments ens trobem amb un altre problema, i és que aquest pacte comporta una reducció d'uns previsibles nous llocs de treball que s'havien pactat abans, i no surten els comptes, ara. I, si vostè vol fer-ho servir aquí per a dir que s'han de crear llocs de treball, dient-ho, i rés més, resulta que no en crea cap, vostè, de lloc de treball. M'explico? No en crea cap, i això també va a missa. *(Rialles.)*

Segona cosa: la proposta que es feia en aquell moment, allò dels quilos i de les pessetes i de tot això, vostè sap que comportava pèrdues, també, de l'empresa, i, almenys, l'empresa ha de tenir dret a poder-ho dir, si és que ella ho creu. Per tant, en aquest sentit, quan vostè vulgui buscar un punt de trobament —i penso que l'institucional del Departament de Treball és bo; no és l'únic, però és bo—, si us plau, li ho torno a repetir, senyor Padullés, que busqui una plataforma objectiva basada en el dret i en tota la jurisprudència, en aquest sentit. Perquè, tingui ben present una cosa: el que assentarà o no assentarà jurisprudència no és la resolució del Servei Territorial del Departament de Treball; el que pot assentar jurisprudència sindical és l'oposició a la correlació de forces sobre aquesta matèria, i, evidentment, en això jo li dono tot el dret, i vostè pot fer-ho. Però sàpiga i no impliqui aquí la nostra capacitat de poder fer resolucions sobre la matèria, perquè la tenim, i no la té un servidor: la té la Generalitat de Catalunya. Per tant, vostè pot recórrer amb recurs d'alçada a la Direcció General o pot anar al Tribunal Contenciós, però no minimitzi la capacitat que tenim d'això, si li plau. I, segon punt, quan busqui llocs de treball, no ho digui aquí, simplement, sinó busqui que siguin viables a les empreses on vostè intervé.

Moltes gràcies.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el traspàs de serveis en matèria de conservació de la natura i dels convenis respectius

El Sr. PRESIDENT: El punt següent és la Interpel·lació al Consell Executiu sobre el traspàs de serveis en matèria de preservació de la natura i els convenis respectius, que formularà el Diputat senyor Pere Ayguadé, del Grup Socialista. El senyor Pere Ayguadé té la paraula.

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, procurarem ser molt breus, per l'hora que és, i abreuja-rem tot el possible.

Pel Reial Decret 1950, del 31 de juliol de 1980, es traspassen a la Generalitat de Catalunya els serveis en matèria de conservació de la natura. És clar que cal pensar si és realment un traspàs, però almenys cal qualificar-lo d'hipotètic ja que cal remarcar, principalment, dos elements distorsionadors. Un pel que respecte a incendis forestals, manteniment i reconstitució d'equilibris biològics, l'expedició de llicències de caça i pesca en un àmbit superior al de Catalunya, inventari de recursos naturals renovables, normes de funcionament dels cossos de guàrdies forestals, política i gestió dels espais naturals protegits i un conjunt d'altres, punts tots ells que corresponen al punt 2, paràgrafs A, B, C, D, E, F i E dels acords de la Comissió Mixta. El traspàs quedava subordinat a l'exigència de la formalització d'uns convenis específics, i també hi ha un segon tema que ens preocupa moltíssim que és la referència al punt 3 sobre les vies pecuàries. Si ens atenim a l'Estatut d'Autonomia i a la Constitució, no entenem com una de les competències exclusives de la Generalitat, segons l'article 148.9 de la Constitució i l'article 9.10 de l'Estatut, en allò que respecta a la política i a la gestió dels espais protegits, pot restar supeditada a un conveni. Però és que, a més, cal dir que no ens agrada la política de solucionar els temes més espinosos dels traspàsos amb la utilització de la tècnica dels convenis que degrada els mecanismes jurídics de transferència d'uns serveis afectats a l'exercici de funcions, sobre els quals la Generalitat té plena exclusivitat. Almenys des de la perspectiva d'execució i gestió, cal dir que un conveni no és el mateix que una transferència. Un conveni és un simple acord entre parts sobre una matèria determinada i un termini prefixat que qualsevulla de les parts pot trencar, denunciant-ho, quan ho cregui convenient. Diguem-ho clar, un conveni és una renúncia a la transferència i una acceptació tàcita que sobre determinades matèries l'Estat i la Generalitat poden actuar concurrentment en funció de les seves possibilitats.

D'alguna manera és aplicar la tècnica de les competències compartides i, quan aquests convenis són limitadors de competències exclusives, cal dir que no és la solució als problemes plantejats en una transferència.

Anteriorment, m'havia referit a un segon element distorsionador. El que fa referència a les vies pecuàries. Més concretament, la limitació d'aquest exercici pel punt 3 de l'acord de la Comissió Mixta de transferències. Així, es diu concretament que l'alienació de les vies pecuàries necessitarà l'autorització del Ministeri d'Agricultura. Així, les vies pecuàries, de domini públic, són adscrites a ICONA, encara que el seu titular és el Ministeri d'Agricultura. Ara bé, la competència per a alienar les vies pecuàries declarades innecessàries és d'ICONA.

Per què, doncs, aquesta necessària autorització del Ministeri d'Agricultura al qual, segons la Llei de Vies Pecuàries, correspon la desafectació però no la seva alienació? És potser un des-pistament? Potser és alguna altra cosa? No ho sabem.

Jo crec que fins i tot podríem qualificar aquest punt del traspàs com a il·legal perquè contradiu una altra llei en vigor. És clarament comprensible que, en aquest cas, han estat confosos la desafectació, el pas d'un bé de domini públic al patrimoni de l'Estat, amb l'acte d'alienació i, per tant, s'estableix un doble

control sobre les Comunitats Autònomes, no previst per ICONA. Control sobre la desafectació i també control sobre l'alienació.

És per tot això —i abreujant, com havia promès—, que el Diputat sotasignat d'aquesta interpellació pregunta quins són els motius i els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb aquests traspassos i els convenis respectius.

El Sr. PRESIDENT: Per a respondre en nom del Consell Executiu té la paraula l'Honorable Senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, breument també, per respondre a la interpellació del Diputat senyor Ayguadé pel que fa a les transferències que sobre l'antiga ICONA es varen rebre, en el sentit de serveis i no de competència.

En la interpellació es parla d'una anàlisi detallada del Reial Decret 1950/80, del 31 de juliol, i dels convenis signats entre ICONA i el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, amb data 28 del II del 81, i es conclou que els traspassos realitzats i els convenis signats estan molt per sota del que caldria esperar, a la vista de determinats articles de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Em sembla que no cal recordar que les competències de l'Estat a la Generalitat de Catalunya deriven de la Constitució i de l'Estatut d'Autonomia, que són lleis orgàniques i que de cap manera poden ser deduïdes, com sembla fer el senyor Diputat, de disposicions de rang inferior tal com a mi m'ha semblat que volia dir.

Les nostres competències en matèria de conservació de la natura deriven de l'article 9.10 de l'Estatut, que diu: «Monts, aprofitaments i serveis forestals, vies pecuàries i pastures, espais naturals protegits i tractaments especials en zones de muntanya», d'acord amb allò que disposa el número 23 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució i de l'article 9.17 que diu: «Pesca en aigües interiors, cria i recollida de mariscs, aquícultura, caça i pesca fluvial i lacustre.» I en l'article 12.1, apartat 4, que assenyala la competència exclusiva de la Generalitat en matèria d'agricultura i ramaderia, d'acord amb les bases d'ordenació de l'activitat econòmica general.

I aquestes, que són les nostres competències, creiem que estan perfectament recollides en el punt a) de l'annex del Reial Decret 1950/80 que hem citat abans sobre transferències de serveis de l'Estat a la Generalitat de Catalunya en matèria de conservació de la natura.

Per tant, no es pot parlar que el traspàs és per sota de les competències que ja tenim. El Decret de transferències es refereix a un traspàs de serveis, i en aquest sentit, quan hi ha hagut una transferència total de mitjans i personal, no es pot parlar de rebaixes i d'altres eufemismes. En relació amb els convenis vull dir, al senyor Diputat en primer lloc, que tant en el seu preàmbul general com en el de tots en particular es diu clarament que s'instrumenten com a convenis de coordinació i col·laboració. Si, d'això, se'n dedueix, senyor Diputat, que estem davant d'una definició de competències, no puc menys que lamentar la seva concepció.

Vull dir-li, d'altra banda, que indiscutiblement, vostè ho ha dit, els convenis són modificables i són millorables. I jo entendria, de tota manera, que la visió d'aquests convenis no

han reduït de cap de les maneres les nostres competències ja que fan relació tots ells, posant exemples molt pràctics, a relacions internacionals a efectes d'homologació: podríem parlar de les dues vessants del Pirineu, la part francesa i la part espanyola. També fan relació essencial a actuacions, quant a l'àmbit territorial comprèn Catalunya i d'altres territoris de l'Estat espanyol: els rius i les muntanyes no tenen límits geogràfics que estiguin tancats dintre de casa nostra. I són també essencialment convenis de prestacions assídues d'assistència tècnica, d'assistència científica i assistència administrativa, essencialment.

Jo crec, senyor Diputat, que aquesta és la resposta que cal i el que se li havia d'explicar.

Senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ayguadé desitja exercir el torn de rèplica? *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, a pesar que els voldria estalviar el fet d'haver de repreguntar, cal dir que en cap cas no he parlat que una norma de rang inferior pugui desautoritzar les competències que realment tenim per l'Estatut i per la Constitució. Evidentment que no, tot el contrari. El que vostès han fet amb aquests convenis és que d'alguna manera competències que tenim d'una manera exclusiva les han rebaixat i les han compartit, fins i tot en alguns casos les han exclusivitzat a ICONA sense tenir-les vostès. Jo li podria donar tot un conjunt d'exemples, no li parlo del contingut d'aquests traspassos, li parlava de la forma de firmar uns convenis.

D'altra banda, li he explicat un punt molt concret que és el de les vies pecuàries, que vostès sobre una competència que tenen, que és exclusiva de vostès, la regalen al Ministeri d'Agricultura. I no es pot parlar, quan es parla de vies pecuàries, que són poc importants: representen l'1% de la superfície de Catalunya. Això és molt important. Vull dir que no es pot parlar que fem un petit regal, fem un gran regal. Però és que, a més a més, és una qüestió ja de tècnica jurídica. Si la desafectació correspon al Ministeri d'Agricultura, d'alguna manera nosaltres seríem els que podríem alienar, que seria el que nosaltres tenim en aquest cas el dret, per llei, fins i tot ja per una llei de rang inferior, no anant ja a l'Estatut d'Autonomia o a la Constitució, sinó per la Llei de Vies Pecuàries, o sigui, que d'alguna manera, vostès, amb aquests convenis, rebaixen fins i tot lleis, una llei de rang inferior. Això és el que volia dir jo abans.

Evidentment, per a estalviar temps a la Cambra potser m'he precipitat i he fet unes explicacions que potser no s'han entès. Com que evidentment també hi havia moltes converses fortes que a mi no em permetien concentrar en el tema i ja em costa prou dirigir-me a la Cambra, doncs difícilment em puc concentrar.

Però jo també li voldria donar alguns altres exemples sobre que el fet de compartir aquestes competències, aquests serveis, amb ICONA signifiquen, en un cas com, per exemple, la selecció i l'estudi de les reserves de biosfera, reserves biogèniques del patrimoni mundial, cultural i natural de les zones d'estabilitat ecològica dins el programa tal... En fi, jo no entraré massa en la clàusula 5 del conveni, pel qual vostès renunciën, només donen a ICONA uns serveis i unes competències que, per exemple, la Diputació de Barcelona ja ha fet en l'àrea del Montseny, per exemple. Ja ho ha fet en l'àrea del Montseny. És a dir que, d'alguna manera, vostès, fins i tot, torno a

dir, regalen a un Servei Central, a una part de l'Administració central serveis i administracions que vostès haurien de realitzar i que, de fet, fins i tot, al seu moment realitzava la Diputació de Barcelona, per exemple.

Jo li diria, i és per no allargar-me, que en alguns d'aquests casos i que s'entengui bé, per donar-li un altre exemple, segons els convenis, en relació amb la regulació de les actuacions de la Generalitat de Catalunya i d'ICONA, per al manteniment i reconstitució dels equilibris biològics, en la clàusula 6ª.F) es diu que correspon a la Direcció General del Medi Rural col·laborar amb ICONA en les experiències que aquest organisme realitzi a Catalunya per a l'estudi dels agents nocius i el desenvolupament de noves tècniques per a combatre'ls i eliminar-los. Això no ens sembla malament. El que no ens sembla tan bé és que, segons la clàusula 7.D), correspon a ICONA el foment de les tècniques de lluita biològica i integrada, protecció d'espècies útils, introducció de paràsits i de predadors, protecció d'ocells insectívors i informes sobre els efectes que els productes fitosanitaris poguessin produir a la fauna, perquè aquesta és una competència que vostès haurien de tenir i els la tornen a regalar, en aquest cas a ICONA. Que s'entengui bé, som favorables a una política de coordinació i col·laboració amb l'Estat però sobre la base d'una prèvia i adequada distribució de tasques funcionals a complir vistos els serveis traspasats segons les competències que ja tenim.

El que no es pot fer és subordinar el traspàs a un conveni que tan sols és un acord amistós no permanent i que, per tant, no segregui béns, diners o funcionaris, en aquest cas d'ICONA. També volem recordar que, ens agradi o no, aquests traspassos, en la pràctica, actuen com a criteris delimitadors de competències que reconeixen l'Estatut o la Constitució, i estem presenciant com alguns traspassos realment importants, com al seu dia es va donar en el cas de l'IRYDA, i en aquest cas es dona en el cas d'ICONA, aquells traspassos que realment permeten a la Conselleria d'Agricultura fer política real, política pràctica, resulta que ja no és l'Administració central sinó que són vostès els que permeten el seu rebaixament amb convenis o en supeditar aquests traspassos a altres traspassos, per exemple d'aigües, com vostè mateix, al seu moment, va reconèixer aquí, en la Cambra.

Per tant, nosaltres no presentarem moció a aquesta interpellació però sí que deixem oberts, i ho diem clarament, aquests traspassos, que volem fer constar en aquesta Cambra que no resten tancats. I voldríem també sentir-li dir a vostè, senyor Conseller d'Agricultura, que queden oberts, que cal millorar-los perquè realment, en aquests moments, les actuacions d'ICONA, de la mateixa manera que de l'IRYDA, deixen moltíssim per desitjar.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja replicar?

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (de l'escó estant): Sí, des de l'escó mateix.

En primer lloc, és una disparitat d'interpretació el que s'ha convingut. Entenem que el que ha citat el senyor Diputat confirma la necessitat de convenir, en tot l'àmbit de tot el territori espanyol, el que afecta una patologia vegetal que ell ha citat, etc. i que la investigació i el compartiment de tècniques és una cosa obligada. D'altra banda, dir-li que, efectivament, ja per

naturalment aquests convenis són oberts, sempre poden ser renovats, sempre poden ser discutibles però, tal com estan aquests convenis, interpreto jo, i tal com bufen els vents polítics a l'Estat espanyol, indiscutiblement, no crec que sigui la Generalitat qui demani la seva modificació.

Últimament, vull aclarir-li que això de vies pecuàries és una exigència, a l'hora de convenir, manifestada, per raons militars, pel Ministeri de Defensa.

Res més.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors, donada l'hora, interrompem ara aquesta sessió per reprendre-la aquesta tarda a dos quarts de cinc.

Se suspèn la sessió.

(Són les dues i un minut del migdia. Es reprèn la sessió a tres quarts de cinc de la tarda)

Interpellació al Consell Executiu sobre les substitucions dels professors dels centres escolars públics

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. El punt següent de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre les substitucions dels professors dels centres escolars públics, que formularà el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

En nom del Partit Socialista Unificat té la paraula la senyora Teresa Eulàlia Calzada.

La Sra. CALZADA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la interpellació presentada pel nostre Grup parlamentari es fonamenta en dues qüestions bàsiques.

La primera és que nosaltres creiem que cal que el Parlament conegui la situació en què es troba l'ensenyament públic a Catalunya, conegui la seva situació deficitària i que, al mateix temps, aquesta Cambra proposi i impulsi les iniciatives i actuacions a fi d'aconseguir una millora en el sector públic i una millora en la qualitat de l'ensenyament dels nostres infants i adolescents.

A la Cambra, en aquests moments, li falten molts Diputats. Esperem que els que no ho puguin sentir verbalment, puguin llegir més tard al *Diari de Sessions* sobre aquesta temàtica que anem a tractar.

El segon aspecte que jo els volia plantejar és perquè dintre d'aquesta situació deficitària que té el sector públic a l'ensenyament, tota la temàtica que afecta el professorat i que incideix directament en el funcionament dels centres, és una temàtica, és una problemàtica que nosaltres creiem que les nostres institucions de Catalunya haurien de recollir d'una manera urgent i haurien d'actuar per buscar-hi les solucions que requereix el nostre sistema educatiu.

Avui, sobre aquestes dues qüestions bàsiques, tractarem un dels temes que són importants, tant des del punt de vista de la qualitat de l'ensenyament públic com des del punt de vista de la quantitat, en la mesura que afecta molts centres i que afecta molts alumnes. Es tracta d'analitzar un dels problemes importants que tenen els nostres centres públics en el moment en què el professorat, per diverses raons, totes elles reconegudes en la normativa actual, demana la baixa o demana la llicència i que la Administració, per diverses raons que després analitzarem, no dona, no preveu, no té els substituïts per a reemplaçar aquests professors que estan de baixa.

És evident que són diverses les causes, i de naturalesa dife-

rent, que porten a aquesta situació que ajuda a degradar l'ensenyament públic. Una primera raó, que m'imagino que l'Honorable senyor Conseller ens la dirà, és que hi falten recursos, que no hi ha suficient professorat, que no hi ha suficients mitjans per a contractar el professorat. Però aquí jo m'avanço a dir-li, al senyor Conseller, que prèviament a dir això caldria analitzar dues coses: una, ¿sap la Conselleria el nombre de professors necessaris per a assegurar les substitucions que es demanen?; ¿són suficients els mil tres-cents mestres d'EGB, tal com preveu el projecte de pressupostos i que augmenten quasi en el cent per cent els sis-cents setze professors dels quals semblava que el mes de desembre disposava la Conselleria?; ¿han pensat el Departament i el senyor Conseller en una nova forma de reorganització d'aquest professorat substitut per a assumir i complir les substitucions que es demanen en els centres?

Aquest és un tema que tenim pendent, i evidentment si ens falten recursos jo crec que aquest Parlament i el Govern haurien de buscar els recursos necessaris per assegurar que els centres educatius públics depenents de la Generalitat tinguessin un funcionament adequat durant tot el curs escolar.

Una segona qüestió que se'ns planteja sobre aquesta temàtica és la manca d'una normativa adequada. En primer lloc, continua vigent l'antic i antiquat Estatut del Magisteri de 1947; no cal dir el caràcter absolutament obsolet d'aquest estatut ideològicament, però també perquè estem en una nova situació, molt diferent des del punt de vista de l'ensenyament, l'any 1982. Les posteriors ordres ministerials que han anat o han intentat desenvolupar aquest Estatut de Magisteri no han esmenat les deficiències d'aquest mateix Estatut. Però, a més a més, hi ha unes situacions que fins i tot no hi ha una norma que les reguli, com per exemple les llicències, les baixes que demanen els professors per matrimoni. Evidentment que no suposo que la Conselleria tingui previst prohibir els matrimonis dels professors i que, per tant, això no està regulat. És a dir, es reconeix que el professor té dret a demanar la baixa, la llicència, però l'Administració no es compromet a substituir aquest professor.

En tercer lloc, una pràctica administrativa que jo diria que solament ha intentat assegurar les substitucions per baixes en cas de baixes per períodes superiors a un mes. Cal pensar, senyores i senyors Diputats, que la gran majoria de les baixes dels professors, com de les baixes de tot el personal treballador, normalment l'extraordinari és fer baixa per més d'un mes. Les baixes per malaltia o per altres raons són d'una setmana, de deu dies... Doncs bé, la pràctica administrativa ens diu que en aquests casos l'Administració, en aquest cas el Departament d'Ensenyament, no té professors que puguin substituir aquests altres que estan de baixa.

I en quart lloc, fins i tot en els casos que l'Administració i el Departament, en aquest cas, envia el substitut, en molts casos aquesta substitució arriba amb enorme retard. Suposem que per causes o raons burocràtiques.

Vistes aquestes qüestions, ara se'ns hauria de plantejar i ens plantegem quines han estat les actuacions dels afectats. En primer lloc, la dels responsables dels centres: els directors, els pares... que han exigit i han demanat al Departament que assegurés la normalitat de la tasca educativa del seu centre, i per tant han demanat els substituïts necessaris per a garantir l'ense-

nyament dels seus fills.

En molts casos, malauradament en molts casos, aquesta demanda no s'ha satisfet amb tot el que significa de perjudici per als infants. Les raons, normalment, ho torno a repetir, han estat que faltaven recursos, que faltaven professors, però mentrestant milers i milers de nens de Catalunya —i després jo tinc aquí unes dades que si convé les podrem llegir— han estat dies sense classe.

Què ha fet el Departament d'Ensenyament? També ha fet coses el Departament d'Ensenyament. Una circular, enviada al començament de curs als instituts de batxillerat intentant —i dic intentant— regular, donar alguna normativa per a buscar solució al problema. Ara bé, aquesta circular, des del nostre punt de vista, ha estat insuficient perquè no ha solucionat el problema de molts nens que es queden sense classes per baixa del seu professor.

També el Departament, segons informació de què nosaltres disposem, ha tingut unes converses amb representants de professorat. Nosaltres no sabem quin ha estat el contingut i el resultat d'aquestes converses però, evidentment, això no exigeix el Departament per no haver assumit les seves pròpies responsabilitats i haver donat la normativa que li semblés més adequada.

I, per últim, les possibles solucions que han donat, normalment de caràcter no oficial sinó oficiós, els inspectors o els responsables del Departament, és que els nens es distribueixin entre les aules, entre els diferents professors, és que el professor d'educació especial i el professor de català acullin aquests nens que es queden sense professor. Nosaltres expliquem en la nostra interpellació per escrit, publicada en el *Butlletí* número 78, que aquesta no és una bona solució.

És per tot això que nosaltres interpellem el Consell Executiu sobre quina normativa pensa donar el Consell Executiu per buscar i per aconseguir solucionar els problemes de tants i tants nens afectats i quins són, en aquests moments, els centres afectats, el nombre de baixes i qui, quants nens i quants centres són afectats per aquesta problemàtica.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en relació amb la interpellació que formula la Diputada senyora Calzada sobre les substitucions de professors dels centres escolars públics, caldria fer, en primer lloc, dues observacions: la primera seria fer notar que el sistema educatiu que ens ha estat traspassat —i en això coincideixo amb la senyora Diputada— és ple de déficits i no disposa de massa recursos, ni materials, ni humans, que facilitin la nostra tasca d'intentar anar-ne millorant la qualitat. La segona, que, malgrat la consideració que acabo de fer, el percentatge que té Catalunya per a substitucions és superior al de la resta de l'Estat espanyol, i àdhuc superior al que tenien les antigues delegacions provincials del Ministeri.

Dit això, i explicant també de passada que les disposicions legals que regulen les substitucions, els centres escolars públics, com deia la senyora Diputada, només permeten aquestes disposicions d'atendre les situacions que suposen almenys un mes d'absència, tinc interès a fer ressaltar un fet que no sé si és

prou conegut dels senyors Diputats.

A Barcelona, a les comarques barcelonines, que és on tenim el contingent més gran de professors, hem pogut garantir fins ara, a diferència de la resta de l'Estat, una estabilitat més gran del professorat substitut, pel que fa a la durada del seu compromís de treball. En efecte, els contractes de substitucions van ésser l'any passat, i són encara enguany ininterromputs i s'hi inclou la totalitat de percepcions econòmiques, pagues extraordinàries i períodes de vacances, pel que fa referència als que es varan contractar fins al mes de març d'enguany. Aquesta situació que, des del punt de vista social, és un avenç, sense cap mena de dubtes, té unes repercussions favorables també des del punt de vista personal i professional, perquè, com que rebaixa possibles tensions laborals dels professors, assegura un rendiment superior que repercuteix favorablement en el funcionament del centre i en els alumnes. En canvi, si s'apliqués la normativa de manera estricta, normativa que disposa una contractació temporal, amb exclusió dels períodes de vacances, es produiria un augment del nombre de professors contractats per a substitucions i, consegüentment, una millor atenció aparent a les necessitats dels centres, però s'incrementarien les tensions i, possiblement, baixaria l'índex del rendiment actual.

D'altra banda —i aquest és un punt sobre el qual m'interessa insistir—, el Departament d'Ensenyament s'ha proposat com un objectiu prioritari l'escolarització del nombre màxim possible de nens de cinc i quatre anys, i a escolaritzar aquests infants hem dedicat, preferentment, la nostra atenció i un nombre considerable de professors, amb la qual cosa ha disminuït el nombre de professors dits «de suport», que, en teoria, podien servir també per a fer substitucions i que ara es dedica plenament a una aula pròpia d'ensenyament pre-escolar.

Aquest criteri ha semblat a tothom raonable, perquè els professors de suport rarament feien substitucions, i perquè, essent l'etapa prèvia a l'inici de l'Educació General Bàsica molt important per al desenvolupament sensorial, afectiu i intel·lectual de l'infant, hem volgut estendre al màxim la preparació dels alumnes per a l'etapa de l'escolaritat obligatòria.

Pel que fa a les preguntes que sobre substitucions formula la senyora Diputada, he de començar per manifestar —i a això es referia el seu escrit— que la *ratio* professor-aula, durant el curs escolar present, ha estat superior a la meitat, i que aquesta *ratio* com a percentatge de mestres substituïts que hi ha a Catalunya no és pas més baixa a casa nostra que a la resta d'Espanya, ans al contrari.

Quant als centres afectats per baixes de mestres, el Departament d'Ensenyament disposa de totes les dades, i té coneixement que ja no es produeixen els problemes de substitucions que van tenir lloc el febrer i el març, mesos en els quals es van produir moltes més baixes que els altres anys, potser, entre altres causes possibles, perquè en revisar la MUFACE —o sigui: la Mútua de Funcionarios de la Administración Civil del Estado— el contracte que tenia establert amb l'entitat mèdica ASISA, que comptava amb l'adhesió de la majoria de professorat, pel que fa a l'assistència mèdica, un cert nombre de professors es va decidir, justament aquests mesos, a sotmetre's a petites intervencions quirúrgiques que havien anat ajornat perquè no revestien caràcter d'urgència. A causa d'aquest increment no habitual de llicències, i de l'increment de llicències

per a embaràs que cada any se sol produir, curiosament, en aquest període, he de reconèixer que els serveis territorials no van poder atendre totes les demandes de substituïts que no reunien el requisit d'abastar el període d'un mes sencer i, fins i tot, alguns superiors al mes. No obstant això, en altres ocasions s'han cobert també les substitucions de menys de trenta dies. Per exemple: les llicències per matrimoni a què es referia la senyora Diputada, generalment no cobertes per manca de professors substituïts, s'han cobert quan l'absència de professor significava la permanència dels alumnes en els seus domicilis —cas de les escoles unitàries o graduades— i quan el matrimoni era entre professors del mateix centre.

Pel que fa a les llicències per a realitzar tràmits administratius que es produeixen, malgrat que les nostres oficines romanen obertes els dissabtes i que hi ha la possibilitat de fer els tràmits per correu, s'estan procurant reduir, amb resultats positius, per mitjà de la creació d'oficines gestores que, a més d'altres avantatges, ofereixen el d'estalviar desplaçaments als mestres.

D'altra banda, els Serveis Territorials, al llarg de l'any, han adoptat mesures per a solucionar el problema de les substitucions. Entre aquestes mesures, destaquem que hem seguit, amb l'equip d'inspecció mèdica, la totalitat de les baixes que s'anaven produint, que han habilitat uns estrictes de sistemes de control dels professors substituïts i que contrasten diàriament les llicències amb el llibre de planificació, per tal de cobrir les absències més pertorbadores per al bon funcionament dels centres.

En relació amb la pregunta concreta que formula la Diputada senyora Teresa Eulàlia Calzada, sobre la possible promulgació d'una nova normativa respecte a les substitucions, he de manifestar que, malgrat que aquest problema ens preocupa i que voldríem poder resoldre'l, creiem que la seva solució està lligada, no pas tant a un canvi de normativa, sinó a un increment del contingent dels professors substituïts, increment que voldria dir, necessàriament, un augment de despeses que ens situaria molt per damunt dels estàndards vigents a tot l'Estat, i això, amb el permís dels senyors Diputats, jo m'atreiria a dir que, ara per ara, no em sembla la millor solució.

I, res més, senyores i senyors Diputats, només reiterar que, en aquests moments, a mitjan mes de maig, no hi ha dèficit de substituïts a les nostres escoles i que, en aquest capítol, la normalitat és la tònica general.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Calzada té la paraula per al torn de rèplica.

La Sra. CALZADA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, Molt Honorable senyor Conseller, és preocupant que cada vegada que surt, en aquest Parlament —i al carrer, sobretot— el tema de l'ensenyament en el sector públic, ens hem de moure en allò d'«entre lo malo y lo peor»; és a dir, entre el dolent i el menys dolent, però, és clar, constatem que el sector públic d'ensenyament és molt dolent i resulta que és molt dolent abans i resulta que és dolent ara. No en som responsables els que som aquí?, No és responsable del que era abans el Consell Executiu, però és responsable del que està fent ara? És clar, no podem estar dient contínuament que hem heretat una cosa que no funciona —ho sabem—, un sistema

educatiu deficitari, però és que en aquests moments tenim un Estatut, i, en aquests moments, tenim un Govern, i, en aquests moments, el Govern ha d'actuar. I això és el que ens preocupa, que el Govern no actua. Que gestioni millor? Només faltaria. No ens cal anar a Madrid, a reclamar, podem anar a la plaça de Sant Jaume i algunes vegades amb molèstia del Departament d'Ensenyament, però és el nostre dret, que tenim. En els moments en què les substitucions es decidien a Madrid, ens tardaven més a arribar que quan es decideixen a la plaça Sant Jaume, però ens tarden, i ens tarden molt. Per exemple, baixes reconegudes, acceptada la seva substitució, i esperes màximes que s'han obtingut per a arribar a tenir un substitut a l'escola; doncs, en una localitat com Sabadell —vostè disposa d'aquesta informació—, el mes de gener, catorze dies; el mes de febrer, tot el mes; de l'1 al 10 de febrer, tot el mes; de l'11 al 20 de febrer, quinze dies. És a dir: casos en què la Conselleria ha acceptat que hi ha un substitut i que per raons diverses tarda quinze dies, nou dies, vint dies, un mes a arribar aquest substitut a l'escola. I, mentrestant, els nens, què? Això afecta quaranta nens, però afecta els set-cents d'aquella escola o els mil cinc-cents d'aquella escola.

Contestar-nos que es gestiona millor ensenyament des de la plaça Sant Jaume que des de Madrid, evident, però no és suficient. Nosaltres tenim un Estatut, tenim unes competències i, aquestes, cal exercir-les amb totes les conseqüències. I el tema de recursos de personal és un; mireu si hem passat de sis-cents a mil tres-cents, a la millor en necessitem mil vuit-cents; fem aquest esforç. Que sigui millor la nostra situació que la situació a la resta d'Espanya no crec que sigui una raó suficient; que el *ratio* mestre-aula sigui més d'un no és un problema de *ratios*, això ens serveix per a estadística i ens serveix per a comparar situacions, però no ens serveix per a donar solució educativa als nostres infants. No crec que, des del punt de vista polític, això sigui una resposta adequada.

I, d'altra part, evidentment, sembla ser que el Departament no farà aquesta normativa; nosaltres creiem que ha de fer-se, i que ha de fer-se intentant donar a Catalunya unes normes i una regulació que vagin en la línia de millorar el nostre ensenyament i, evidentment, ens reservem el dret a presentar una moció en la pròxima sessió.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja replicar? Té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Jo, el que crec... No sé si és que la senyora Diputada no escoltava el que jo li he dit, però és que m'ha fet la impressió que era un vertader diàleg de sords. És a dir: jo li he dit que no era tant un problema de normativa, perquè la normativa s'estava flexibilitzant, i aquesta normativa s'adequava a les realitats quan era possible, i que era un problema de recursos. I li he dit també que aquest problema de recursos era tant en el nombre dels professors substituïts com en el règim de treball i laboral d'aquests professors substituïts. Per a dir-li-ho d'una altra manera, senyora Diputada: donaria un millor rendiment, des del punt de vista de les substitucions, cent professors treballant un dia que un professor treballant cent dies, i, en funció de la qualitat a la qual es referia la senyora Diputada, nosaltres hem optat per un professor treballant cent dies; cent professors treballant un dia cobririen més substitucions però, en canvi, donarien un pitjor re-

ndiment des del punt de vista de l'ensenyament i des del punt de vista de la cobertura.

Hi ha hagut dèficits i ja ho he reconegut, i tots sabem que tenim un Estatut, com diu la senyora Diputada, que tenim uns recursos per a aplicar aquest Estatut, i que també el mateix Estatut preveu la forma en què es preveuen aquests recursos, i la senyora Diputada sap quina és aquesta fórmula, i jo li deia que el que no semblava aconsellable, almenys ara com ara, era incrementar substancialment els diners que per a substitucions es fan amb referència a la mitjana de l'Estat espanyol, en la qual jo li afirmava que aquí, a Catalunya, era superior. Que s'intenta i que s'aconsegueix d'administrar millor des de la plaça Sant Jaume que des de Madrid, jo ho celebro i procurarem continuar fent-ho així, i procurarem que aquesta proximitat de l'administració amb l'administrat es tradueixi cada dia més en una millor eficàcia administrativa; només faltaria que l'autonomia no servís per a donar aquest millor servei a l'administrat. Que procurarem fer les substitucions en aquests terminis que s'han complert, que puguin ser millors, jo espero que l'any que ve no es produeixi aquest nombre més elevat que no pas els d'altres anys, de substitucions a què em referia abans. Que és un problema de normativa? Jo li repeteixo que no, les normatives es poden flexibilitzar, el que és difícil de flexibilitzar ben sovint són els recursos.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

Interpellació al Consell Executiu sobre les normes urbanístiques del Pla General Metropolità de Barcelona

El Sr. PRESIDENT: Segueix ara la interpellació al Consell Executiu sobre les normes urbanístiques del Pla General Metropolità de Barcelona, que formularà el Diputat senyor Vicenç Capdevila, del Grup parlamentari de Centristes. Té la paraula per a exposar la seva interpellació el Diputat senyor Capdevila.

El Sr. CAPDEVILA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, al 1954 té lloc l'aprovació del donat Pla Comarcal, i neix al mateix temps l'antiga Comissió d'Urbanisme de Barcelona i altres municipis, posteriorment modificat el seu nom, per tal com amplia el contingut no simplement en el camp urbanístic, sinó també en el d'equipaments o de serveis comuns, i així, d'aquesta manera s'incorpora també al títol de la mateixa comissió, el de serveis comuns de tot Barcelona i altres municipis, que són exactament vint-i-sis, els que contempla, i la corporació metropolitana hereva d'aquesta comissió d'urbanisme i serveis comuns a Barcelona i altres municipis, manté també el mateix nombre de vint-i-sis, sense modificació fins ara. Posteriorment al Pla comarcal del 53, repeteixo, té lloc l'aprovació del primer monument important legislatiu de l'urbanisme espanyol, que és la Llei del Sòl, del 12 de maig de 1956, i així com el Pla comarcal del 53 no contemplava la revisió general d'aquest, sí que s'estableix ja en la Llei del Sòl que els altres plans generals han d'estar revisats dintre del termini de quinze anys, o fins i tot es pot avançar aquesta modificació o revisió si hi ha circumstàncies que així ho aconsellen. D'aquesta manera, doncs, el Pla comarcal del 53 havia d'estar modificat quinze anys després, és a dir, el 68. No obstant alguns

intents de modificació d'aquest, no es consagra aquesta modificació fins a l'any 74, si bé només es porta a terme una aprovació inicial, hi ha diferents circumstàncies, com per exemple el mateix Ajuntament de Barcelona no va comparèixer a la informació pública, no va donar el parer com a tal ajuntament, i es torna a aprovar la inicial, la provisional i definitivament l'any 1956. Conseqüència d'aquest, el Pla d'urbanisme, a més dels seus gràfics, dels seus plans, té al mateix temps normes jurídiques que regulen els diferents usos que es poden fer de cada un d'aquests espais o zones, quines són aquestes exactament, equipaments, etc.

Bé, aleshores ens trobem que l'any 80, concretament el 29 de maig de l'any 80, la Corporació metropolitana de Barcelona porta a terme la modificació de les normes sobre equipaments del Pla metropolità. Concretament, el que hi és qualificat com a 7.a), 7.b) i 7.c). El 7.a), són els equipaments públics o els privats existents; el 7.b), que són aquests equipaments d'àmbit local, i el 7.c), que són aquells equipaments d'àmbit metropolità. Les modificacions que introdueix... i la interpellació en definitiva no és —com després no solament haig de referir-me a un comportament o resolució dictada per la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques—, simplement, pel retard quant a la seva publicació, a la seva notificació a la Corporació metropolitana, sinó que incideix sobre un tema de fons, un tema important de fons, i que és, en definitiva, el que és subjacent, sobretot a la polèmica que hi ha hagut i hi ha sobre aquesta modificació de normes, i el retard en la notificació de la seva resolució per la Conselleria, com també per part de la interpellació que en nom del meu Grup haig de fer avui.

La modificació més important és que si bé es manté d'alguna manera la terminologia i la dimensió del mateix 7.a), és a dir, aquells equipaments públics o privats existents, és fonamentalment respecte al 7.b), pel fet que no simplement ja són equipaments d'interès municipal, sinó que la modificació introduïda per la Corporació metropolitana diu que han de ser equipaments públics, i quant al 7.c) també, aquells equipaments d'interès metropolità, parla d'equipaments públics. Introdueix, per tant, aquest qualificatiu o adjectiu, que no solament han de ser, repeteixo, d'aquesta i única naturalesa, i aquesta voluntat, intenció i, d'altra part, literalitat de la modificació de l'article 211 de les normes de planejament, queda palesa en l'article 213, el següent, o dos després, quan afirma taxativament que suposa la futura titularitat pública dels sòls classificats a aquest fi com a 7.b) i 7.c). Bé és veritat que aquest mateix article introdueix una possibilitat dintre del seu apartat sisè, en el qual estableix que la Corporació metropolitana «podrà subscriure convenis per a la construcció i gestió d'equipaments de titularitat privada, sempre que es compleixin els següents requisits», però, d'altra banda, cal observar que d'entre aquests equipaments possibles de conveni amb particulars són excloses les activitats sanitàries, i són excloses les esportives, i, d'altra banda, les docents, queden apartades de les científiques, religioses, benèfiques, etc., estan precedides, excepcionalment, per les docents. Queda clar, per tant, la modificació important, la modificació important que aquestes normes introdueixen, o aquesta modificació introdueix a les normes vigents fins aleshores en la Corporació metropolitana de Barcelona.

No m'estendré gaire més sobre el fons, perquè aquest, repe-

teixo, és el tema subjacent i no és exactament el motiu de la interpellació, per tal com en definitiva inicialment la modificació estava aprovada, provisionalment, per la Corporació metropolitana, i també cal dir que en aquests punts que he subratllat, la Conselleria, en la seva resolució, tardana i extemporània, jurídicament parlant, introdueix modificacions, en el sentit de fer compatibles, com ho estaven ja anteriorment, la possibilitat del destí i de la titularitat única i privada sobre aquests equipaments. Repeteixo que tot i no estenent-me jo sí que voldria subratllar la possible, fins i tot, nul·litat d'aquestes normes, no simplement que l'òrgan urbanísticament superior, en aquest cas la Conselleria, pugui modificar o pugui no aprovar aquestes normes, sinó que fins i tot donant-li valor jurídic a la possible aprovació per silenci administratiu, com veurem després, podria comportar fins i tot la mateixa nul·litat d'aquestes normes perquè vulneraria uns articles concrets de la mateixa Constitució, en el sentit que si bé no impossibilita els equipaments privats i la titularitat privada sobre aquestes zones del 7.b) i del 7.c), sí que les situa en unes circumstàncies tan discriminades respecte a la titularitat pública, és a dir, que necessàriament el privat que volgués edificar, per exemple, una escola o una instal·lació esportiva hauria d'anar a comprar terrenys no qualificats com a equipaments pel Pla, amb la qual cosa ha d'adquirir terrenys no qualificats inicialment, destinats, per exemple, a edificació i, per tant, lògicament molt més cars que si estiguessin qualificats com a equipaments. Seria això, si bé es proclama en principi que no es posen les condicions materials per fer veritat el reconeixement de certs drets i de certes llibertats proclamades en la mateixa Constitució, però deixant això a banda, jo diria que així està el tema, es procedeix a aquestes modificacions, i, aleshores, amb data 29 de maig del 80 la Corporació Metropolitana de Barcelona aprova inicialment aquestes normes, s'obre el període normal d'informació pública; el nostre partit, i en el seu nom i representació el nostre President, compareix a informació pública, i, posteriorment, el 9 de juliol del 81, la Corporació metropolitana aprova provisionalment aquestes modificacions a les normes del Pla metropolità. Aprovat i com és preceptiu segons la Llei del Sòl i segons el Reglament de planejament de la Llei del Sòl, aquestes normes són trameses per la Corporació metropolitana a la Generalitat, i té entrada en el registre d'aquesta el 12 d'agost de 1981.

La Llei del Sòl estableix en el seu article 41.2 que la Corporació o organisme que hagués aprovat inicialment el pla, programa o projecte, l'ha de sotmetre a informació pública, obrirà un període d'informació pública, transcorregut el qual, aleshores, el trametrà a l'organisme o autoritat que sigui competent per a atorgar l'aprovació definitiva, i aquest decideixi, en aquest cas la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques, en el termini de sis mesos des de l'ingrés de l'expedient al registre, transcorregut el qual, sense comunicar la resolució, s'entendrà aprovat per silenci administratiu. Bé, el reglament de planejament, que desenvolupa en aquests aspectes, en aquests articles concrets, l'establert en aquest article de la Llei del Sòl, ratifica exactament el mateix, com no?, és una norma de desenvolupament, i afirma també en el seu article 133 que quan hagin transcorregut sis mesos des de l'ingrés de l'expedient al registre de l'òrgan competent per a l'aprovació definitiva i aquest no hagués comunicat resolució a l'entitat o organisme

que va atorgar l'aprovació provisional, el pla s'entendrà aprovat per silenci administratiu. Cal dir a aquests efectes, que la jurisprudència entén que no fa falta que per a l'òrgan inferior hi hagi una constància o hi hagi cap mena d'acord a donar per entès o per aprovat per silenci administratiu el pla en qüestió, sinó pel simple transcurs del termini s'entén aprovat definitivament el pla d'urbanisme corresponent.

Aleshores, els sis mesos es compleixen —repeteix que l'entrada al registre de la Generalitat és el 12 d'agost del 81— el 12 de febrer d'aquest any, del 1982. No obstant això, la contesta de la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques té entrada a la Corporació metropolitana el 10 de març del 82, és a dir, vint-i-vuit dies, o menys, atès que el febrer no té els trenta, gairebé, doncs, un mes després de la data en què havia d'haver-se produït la seva notificació, és a dir, un mes després d'haver estat aprovat per silenci administratiu, positiu a la modificació d'aquestes normes. No obstant això, aquesta modificació, repeteixo, entra el 10 de març, però aquesta resolució porta data del 9 de febrer del 82, és a dir, la resolució es produeix tres dies abans que acabin els sis mesos, però no es notifica a la Corporació metropolitana fins al 10 de març, vençut, per tant, el termini, i no es publica en el *Diari Oficial de la Generalitat* fins al dia següent, és a dir, l'11 de març.

Aleshores, hi ha un altre punt, un altre punt que jo tampoc no puc deixar de banda, i és la naturalesa de la resolució, perquè segons l'article 132 d'aquest Reglament diu que l'òrgan a qui correspon l'aprovació, en aquest cas, repeteixo, la Conselleria, pot fer tres coses: aprovar purament i simplement el pla sotmès a la seva consideració, cosa que no fa perquè en l'aprovació hi ha modificacions, fa modificacions al text aprovat inicialment i provisionalment per la Corporació metropolitana; pot fer també, en segon lloc, denegar l'aprovació definitiva del pla, tampoc no ho fa, repeteixo, ho aprova amb aquestes modificacions. I aleshores hi ha una altra alternativa, que és la contemplada en aquest reglament, en la qual diu que pot suspendre l'aprovació del pla per deficiències que ha de resoldre l'entitat o organisme que hagués aprovat provisionalment el pla, tornant-li l'expedient. Aleshores, aquestes modificacions són substancials, ha de tornar a sotmetre el pla en qüestió, en aquest cas les normes, a informació pública, o pot també, si les deficiències que se li han fet notar per l'organisme superior, la Conselleria, són de menor entitat, pot procedir, doncs, a recollir-les sense haver de tornar una altra vegada les normes a la Conselleria, o haver de tornar, segons li hagi indicat la Conselleria, quan li va enviar aprovat, el pla, cosa que, repeteixo, estranyament tampoc no és el camí utilitzat per la Conselleria. És a dir, no aprova purament i simplement, no denega l'aprovació, i el que fa és aprovar amb unes modificacions importants, i molt importants, que en tot cas no haguessin anat per la via de l'aprovació amb modificacions, sinó que haguessin anat per la via de la suspensió de l'aprovació del pla per la Corporació metropolitana, cosa que, repeteixo, la Conselleria no fa.

I aleshores, a la vista de tot això ens trobem amb uns acords posteriors de la Corporació metropolitana, en les quals es dona per assabentada del transcurs del termini, evidentment no declara que el seu mateix acord està aprovat per silenci administratiu, donada la interpretació que he dit jo que es fa d'aquests articles, del 133 del reglament per la mateixa jurispru-

dència, es dona per assabentada que ha transcorregut el termini dels sis mesos per entendre aprovades per silenci administratiu les normes, la modificació de les normes que al seu dia va fer, i, ens trobem, repeteixo, en aquesta situació.

Evidentment que contra aquest acord, acord tàcit, aprovatori d'aquestes normes, d'aquesta modificació de normes, de la Conselleria, hi pot haver recurs, i segons em consta hi ha hagut recursos, no simplement de la mateixa Corporació Metropolitana, sinó al mateix temps —perquè quedi clar que la resposta de la Conselleria ha estat extemporània jurídicament, fora de termini—, sinó també fins i tot de particulars.

I aleshores, el tema, per a nosaltres, no està en el fet de portar el Consell Executiu aquí al Ple del Parlament per dir-li: miri vostè, ha actuat de manera negligent, ha deixat passar el termini, ha contestat extemporàniament i el seu silenci, la seva negligència, ha comportat l'aprovació d'aquestes normes. No és tant això com el que, donat que el contingut és molt important, molt important, el que contenen aquestes normes, donat que queda palès com, a través també de l'actuació de les corporacions locals —i la Corporació Metropolitana és una corporació local— s'incideix d'una manera ferma i profunda també sobre el que s'entén per model de societat, aleshores, donat que això passa, nosaltres formulem la següent interpellació: «Quines són les mesures d'ordre jurídic que pensa adoptar el Consell Executiu de la Generalitat per fer pervaler el seu criteri i aconseguir que la resolució del Consell de Política Territorial i Obres Públiques, del 9 de febrer d'enguany, adquireixi plena eficàcia i vigència?»

Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a la seva resposta, en nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo espero poder-los convèncer, senyor Capdevila, que la resolució del Departament no ha estat ni tardana ni extemporània ni negligent en la seva conducta, i poder posar de manifest davant de la Cambra alguns fets de què, després de la gran informació de què vostè ha fet ús aquí davant de la Cambra, veig que no té consciència d'alguns esdeveniments.

D'acord amb vostè que quan es produeix el supòsit del silenci administratiu, aquesta tècnica del silenci administratiu positiu no és automàtica pel simple transcórrer del temps necessari per a la seva configuració, sinó que no actuaria aquest silenci administratiu, i aquesta aprovació tàcita, en el simple supòsit que per infracció legal no pogués atorgar-se expressament. Vostè ha fet referència a la doctrina de la jurisprudència; jo li diré dates exactes: l'11 de juny del 75, sentència del 7 de novembre del 72, i que recull, de fet, aquesta jurisprudència de manera expressa i tàcita també, en l'actual legislació, l'article 178.3 del text refòs de la Llei del Sòl i l'article 133.3 del Reglament de Planejament. Disposició aquesta última que diu que l'aprovació definitiva obtinguda pel silenci serà nul·la, com vostè ha fet referència, si el Pla contingués determinacions contràries a la Llei o a plans de superior jerarquia, o quan l'aprovació del Pla estés sotmesa a requisits especials legals o reglamentàriament establerts. L'actual jurisprudència, encara referida en molts casos a l'anterior legislació del 56, és absolutament coincident amb aquesta doctrina i així s'expressen les de

l'11 de febrer del 77 i 30 de juny de 1979. El concepte de determinació contrària a la Llei, que assenyala l'article 133.3, no solament es relacionaria amb la Llei del Sòl, sinó, com també vostè ha dit, amb l'assessorament jurídic general. D'aquí que les determinacions de les modificacions fetes en el text del Reglament dels equipaments no podrien servir de base per a introduir l'aprovació per silenci si infringissin disposicions de classe superior que estarien formades per la Constitució i altres textos constitucionals i el conjunt de normes sectorials legals recaient sobre diverses activitats i titularitats que podrien veure's afectades. Qüestió aquesta, crec jo, de tota manera —no m'atreiria pas a dir aquí si afecten o no afecten—, qüestió aquesta a dilucidar i que haurà de ser determinada a partir dels recursos interposats, algun d'ells en cautela, amb motiu de la resolució presa per la Conselleria. L'existència d'infracció de l'ordenament jurídic determinaria, com s'ha dit, l'existència de nul·litat radical en ser una norma o pla que jugaria, sens dubte, com a causa a la producció del silenci, que sens perjudici de l'eventual utilització per als seus possibles efectes de l'article 109 de la Llei de Procediment Administratiu, o, si s'escau, de la via resolutòria administrativa, significaria l'essencial validesa de la posterior determinació notificada el 10 de març de 1982.

Aleshores, aquí, per un costat tenim el fet que podria ser que els acords presos, fossin nuls pel fet d'anar contra un tipus de llei superior. En el supòsit concret que ens ocupa hi ha hagut una aparença de silenci, atès, senyor Capdevila, que amb data 16 de novembre de 1981 va entrar un escrit del gerent de la Corporació Metropolitana en el qual es demanava que en l'acord que es prengué sobre l'expedient de constant referència tingués en compte una sèrie de consideracions que aquest gerent feia sobre alguns dels articles objecte de modificació. Quines modificacions? Les modificacions que van ser establertes en el moment que el reglament dels equipaments, les modificacions que s'havia fet sobre els equipaments, havien passat a la Comissió d'Urbanisme de Catalunya, la qual havia fet una sèrie d'observacions o una sèrie de modificacions sobre els acords presos per la Corporació. L'endemà, no el 16, sinó el 17 —i és aquí on crec que hi ha la trencada— de novembre, va entrar en el registre del Departament un certificat d'un acord, no una carta del gerent, un acord pres pel Consell Metropolità, en sessió del 12 de novembre, ratificant l'escrit de l'esmentat gerent. Segons els serveis jurídics del Departament, el segon d'aquests escrits, és a dir, el certificat de l'acord del Consell Metropolità, produeix la interrupció legal del termini de silenci i endega un nou còmput a partir de la data del registre d'entrada, 17 de novembre de 1981, i, consegüentment, fins al 17 de maig d'enguany no s'hauria produït el silenci a què vostè ha fet referència. Fins al 17 de maig, senyor Capdevila, no hi hauria hagut ni una resposta tardana ni extemporània ni negligent.

Però com sigui que, a més, es va signar la resolució el 9 de febrer, i que aquesta va ser publicada en el DOGC amb data d'11 de març d'enguany, resulta que, jurídicament, no és sòlida la tesi del silenci, ja que el meu acord va ser pres amb més de dos mesos de coll repecte a la data límit, en el supòsit que fins i tot no hi hagués hagut aquest acord del Consell Metropolità. Cal també subratllar que la meua resolució del 9 de febrer d'enguany és ja eficaç i plenament vigent des de la seva

publicació, i, d'altra banda, el recurs de reposició interposat contra aquesta pel President de la Corporació Metropolitana serà en breu termini desestimat en base a l'argumentació que acaba de ser exposada, la del silenci trencat, del còmput del silenci trencat, és a dir, que no hi ha hagut silenci administratiu i que, per tant, l'acord del 9 de febrer és vàlid.

Pel que fa a l'acord de la Corporació Metropolitana, que va ser pres en base a l'aparent silenci públic produït, cal que sigui revocat. Com que es dona la circumstància que aquest acord, per silenci, s'imputa no a la Corporació, no a la Comissió d'Urbanisme, sinó que s'imputa al Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, n'hi haurà prou, per a revocar-lo, que jo mateix estimi qualssevol dels recursos interposats —deu més— contra aquest pels interessats. Així, jo crec, senyor Capdevila, tinc l'absoluta certesa que no hi ha cap dubte de la plena vigència de l'acord pres pel Departament el 9 de febrer d'enguany.

Res més, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Capdevila, té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. CAPDEVILA: Sí, gràcies, senyor President. Bé, jo no conec aquest acord de la Corporació Metropolitana, i l'únic que puc dir és que tinc dubtes que realment això trenqui la prescripció, parlant jurídicament, perquè qui té possibilitats jurídiques de trencar aquesta prescripció és l'òrgan que ha d'aprovar les normes, el qual, en demanar ampliació d'aquestes... I altres exemples hi ha en la mateixa Administració de règim local, com per exemple, i el senyor Conseller ho sabrà, que davant del silenci d'un ajuntament en no concedir una llicència, pot denunciar demora davant de la Comissió d'Urbanisme, i si aquesta en el termini de dos mesos no diu res, aleshores s'entén que és atorgar per silenci administratiu la llicència municipal. I aquesta pot interrompre, perquè ha de demanar l'expedient a l'Ajuntament, pot demanar ampliacions, i aleshores, en demanar, interromp el termini de dos mesos, però sempre és l'òrgan superior, mai no és l'òrgan inferior. Perquè, aleshores, a través de petites notificacions, o comunicats, podria anar dilatant, l'inferior, podria anar dilatant la tramitació de l'expedient administratiu. Per tant, no conec, repeteixo, l'acord de la Corporació Metropolitana, l'escrit del gerent, ratificat després, com vostè diu, el 17 de novembre per la mateixa Corporació Metropolitana, però, en principi, li haig de dir, amb totes les cauteles que en el camp del dret s'ha de parlar quan no es coneix una cosa concreta, que, des d'un camp de pur principi jurídic, el que interromp la prescripció sempre és el de dalt —estic parlant del dret administratiu— i no mai l'òrgan inferior. I aleshores a mi m'alegra saber que el senyor Conseller pensa, a través de la resolució del recurs de reposició que li ha estat formulat, tornar, d'alguna manera, sobre aquest acte, fins i tot en el supòsit que, nosaltres entenem, que està aprovat per silenci administratiu positiu, i aleshores donar sortida al que ja havia dictat anteriorment. Jo em permetria aconsellar-li, i potser això haurà de ser objecte d'una nova actuació parlamentària, que no és tant la reafirmació de la validesa, crec jo, de l'acte que, en definitiva, per silenci s'ha produït, com del contingut d'aquest, per on hauria d'anar la resolució nova del Conseller de Política Territorial i Obres Públiques contestant aquests recursos de reposició que li han estat for-

mulats. I en aquest sentit, repeteixo, podria anar alguna certa nova utilització de tècniques parlamentàries pel nostre Grup.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja replicar?

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre accions empreses per aquest en relació amb la crisi del sector de la motocicleta

Passem, doncs, al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre accions empreses per aquest en relació amb la crisi del sector de la motocicleta, presentada pels Diputats senyors Daniel Terradellas, Xavier Guitart i Carlos Cigarrán, del Grup Socialista.

Per a la defensa de la moció, en nom dels Diputats presents, té la paraula el Diputat senyor Terradellas.

El Sr. TERRADELLAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, conseqüents amb la interpellació sobre la crisi del sector de la moto, hem presentat una moció dividida en quatre punts, que volen aconseguir instar des del Parlament el Consell Executiu per tal que posi en pràctica quatre mesures des de quatre vessants diferents que, al nostre entendre, poden ajudar al millorament d'aquest sector en crisi.

En l'explicació que varem fer quan varem presentar la interpellació, ja varem intentar donar a conèixer aquesta situació crítica del sector, que resumiríem de la manera següent. El sector de la motocicleta és una indústria concentrada pràcticament a Catalunya, en quatre empreses importants, uns 1 600, 1 700 treballadors directes, amb una profunda crisi a conseqüència d'un extremat individualisme de les empreses, una manca d'efectivitat empresarial —problemes financers, per tant—, i també a conseqüència d'una competència estrangera, japonesa en màquines de carretera i competència italiana en les motos que en podríem dir de muntanya, moto-cross, tot terreny, trial. Un sector punta, el sector de la motocicleta dintre de la indústria catalana, que havia donat un prestigi internacional al nostre país, una important imatge esportiva i una elevada quantitat d'ingressos de regalies, entre cometes, es tracta d'ingressos per vendes a l'estranger, de divises, i una elevada quantitat de prestigi d'afeccionats en un món en què marques tan importants com Derbi, com Ossa, com Bultaco, s'havien aconseguit en el transcurs dels darrers, sobretot, quinze anys. Aquest sector, com he dit, un orgull de la indústria del nostre país, un orgull d'allò que podríem saber fer en el nostre país, està a punt de morir, i allò que anys enrera podia ser ben fàcil de solucionar, avui ho tenim molt difícil d'adreçar, difícil però no pas impossible si hi ha una voluntat global del Consell Executiu, de l'administració, evidentment, de les empreses, centrals sindicals i de la indústria auxiliar. Tal com deia, doncs, conseqüents amb el contingut i amb el debat de la interpellació, presentem la moció següent dividida en quatre punts que expliquem de la manera següent.

El primer punt diu «que el Consell Executiu impulsi la negociació urgent entre l'Administració, empreses, centrals sindicals i la indústria auxiliar per tal que el Pla de Reestructuració, tot i mantenir l'objectiu de viabilitat del sector, tingui el menor cost social possible». Voldria dir, senyor President, si m'ho permet, que aquí potser fóra bo de fer una esmena de

tipus tècnic. On fem referència de «pla de reestructuració», potser seria bo de puntualitzar «pla de reestructuració del sector de la motocicleta», d'alguna manera per a puntualitzar el tema. Bé, què significa aquest primer punt? En definitiva, tots som conscients que el sector de la motocicleta necessita, per a recuperar tot aquest prestigi que dèiem, per a garantir llocs de treball, etc, un pla de reestructuració, però nosaltres som conscients que en aquest pla de reestructuració hem d'intentar que el Consell Executiu doni les sortides que facin possible que tingui el menor cost social.

El segon punt d'aquesta moció, que podríem dir que és una extensió del primer, diu el següent: «El Consell Executiu farà totes les gestions possibles davant l'Administració central per tal que als treballadors que quedin afectats pels possibles expedients conseqüents al Pla de Reestructuració no se'ls redueixin les prestacions per desocupació com a conseqüència dels diferents expedients de regulació de l'ocupació ja esgotats totalment o parcialment». Aquest segon punt vol dir que el Consell Executiu faci —que ja ho està fent, i ho reconeixem—, tota una sèrie de gestions amb la finalitat que els treballadors que hauran d'anar al carrer, per a dir-ho d'alguna manera, com a conseqüència del Pla de Reestructuració no quedin afectats, no els siguin retallades les seves prestacions del subsidi d'atur com a conseqüència dels terminis ja esgotats fins ara, i nosaltres creiem que això ha estat possible perquè no s'hi han posat mesures fins ara adients. Per això en el primer punt dèiem que la negociació ha de ser urgent, perquè la situació, creiem nosaltres, està en un temps límit. Si no ho tinc mal entès, és bo o és necessari que abans del trenta d'aquest mes la cosa estigui solucionada si és que esperem alguna cosa de l'Administració central. En el tercer punt diem que «el Consell Executiu vetllarà perquè la possible entrada de marques japoneses a l'Estat no signifiqui un perill per a la indústria autòctona, sinó que cobreixi el tipus de motocicleta que actualment no es produeix al país, malgrat la demanda que en fa l'afecció». Bé, nosaltres en presentar aquest punt ho fem com a conseqüència d'un acord entre Banesto i Yamaha, que ja varem explicar en presentar aquesta interpellació, que d'alguna manera pot perjudicar la indústria catalana. La indústria catalana fa un tipus de motocicletes, i nosaltres creiem que l'entrada de motos japoneses, que són el gran monstre a l'hora de fabricar aquest tipus de màquines, no fereixi aquest tipus d'indústries que ja tenim aquí a casa nostra, sinó que, al contrari, cobreixi aquell tipus de màquines que l'afeccionat demana, que no hi ha en aquest país i que, per tant, seria bo que n'hi hagués.

I, en el quart i últim punt demanem que «el Consell Executiu impulsi la investigació i la promoció esportiva nacional i internacional de motorisme com a mitjà de perfeccionament i d'impuls de la indústria de motocicletes i l'auxiliar del sector, que ha de significar l'entrada de regalies, *royalties*, al país i recuperar el prestigi internacional aconseguit». Penso que el mateix text de la moció s'explica perfectament.

I acabo dient, senyores i senyors Diputats, que en la moció per a la qual els demanem el vot afirmatiu, el vot favorable, volem completar allò que varem començar en presentar aquesta interpellació i que ha començat, —per què no dir-ho— amb algunes gestions que ja ha fet el Consell Executiu. Es tracta, per tant, d'obrir una esperança a tot un sector, a tots uns treballadors, recuperar en definitiva un prestigi.

Penso que en tenim obligació i podem fer-ho.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: A aquesta moció ha presentat esmenes solament el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. En nom d'aquest Grup parlarà el Diputat senyor Padullés.

El Sr. PADULLÉS: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, vagi per endavant l'aclariment que les esmenes que ha fet el Grup parlamentari del PSU en absolut no estan contraposades a la moció. Estan plenament, entenem nosaltres, dintre de la moció, a la qual donem plenament suport, només que hem cregut oportú precisar algunes coses que ens semblaven importants.

Aquestes coses són, en relació amb el primer punt, que quan es parla en la moció del pla de reestructuració, nosaltres entenem evidentment que hi ha d'haver un pla de reestructuració, però que el que hi ha en aquests moments només és un estudi, un pla de viabilitat. Per tant, nosaltres entendríem la necessitat que es desglossés aquest punt en dos. Un que és el que convoquessin les parts de què ja parla la moció per a anar cap a l'elaboració d'aquest pla de reconversió, un pla de reconversió del sector de la motocicleta, que seria l'esmena número 1 que nosaltres fem. L'esmena número 2 que entraria dintre d'aquest primer punt de la moció seria l'aspecte concret de l'aplicació del Pla de Viabilitat elaborat pel CEAM i que va ser el tema que es va discutir aquí a l'hora de la interpellació, tot i tenir en compte dos criteris que nosaltres creiem que haurien d'estar presents en la moció que es voti. Per una banda, garantir la intervenció en el procés del seu estudi i aplicació de l'Administració, les empreses, les centrals sindicals i la indústria auxiliar. Quan diem estudi i indústria auxiliar, volem dir una cosa molt concreta. En l'estudi fet d'aquest Pla de Viabilitat només s'ha estudiat una part de les empreses auxiliars que afecten un sector només de les quatre empreses de la motocicleta que s'ha estudiat. Hi ha altres empreses de la indústria auxiliar que no han estat estudiades, que poden ser afectades per aquest Pla de Viabilitat i l'opinió de les quals és bo que sigui tinguda en compte. L'empresa Narbón, Empreci, Olasa, Manaut, Montfort, Llovet, Telesco, Majestic, Garnesto, etc., són empreses de la indústria auxiliar que no han estat estudiades en el Pla de Viabilitat i que nosaltres entenem que caldria incloure en aquesta aplicació. I, un segon punt, un punt b, «que qualsevol baixa laboral tingui caràcter voluntari fins allà on sigui possible.» Alguna senyora Diputada o senyor Diputat pot pensar que aquest és un tema excessivament puntual perquè consti en una resolució del Parlament, però nosaltres entenem que fóra bo que hi constés perquè aquest és un criteri sindical que s'està intentant imposar en tots els processos de reestructuració, que hi hagi un primer període de baixes voluntàries incentivades, i si a partir d'un cert moment això no és possible, aleshores que es faci el tràmit normal de sempre.

Una altra de les esmenes que fem és l'addició d'un nou punt, que seria el punt quart. Entre les quatre empreses estudiades en el Pla de Viabilitat pel CEAM, hi ha empreses que tenen problemes de liquiditat que estan a punt de resoldre's en molt poc temps. Nosaltres entenem que aquest mateix Pla de Viabilitat està en perill que es pugui aplicar si es donen situacions greus a partir del fet que aquests problemes de liquiditat es confirmen. Per tant, la proposta nostra és que el Consell

Executiu intervingui per resoldre aquests problemes de liquiditat a l'efecte que això no posi en perill el mateix Pla de Viabilitat. I en aquest sentit l'esmena diu: «Donat que algunes de les empreses que conformen el Pla de Viabilitat elaborat pel CEAM tenen problemes de liquiditat, el Consell Executiu farà les gestions oportunes per a intentar resoldre aquest problema, mentre s'avança en l'estudi i l'aplicació del Pla. «Per a estalviar temps, puc dir que aquesta ja és una de les coses que es deien al mateix Pla de Viabilitat elaborat pel CEAM.

La nostra esmena següent fa referència a la cita que diu la moció sobre les motos japoneses. Nosaltres entenem que hauria de dir «estrangeres», que ens sembla que és una expressió molt més global, perquè la competència no està només amb les motos japoneses. Hi ha les italianes, que també són una competència important, i, per tant, caldria introduir el mot «estrangeres», en lloc de «japoneses».

L'esmena número 5. Nosaltres entenem que a la referència que es va fer en el debat de la interpellació, i que s'ha fet avui a l'hora de presentar la moció, amb relació a l'acord signat entre Yamaha i Banesto, caldria fer-hi una menció concreta i específica. Cal tenir en compte que aquest acord afecta tot el sector de la motocicleta, el noranta per cent del qual és a Catalunya. Que aquest és un acord que ningú no coneix, o com a mínim que els qui el coneixen no el fan públic. Que en funció de la importància que té aquest acord i en funció del que pot afectar el sector de la motocicleta, que, ho repeteixo el noranta per cent és a Catalunya, és important que es conegui aquest acord, perquè ens podem trobar que l'acord sigui que es construeixen les motos a l'Estat espanyol o que les peces es fan a fora aquí estrictament es munten, i a partir d'aquí s'envaeix el mercat espanyol i a partir d'aquí s'envaeix el mercat europeu. Per tant, la nostra esmena d'addició d'un nou punt és que «el Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu perquè obtingui informació sobre aquest acord i la trameti al Parlament de Catalunya perquè el conegui».

I, per acabar, una altra esmena de tipus molt puntual. Diu: «El Consell Executiu impulsarà la investigació», —nosaltres hi afegim— «de noves tecnologies i nous productes per al sector de la motocicleta», que és una esmena estrictament de precisió.

Repeteixo que les nostres esmenes es mouen en el marc de l'acord global de la moció, que pretenen estrictament precisar algunes de les qüestions que hi ha en la moció i que en absolut no estan confrontades amb la moció.

Moltes gràcies; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Poden ara intervenir els altres Grups que no han pres part al debat per ordre de menor a major. El Grup d'Esquerra Republicana desitja intervenir? (Pausa.) El senyor Hortalà, en nom d'aquest Grup.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la posició del Grup d'Esquerra Republicana amb relació a aquesta moció és la següent. És una posició certament sense magnificar l'abast d'una moció que està, pel que diré, en funció de la moció presentada, no de les esmenes que s'hi volen introduir.

Nosaltres votarem afirmativament el punt primer i el punt quart d'aquesta Moció. I ens abstindrem en el punt segon i en el punt tercer. Volem fonamentar aquest vot d'abstenció amb les argumentacions següents.

Pel que fa al punt dos. Nosaltres entenem fonamentalment que en aquest punt es produeix una ambigüitat jurídica o un contrasentit jurídic, perquè d'alguna manera, pel que fa a la prestació del subsidi d'atur, es volen fer compatibles les implicacions legals dels plans de reestructuració, en aquest cas a la indústria de la motocicleta, i dels expedients de regulació d'ocupació amb la norma bàsica que és la Ley Básica del Empleo, del 1980. Entenem que aquesta compatibilització podria ser desitjable, però dins l'ordenament jurídic ara vigent no és possible tret que es canviï la Ley Básica del Empleo. I, per tant, per un estricte criteri de respectuositat, de respecte a la legalitat vigent, creiem que aquesta Moció incorpora aquest punt negatiu. També en relació amb el segon punt d'aquesta Moció, nosaltres creiem que, a més a més d'aquesta ambigüitat jurídica, hi introdueix una discriminació laboral, per dir-ho d'alguna manera. Perquè, fruit de l'anterior, el que resulta és que es dóna un tracte d'excepció, si es vol dir de privilegi, al sector industrial objecte d'aquesta Moció, i nosaltres, des d'una posició ben entesa de progressisme, entenem que per criteris igualitaris no hi caben privilegis per a ningú. També en relació amb aquest segon punt, creiem que la seva aprovació pot comportar una certa restricció política, fruit, òbviament, del que fins ara he dit. Una restricció política que en qualsevol cas podria constituir-se com a precedent i que minvaria les actuacions no reglamentàries pel que fa als plans de reestructuració, els expedients de crisi i la Llei Bàsica de l'Ocupació que la mateixa Conselleria i els serveis perifèrics del Ministeri de Treball ens consta que en alguns aspectes ja intenten fer. Davant d'aquests elements negatius, certament, i en relació amb aquest segon punt, veiem, per un altre costat, els greus inconvenients derivats de la inexistència d'una política industrial correcta a Catalunya i a l'Estat espanyol.

Veiem els problemes, greus problemes, de la llarga i important crisi i de la problemàtica de l'atur. I davant de les consideracions tècniques esmentades, sospesades amb aquests altres factors que ens obliguen a una reflexió i reconsideració, per tot això ens abstindrem en aquest segon punt.

També ens abstindrem, com ja he dit, en el tercer punt. I ens abstindrem en el tercer punt fins i tot encara que sigui acceptada l'esmena que substitueix la paraula «japonesa» per la paraula «estrangera» perquè, en aquest punt, es fonamenta, al nostre criteri, un perill important. Es demana que l'Administració vetlli per les garanties d'aquest sector industrial. I la manera de vetllar, ateses les actuacions que coneixem del Consell Executiu, poden portar, en aquest punt concret, un increment del dirigisme però, a més a més, i això ens ho sembla, a nosaltres, i en qualsevol cas ho podríem fonamentar, car, a més a més el dirigisme pot induir, per una via indirecta però pot induir, al cap i a la fi, a sustentar determinades bases proteccionistes. I nosaltres no som partidaris ni del dirigisme ni molt menys de cap mena de proteccionisme comercial que pressuposi un argument per a modificar actualment l'aranzel que, d'altra banda, no és competència del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Aquest és el perill i per tant, en aquest punt, ens reservem també el vot. Ens reservem el vot a l'espera que un dia, un bon dia, puguem discutir aquí una política industrial correcta i puguem discutir, pel que fa referència a aquest tercer punt, una política comercial també correcta, on no siguin ni el di-

rigisme ni el perill del proteccionisme que entrin a judici, sinó que siguin la competitivitat i l'agressivitat comercials com a instruments bàsics per a aixecar, no només aquest sector sinó tota l'economia que ara es troba en crisi.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, com ja he dit, ens abstindrem, per aquestes raons, en el punt 2 i 3, i votarem afirmativament la iniciativa del Grup Socialista pel que fa als punts 1 i 4.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup Centrista... No hi ha intervenció.

El Grup de Convergència i Unió? (*Pausa.*) Té la paraula el senyor Vallvé.

El Sr. VALLVÉ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, en la Moció sobre accions empreses pel Consell Executiu en relació amb la crisi del sector de la motocicleta, que és subsegüent a la interpellació del dia 28 d'abril, voldríem recalcar que ens trobem davant d'un sector industrial concret, davant del sector de la motocicleta, d'un sector important a nivell català, d'un sector on les indústries que hi ha a l'Estat espanyol es troben pràcticament en la seva totalitat ubicades a Catalunya, un sector que no és pas important pel nombre de treballadors que comprèn, que són a la ratlla dels mil sis-cents, amb una mitja dotzena d'empreses, sinó que la seva importància rau precisament en el fet que és un sector amb un nivell tecnològic elevat, un sector que s'havia caracteritzat per una participació important en l'exportació i que, a més, havia assolit uns èxits a nivell esportiu, que vol dir a nivell de productivitat, a nivell de marca, a nivell de producte, realment importants. El sector es troba en un moment de crisi, crisi de baixa productivitat, crisi motivada per un canvi i una caiguda de la demanda, i d'aquí sorgeix la necessitat d'una adaptació, la necessitat d'un canvi, la necessitat de reestructurar el sector, la necessitat d'obtenir unes noves condicions de producció.

En aquest sentit, puc anunciar que el nostre Grup parlamentari votarà positivament el primer punt de la Moció, el punt que el Consell Executiu impulsí la negociació entre Administració, empreses, centrals sindicals i la indústria auxiliar per tal que aquest pla de reconversió, aquest pla de viabilitat tingui el menor cost social possible, mantenint, com diu el punt de la Moció que es proposa, mantenint la viabilitat del sector. Parlem de cost social però parlem, per damunt de tot, de la viabilitat del sector perquè em sembla que no hem d'oblidar que el pitjor cost social, que el cost social més greu fóra aquell que en un termini potser no immediat però sí en un termini mediat, en un termini d'uns quants mesos, el sector, les empreses del sector no fossin viables. Aquest seria el pitjor cost social que podria haver-hi.

Pel que fa al punt segon, al punt número 2, en el punt que no es redueixin les prestacions als treballadors del sector per motiu de l'expedient de reestructuració, pensem que és un punt que pressuposa, en realitat, la modificació de la legislació de l'Estat, concretament, de la *Ley Básica de Empleo*, con ha dit el Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, que és la llei que estableix els períodes màxims d'assegurança de desocupació. En aquest sentit creiem que no és al Consell Executiu a qui correspon modificar la legislació vigent a nivell d'Estat. Si el que es pretén, amb el text de la Moció, és que en el pla de

reestructuració que s'arbitri es contemplin algunes mesures que, d'alguna forma, puguin compensar les reduccions de les prestacions de desocupació, puguin compensar aquestes reduccions per uns períodes que ja s'hagin consumit i que, per tant, les reduccions de les prestacions per desocupació siguin més curtes que els períodes establerts, això ja queda inclòs en el punt primer, en el punt on diem que es tractarà que el pla de viabilitat tingui el menor cost social possible. En aquest sentit, en abstindrem en aquest punt número 2 de la Moció.

El punt número 3, el punt de vetllar per l'entrada de marques japoneses, japoneses o estrangeres, veuríem bé, en aquest sentit, que s'acceptés l'esmena proposada pel Partit Socialista Unificat de Catalunya, que això no significa un perill per la indústria autòctona; això, evidentment, cal entendre que és una cosa que ha de ser ja contemplada en el pla de reestructuració, que quan un sector industrial, quan un grup d'empreses s'acull a un pla de reestructuració, immediatament aquell sector industrial, les indústries d'aquell sector passen a una qualificació, a una autorització administrativa prèvia per a qualsevol nova implantació d'indústries que es vulguin fer en el sector i, consegüentment, qualsevol nova empresa que es vulgui instal·lar, una empresa que pugui ser amb capital estranger, per exemple, que vulgui fabricar motocicletes d'aquell sector, doncs això, aquesta autorització ha d'estar ja condicionada per l'Administració, per tal que el pla de reestructuració que ha emprès la indústria nacional tingui la seva viabilitat. Per això aquest punt ens sembla també superflu, un punt que ha de ser ja contemplat en el pla de reestructuració, que el pla de reestructuració viable no ha de permetre la instal·lació de noves empreses que puguin fer una competència a allò que s'està intentant reestructurar.

Pel que fa al quart punt, anuncio el vot positiu del nostre Grup parlamentari perquè, evidentment, la investigació en un sector en què la demanda està sofrint unes modificacions, és un aspecte fonamental perquè realment aquestes empreses puguin tirar endavant; la investigació és un punt bàsic perquè les empreses puguin adaptar-se a les noves necessitats del mercat i, evidentment, també pel que fa a la promoció esportiva, perquè en un sector com el de les motocicletes, els èxits esportius no se'ns amaga que són una forma important de promoció del sector, de promoció de marca i de promoció del producte. En aquest sentit, doncs, el nostre Grup votarà també positivament el quart punt de la Moció.

Moltes gràcies, senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat presentant de la Moció pot ara intervenir per un temps màxim de cinc minuts, indicant si accepta totalment o parcialment alguna de les esmenes presentades.

El Sr. TERRADELLAS: Gràcies, senyor President.

Bé, de les intervencions que hi ha hagut, en primer lloc, començaré per les esmenes presentades pel Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Senyor Padullés, vull dir-li molt cordialment que algunes de les esmenes no les entenem. Poden ser un text alternatiu. Jo no crec que algunes complementin. Jo em penso que algunes de les esmenes que vostè diu que són complementàries, són qüestions que s'han de parlar a la taula de negociació, i per això nosaltres diem en el primer punt, i el Consell Executiu

ho ha acceptat, que hi hagi una negociació entre les parts. Penso que no ha de ser el Parlament, el Parlament no és un mitjà adequat perquè es tractin aquests temes. Bé, nosaltres diem que ha de ser a través d'aquesta negociació perquè, bé, diguem que hi ha d'haver les centrals sindicals. I per nosaltres, dir que hi hagi les centrals sindicals, no es tracta de fer una posició paternalista a les centrals sindicals, es tracta de dir: «Bé, vosaltres sou els representants dels treballadors, negocieu i negocieu, teniu possibilitats de negociar sobre la base d'uns criteris marcs.» Ens sembla que fer menys és una postura paternalista que els socialistes, ja ho hem dit altres vegades, no és que hi estiguem d'acord. Sí que acceptarem, senyor Padullés, l'esmena que ja han comentat alguns altres Grups, sobre canviar les paraules «marques japoneses» per «marques estrangeres», tot i que és discutible aquest tema però no hi ha problema per part nostra a assumir-ho. I és discutible pel següent: en teoria, dir que ampliï la protecció, o no la protecció, ampliï el fet que el Consell Executiu vetlli pel que pot significar l'entrada de marques estrangeres, és no dir gaire res perquè sabem tots positivament que l'única competència que podem tenir és la de les marques japoneses. Els italians, si aquest pla de reestructuració es tira endavant, prou feina tindran per aguantar-se. No ens fa pas cap por que puguin venir a aquest país.

Bé, respecte al que han dit altres Grups.

Hi ha un altre punt que sí que li volia dir, és sobre el tema del CEAM. Vostè demana, per un costat, que el Consell Executiu elabori un pla o posi en pràctica el pla del CEAM. Miri, senyor Padullés, jo, amb el pla CEAM, entre altres coses, no hi estic d'acord. Vaig dir que era una eina per poder-hi treballar però ens sembla que acceptar el pla del CEAM i dir que es posi en pràctica però, per un altre costat, demanar que les baixes que hi pugui haver a resultes del pla de reconversió siguin voluntàries, jo penso que això tots som conscients que són paraules molt maques, que queden molt bé sobre el paper però que porten una efectivitat, de cara a aquesta Moció, la que estem debatent com a conseqüència de la interpellació; que vostè sap que si el que volem és defensar els interessos dels treballadors, ens sembla que en aquest punt no és bo, no és bo de deixar-ho així.

Respecte al que han dit els altres Grups, a mi, tot i acceptant d'una manera també molt cordial, evidentment, i respectant la postura dels altres Grups, simplement constatar una sèrie d'incògnites que jo tinc.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Terradellas...

El Sr. TERRADELLAS: Sí, perdó.

El Sr. PRESIDENT: En principi, la intervenció és només prevista per a parlar de les esmenes.

El Sr. TERRADELLAS: Bé, doncs, senyor President, tenint en compte que pel que s'ha deduït aquí, el primer punt i el quart punt són acceptats per majoria, i deixar clar que els altres punts, nosaltres acceptem simplement l'esmena del PSUC que significa aquest canvi entre la paraula que diu «entrada de marques japoneses» a «marques estrangeres», tot i que volem deixar clar que això modifica ben poc, a la pràctica, el contingut de la nostra Moció.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a votació, òbviament d'a-

cord amb el debat, separadament per a cadascun dels punts.

El primer punt s'entén, d'acord amb l'esmena tècnica que hi havia indicat el senyor Terradellas, és a dir que, en lloc de dir «pla de reestructuració» es precisa «pla de reestructuració del sector de la motocicleta».

Aleshores, les senyores i senyors Diputats que estiguin d'acord amb el primer punt, d'acord amb el text del Grup Socialista, amb l'esmena tècnica indicada, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Aquest primer punt ha quedat aprovat per la unanimitat dels presents.

Passem ara a votar el segon punt.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el segon punt, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els senyors i les senyores Diputats que s'abstenen?

Aquest segon punt ha estat aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions.

Passem ara a votar el tercer punt, amb l'esmena acceptada pels Diputats autors de la moció, és a dir, substituir la paraula «japoneses», per «estrangeres».

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El tercer punt ha quedat aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions.

I, finalment, passem a votació el quart punt.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El quart punt ha quedat aprovat per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el transport de viatgers amb automòbils lleugers a Catalunya

El Sr. PRESIDENT: Tot seguit tenim la moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el transport de viatgers amb automòbils lleugers a Catalunya, presentada pel Diputat no adscrit il·lustre senyor Ramon Viñals.

Per a la defensa de la moció, té la paraula el presentant.

El Sr. VIÑALS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en el debat de la interpellació que vam fer aquí, encara no fa dues setmanes, va quedar clara la posició expressada per l'Honorable senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques que el tema del transport de viatgers amb autotaxis era un tema de possible legislació a càrrec de la Generalitat de Catalunya, conformement amb el que preveu l'article 9.15 de l'Estatut, i també d'acord amb aquell Reial Decret 2115, del 24 de juliol, en què la Generalitat pot incidir dintre del transport de viatgers per carretera.

No voldria repetir ara aquí els arguments que van portar a aquest Diputat a fer aquesta interpellació, interpellació que ja era subsegüent a una d'ara fa un any, en què potser el tema encara no era prou clar però que, en definitiva, estava realitza-

da en un sol sentit, que és el sentit de buscar un camí per tal de paliar el greu problema que dintre d'un sector important del transport a casa nostra s'està presentat i que tots vostès —per les repetides intervencions que s'han fet aquí— ja coneixen.

Per tant, i per economia de temps, em basaré ja directament i d'una manera estricta a aquesta moció que he presentat perquè, tal com també vaig dir fa dues setmanes, si bé ja quedava clar —i la paraula del senyor Conseller és la paraula del senyor Conseller— que el tema era subjecte a la possibilitat d'ésser legislat, bo és que les coses quedin —si és possible, i les seves senyories ho admeten— aprovades per moció i així s'expressa la voluntat política del Parlament, que les coses es facin en una direcció determinada.

La moció que aquest Diputat ha presentat consta de tres punts, i ara, amb el permís del senyor President, per no utilitzar després un altre torn quant a esmenes acceptades, etc., ja aniré anunciant el tema de les esmenes que accepto, i anuncio que, en principi, retiro el tercer punt per motius que explicitaré, i faré una explicació detallada perquè és bo que en el que dóna fe d'aquest Parlament, que és el nostre *Diari de Sessions*, quedi ben reflectit el perquè del primer punt, que és el que ara els comentaré: el punt en el qual es demana que el Consell Executiu, aprofitant ja una via oberta —el Projecte de Llei de Transport de Viatgers per carretera a Catalunya, que, mitjançant l'adient Comissió que hi ha constituïda dintre la Conselleria, sabem que té avançat, i el senyor Conseller ha anunciat que presentaria a aquesta Cambra—, inclogui tot un Títol —o un Capítol, en aquest cas no fa al cas— especialment dedicat a la regulació del transport de viatgers amb automòbils lleugers.

Molt bé, doncs, senyores i senyors Diputats: quins són els fonaments en dret, per tal de dir que la Generalitat pot exercir aquesta potestat legislativa. En fi, la situació legal del servei de l'autotaxi, potser els semblarà una mica confusa, i potser els avorriré amb molts decrets i articles, però crec que cal intentar fer-ne una síntesi.

Aquest transport urbà, fins a aquest moment, és regulat pel Reial Decret del 16 de març de 1979, el qual, en el seu article segon, hi contempla tres modalitats: la dels autotaxis que, com vostès saben, vol dir automòbils amb xofer, amb taxímetre; els de l'auto-turisme, automòbils amb xofer, sense taxímetre, i de la classe C, que són els especials o d'abonament, automòbils amb xofer que tenen especialitzacions determinades, ja sigui per al seu luxe, ja sigui perquè són guies de turisme, etc. —nomenclatura que jo he inclòs en el punt primer de la moció, i a la que he afegit un afegitó important a Catalunya per la sèrie d'atencions que també en aquest moment comporta, i que, a més a més, em costa, perquè també se'ns ha estat dit des d'aquesta tribuna, que és subjectiu a regulació, que és el tema del transport de malalts o disminuïts amb ambulàncies, tema que, en certs moments, entra en conflicte amb el tema del servei d'autotaxis.

Doncs bé, aquesta regulació esmentada, que es refereix a aquest Reial Decret, és per al transport urbà. Ara bé, quan el servei supera aquesta qualificació és sotmès també a la legislació de transports mecànics per carretera, ja que els autotaxis, en principi, fan el seu transport dintre les àrees urbanes, o aquelles que són dintre d'un espai metropolità, i els autoturismes ho fan per l'àmbit territorial del sòl —en fi, és una mica la terminologia de la Llei del Sòl, del Reglament del 79, que es

refereix al transport sobre les vies de comunicació que corren per dintre de l'àmbit territorial de Catalunya, ja siguin o no siguin de la titularitat de la Generalitat.

En principi, s'ha de tenir en compte que la Llei d'Ordenació, del 27 de desembre del 47, i el Reglament que la desenvolupa, del 9 de desembre del 49, atorguen competències a la Generalitat. Per tant, si les competències d'atorgament de llicències a les modalitats A, B i C que he esmentat primer corresponen als ajuntaments, les targes de transport, que és l'instrument de control del transport interurbà, són, ara per ara, a Catalunya, atorgades per la Generalitat, que és qui en té la competència.

Cal dir que, en el cas dels municipis de la corporació metropolitana, les competències locals —per tant, ordenances i llicències—, poden ésser exercides per aquesta i no pels ajuntaments respectius, d'acord amb el que va disposar l'article 30 del Decret 3276, de l'any 74, el qual, en síntesi, desenvolupava el número 7 de l'any 74, que és el que, en definitiva, va crear l'entitat local de la corporació metropolitana.

Jo crec que és bo repetir i deixar plasmat, dintre del que serà la síntesi d'aquest debat, totes aquestes dades, que seran, segurament, útils per a posteriors debats quan el tema legislatiu —si prospera— es pugui debatre en aquest Parlament.

Malgrat tot, aquestes competències locals són ara regulades per una norma estatal: el Decret del 79, que ja he esmentat abans, i, dins l'àmbit d'aquesta reglamentació estatal, les competències normatives o d'actuació pertocuen als ajuntaments o, si escau, a la corporació metropolitana, i jo diria que això ens pot portar a fixar ja ara, aquí, que, donats aquests antecedents, serà bo que, si en el futur regulem el sector per llei, quedi sempre clar que la Generalitat no hauria mai de reduir les competències d'autonomia local, ans al contrari, amb una llei pròpia potser acréixer-les, ja que en aquest moment són relativament minses.

D'altra costat, quant a les potestats que té la Generalitat, s'ha de tenir en compte que el Decret 2115, de l'any 78, transfereix, de l'Administració de l'Estat a la Generalitat de Catalunya, determinades competències en matèria de transports. L'article 18 inclou, entre les competències de la Generalitat, les relacionades amb els serveis públics discrecionals de viatgers desenvolupats adins l'àmbit territorial de la Generalitat i portats a terme per vehicles residenciats a Catalunya. L'article 19 delega a la Generalitat l'atorgament de serveis públics discrecionals de viatgers amb vehicles residenciats a Catalunya i emparats amb les actuaes targes d'àmbit local, que, com hem dit, subministra la Generalitat, tant si és en un àmbit comarcal com nacional, i, amb aplicació de les normes i dintre els contingents que li assigni l'Administració de l'Estat, aquest li delega tota la legislació estatal en aquest camp. A més, l'article 22 transfereix a la Generalitat les facultats de delimitació de competències en matèria de transport, respecte a l'Administració municipal.

Aquestes funcions de la Generalitat tenen caràcter executiu-administratiu, com correspon a un traspàs que es va fer anteriorment a l'Estatut d'Autonomia, però, amb la vigència actual de l'Estatut, les competències de la Generalitat s'estenen clarament a l'àmbit legislatiu, però cal dir, a més, que, també a un nivell executiu-administratiu, és veritat que la Corporació Metropolitana de Barcelona va assumir al seu dia les funcions que la legislació atribueix a l'Estat, segons el que preveu l'arti-

cle 10 del Decret-Llei de l'any 74, respecte als serveis discrecionals de vehicles públics de viatgers, que es desenvolupin dintre del seu àmbit.

I el Reial Decret de l'any 78, 2115, va declarar expressament la continuïtat d'aquestes funcions executives o administratives, declaració —i això crec que és important— que s'ha d'entendre, com és natural, sens perjudici de les previsions de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, Estatut que, en el seu article 9.15, atorga a la Generalitat competència exclusiva en matèria de transports terrestres, sempre que circulin dintre el territori de Catalunya, i l'article 11.9 atorga competència executiva en la matèria d'ordenació del transport de mercaderies i viatgers que tinguin llur origen i destinació dins el territori de la comunitat autònoma, malgrat que circulin damunt d'estructures de titularitat estatal, a la qual cosa fa esmenes l'apartat 21, article 1, de l'article 149 de la Constitució i, naturalment, com recordaran els senyors Diputats, sens perjudici de l'execució directa que es pugui reservar a l'Estat.

Per tot això, les competències que l'Estatut atorga a la Generalitat en matèria de transports, d'aquestes competències es pot deduir que les possibilitats d'actuació autonòmiques no tenen altres límits que la mateixa Constitució, i, efectivament, d'acord amb el que disposa l'article 25.2 de l'Estatut, el caràcter exclusiu de la competència implica que l'exercici de la potestat legislativa correspongui a la Generalitat. La Generalitat no troba, per tant, en el seu àmbit material de competència cap límit a l'actual legislació ordenadora que hi ha del sector, i ha d'exercir, segons sostinc, la seva competència per mitjà de llei, sense reduir, però, com ja he dit, l'autonomia municipal, tema aquest delicat i que convindria en aquest projecte, que en la moció es demana que es tiri endavant, tenir-hi la major cura possible.

Per tant, senyores i senyors Diputats, si en la moció no he demanat que es faci una llei específica per a aquest sector és perquè era millor ja incloure-ho en el projecte que està en estudi dintre de la Conselleria, i en principi és d'esperar que aquesta sortida legislativa porti d'immediat una tranquil·litat als ànims d'aquest sector laboral que es troba avui dia subjecte a múltiples pressions.

Quant a l'apartat segon de la meva moció, en ell què es demanava?

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, ja fa estona que ha esgotat el seu temps, no obstant, com que no intervindrà després, accepto una certa tolerància, però de tota manera li prego que vulgui accelerar.

El Sr. VIÑALS: Gràcies, senyor President, i lamento moltíssim haver-me fet avorrit amb el tema legislatiu, però crec que era important, i, per acabar, ja he dit que el punt tercer el retiro, i quant al punt segon no es demana res més que el que és normal: és l'audiència que han de tenir sempre els afectats d'un sector. Que naturalment jo ho demanava constituint una comissió, però reconec que he estat posteriorment assabentat que existeix en el si del Departament de Política Territorial i Obres Públiques una comissió de transports, en general, que ja elabora aquests temes, i, per tant, crec que l'adient és aprofitar la dita comissió i introduir-hi uns representants del sector del taxi. I, potser, en aquesta direcció van les esmenes que han estat presentades pel Grup Centrista i pel Grup de Convergència i Unió, que són sensiblement idèntiques, on només canvi-

en petites parts del llenguatge. I, per tant, se'm fa difícil triar, però amb les petites diferències que hi ha, no tindria objecte que jo fes un *collage* d'una i de l'altra, i anuncio que acceptaré l'esmena presentada per Convergència i Unió, sobretot per un motiu, i és que fa una explicitació una mica més concreta al subsector del taxi, i no en general a la llei. I amb això queden explicitats els motius d'aquesta moció, i espero que les senyores i els senyors Diputats vulguin tenir-ho en consideració.

Moltes gràcies, gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Poden ara intervenir els Grups que han presentat esmenes a la moció; en primer lloc, el Grup Centrista. En nom del Grup Centrista té la paraula el Diputat senyor Luna.

El Sr. LUNA: Muchas gracias, muy Honorable señor Presidente, señoras Diputadas, señores Diputados; al objeto de indicar el sentido de nuestras enmiendas a la moción subsiguiente a la interpelación al Consejo Ejecutivo sobre los transportes de viajeros en automóviles ligeros en Cataluña, presentada por el Diputado no adscrito Ilustre señor Viñals, nosotros hemos de manifestar que nos encontramos totalmente de acuerdo con el primer punto de la moción. Nos parece adecuado que en el proyecto de ley que se prepara y ya se ha anunciado por parte de la Conselleria, se incluya el título que contemple la regulación del transporte de viajeros en automóviles ligeros, porque la importancia de este sector merece que dicho proyecto se contemple específicamente. En cuanto al segundo punto de la moción presentada por el Ilustre Diputado señor Viñals, nosotros habíamos presentado una enmienda en el sentido de que recogiendo el significado del propio texto de la moción, de que se tuviera en cuenta la opinión de los sectores interesados, cosa que siempre es conveniente para que la ley tenga una aceptación social, no se recurriera tanto a la creación de un nuevo organismo, sino que con los medios que lógicamente puede emplear la propia Conselleria, tuviera una información, diera cuenta a los sectores interesados al objeto que el proyecto de ley que presentase en su día fuera un proyecto que recibiese un apoyo social.

De todas maneras, ya hemos visto que en función de la coincidencia de nuestra enmienda con la presentada por otro Grupo parlamentario, el propio autor de la moción ha recogido una idea con la que nosotros nos encontramos absolutamente coincidentes. Por otra parte, nosotros habíamos hecho indicación de que no sólo en relación a este título, sino en todo el proyecto de la ley a que hace referencia el señor Diputado proponente, y que prepara la propia Conselleria, se tuviera en cuenta la opinión de los sectores interesados. De todas maneras, habida cuenta que el propio señor autor de esta moción subsiguiente a interpelación ha hecho referencia a la comisión en general de transportes que existe dentro de la Conselleria, nosotros tampoco hacemos especial hincapié en esta enmienda de que se tuviera en cuenta en la elaboración, no sólo de esta parte o título del proyecto sino en toda la ley, esta opinión de los sectores interesados, por cuanto que ya existe esta comisión dentro de la Conselleria, de información a los objetos de transporte.

Por lo demás, y finalmente, en cuanto que el propio señor Viñals, Ilustre Diputado señor Viñals, autor de esta moción subsiguiente a la interpelación, ha retirado el tercer punto de la misma moción, nuestra enmienda lógicamente decae, enmi-

enda que por lo demás, como habrán visto por el texto repartido a los señores y señoras Diputados, es una enmienda absolutamente congruente con nuestras enmiendas al punto 2 de esta moción subsiguiente a la interpelación del Ilustre Diputado señor Viñals.

En consecuencia, señor Presidente, señoras y señores Diputados, nosotros no hemos enmendado el punto primero por considerar que podríamos estar totalmente de acuerdo, y en cuanto al punto segundo aceptamos la interpretación de la coincidencia de las enmiendas por parte del Diputado proponente en cuanto que realmente las enmiendas presentadas al punto 2 del texto presentado por él son esencialmente coincidentes.

Muchas gracias, señor Presidente, muchas gracias, señoras Diputadas, señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup de Convergència i Unió té la paraula ara el Diputat senyor Albiol.

El Sr. ALBIOL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup creu que la política d'interès del Govern de la Generalitat en relació amb la problemàtica del taxi va quedar suficientment aclarida amb la intervenció de l'Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, conseguint a la interpellació que sobre la temàtica del transport de viatgers en automòbils lleugers a Catalunya va ser formulada pel Diputat no adscrit senyor Viñals, en la sessió plenària d'aquest Parlament, que, si no recordo malament, fou el dia 28 d'abril proppassat.

Pel que fa referència a la moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el tema esmentat i que avui es sotmet a l'aprovació d'aquesta Cambra, haig de fer constar que el Grup parlamentari de Convergència i Unió dona ple suport al contingut de l'apartat primer de l'esmentada moció, i l'hi dona des de la perspectiva que el Consell Executiu de la Generalitat reconeix la necessitat de procedir a la formulació d'una nova disposició legal que actualitzi la problemàtica del transport de viatgers per carretera a casa nostra, i per això, que a través del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, s'està en aquests moments preparant un avantprojecte de llei, a fi i efecte que al seu dia pugui ser sotmès a la consideració d'aquesta Cambra, i també des de l'òptica que el transport de viatgers en automòbils lleugers dintre de la modalitat d'autotaxi, turisme, automòbils especials o d'abonament i ambulàncies no pot considerar-se de manera independent al tractament global del transport públic de viatgers per carretera i, per tant, encara que de manera especial, ha d'ésser tractat en el marc d'una llei que englobi les diferents modalitats del subsector, que compon el sector precisament de transports de viatgers per carretera.

D'altra banda, el Grup parlamentari de Convergència i Unió no pot acceptar, senyor Viñals, tal com es formulava el text de l'apartat segon de la moció, ja que l'existència institucional de la Comissió de transports de Catalunya, que engloba en el seu si representants de tots els subsectors professionals, administratius i laborals del transport, veuria desvirtuada la seva tasca consultiva si s'anessin creant comissions noves, per tractar temes en els quals l'esmentada Comissió de transports, com a òrgan consultiu de l'Administració, hi és competent. Al seu dia, doncs, el text del projecte de llei de transports de viatgers per carretera a Catalunya serà sotmès a la consideració de

la Comissió de transports de Catalunya, que podrà tenir sobre aquest, i abans que sigui plantejat per l'Executiu a aquesta Cambra, la seva superior opinió i el seu valuós criteri.

No obstant això, és ben cert que al marge de les ponències tècniques de la Comissió de transports de Catalunya, i dels seus membres, els òrgans administratius corresponents al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, poden, si s'escau, constituir, per motiu de conèixer la problemàtica, totes aquelles persones i entitats que encara que actuin a la Comissió de transports de Catalunya, per la seva vinculació o reconeguda vàlua en el coneixement del subsector, puguin aportar criteris d'interès a la formulació del nou cas legal. És en aquest sentit que el Grup parlamentari de Convergència i Unió presentem una esmena a l'apartat segon, sotmetent a la consideració d'aquesta Cambra, l'aprovació del text literal següent: «Per tal d'elaborar el títol del projecte al que fa referència el punt anterior, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques tindrà en compte les diferents opinions i interessos existents en el subsector del transport de viatgers que es pretén regular».

Aleshores, nosaltres aquí voldríem fer una precisió, perquè entenem que en ser el nostre Grup qui ha presentat aquesta esmena, potser quant a l'hermenètica som les persones més adients per a interpretar-les, ja que ha estat fruit de la nostra redacció, i en aquest sentit jo li voldria dir al senyor Viñals que el sentit amb què s'ha de prendre aquesta esmena és que es consultarà els afectats, però això no vol dir introduir persones noves a la Comissió, perquè la Comissió realment ja està constituïda des de fa temps. Referent al punt tercer, ja que el senyor Viñals l'ha retirat, aleshores nosaltres tampoc no anem a argumentar en pro d'un principi d'economia del temps.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Poden ara intervenir els Grups que no han presentat esmenes, també per ordre de menor a major. En nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el Diputat senyor Garreta.

El Sr. GARRETA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, quan en la sessió del mes de maig de l'any passat, en aquesta Cambra, es va debatre la moció relativa al sector del taxi, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, en nom del qual els parlo, va votar negativament, conjuntament amb la pràctica totalitat de les forces polítiques aquí representades, i ho va fer en la consideració que la moció, tal com estava presentada, interferia les competències que la Llei de Règim Local confereix a les corporacions locals, concretament, a les de la corporació metropolitana. El règim jurídic del servei del taxi —el senyor Viñals ens ho ha explicat completament— en les tres modalitats que té, autotaxi, autoturisme i especials o d'abonament, com tots vostès coneixen, està regulat per a l'àmbit de tot l'Estat pel Reial Decret del 16 de març de 1979, que substitueix l'Ordre del Ministeri de la Governació del 4 de novembre de 1964, que va ser dictada en virtut de l'habilitació conferida per l'article setè de la Llei de Règim Local, del 24 de juny del 55, que fixa el marc legal en què les entitats de l'Administració local desenvoluparan les seves competències limitant-les estretament a les normatives per a l'actuació, que en el cas concret de la Corporació Metropolitana de Barcelona es materialitzaren en el reglament regulador del servei d'auto-

taxis i turismes, del 12 de març de 1980, que regula aspectes tan importants com el procediment sancionador, nombre de llicències, concessió de llicències i aprovació de tarifes. Resultava, doncs, una clara ingerència en l'esfera de l'autonomia local la recomanació que la moció proposava fer a la Corporació Metropolitana sobre l'aplicació única i generalitzada de la tarifa primera, i inoperant la proposició d'efectuar una consulta massiva als treballadors del sector, entre altres raons perquè tant o més important que l'opinió d'aquests treballadors és la de l'usuari d'aquest servei d'interès públic. Així mateix, es considerava el procediment reglamentari inadequat a l'objectiu que sembla que es proposava la moció: la solució dels problemes del sector. En primer lloc, perquè la potestat reglamentària és facultat de l'òrgan executiu via decret, i en segon lloc, perquè del nostre ordenament constitucional ha desaparegut la figura del reglament independent, de forma que, en dubtar d'una norma de caràcter reglamentari, es plantejaria el problema de considerar quina norma de rang legal superior li dona l'habilitació suficient.

En la moció que es presenta avui es proposa la inclusió dins de la Llei de Transports de viatgers per carretera a Catalunya, anunciada ja pel Consell Executiu, d'un títol en el qual es contempli la problemàtica del sector. Nosaltres estem d'acord que es presenti una proposició de llei en aquesta Cambra i que en aquesta figuri un títol que contempli la problemàtica específica del subsector del transport de viatgers en automòbils lleugers, per considerar que aquest subsector, a més a més de la crisi econòmica general, pateix unes deficiències organitzatives i estructurals de les quals els mitjans de comunicació s'han fet repetidament ressò, i de les que la polèmica entorn de l'aplicació de les tres tarifes, la pluriocupació o la competència amb les ambulàncies són indicatius d'una problemàtica social més profunda, directament relacionada amb el model que defensen els partidaris de cada tendència.

En aquest sentit, és il·lustratiu assenyalar que àdhuc en el grup majoritari de propietaris d'un sol vehicle que treballen per compte propi, hi ha una important divisió entre els que es consideren industrials del taxi, i per tant empresaris, i els que, per contra, es consideren treballadors autònoms amb eina pròpia, que es reflecteix en l'heterogeneïtat d'associacions que avui agrupen els professionals del taxi: associacions empresarials, per un costat, sindicats de classe, per un altre, cooperatives supervivents d'èpoques passades, sovint superposades.

El problema és, doncs, important: no tan sols perquè afecta un servei que legalment es qualifica d'interès públic, però que en la pràctica sovint substitueix o complementa els transports pròpiament públics, sinó perquè afecta el futur d'un nombre important de famílies, que avui, per si fóra poc, s'enfronten amb la incomprensió de l'opinió ciutadana per l'aplicació de les tarifes que no satisfan ni bona part dels mateixos taxistes ni potser, perquè les desconeixen, els usuaris. I justifica plenament la iniciativa legislativa de la Generalitat, especialment si, tal com sembla ser, les competències exclusives que li confereix l'article 9.8 de l'Estatut sobre règim local, que són les que han habilitat el reglament del 79 a nivell de l'Estat, i un cop salvada l'aparent contradicció entre els articles 9.15 i 11.9 de l'Estatut, li permet legislar sobre el tema.

Tanmateix, considerem inacceptable que a l'òrgan Executiu se li imposi una Comissió consultiva, tal com proposa la moció

en el punt segon, ara esmenat, per a intervenir en l'elaboració del projecte de llei. El Consell Executiu, tant com qualsevol altre òrgan institucional que prengui la iniciativa legislativa, és perfectament lliure d'instrumentar els mitjans consultius i informatius que consideri necessaris o més convenients per a elaborar el projecte amb la major qualitat tècnica possible. No és justificable, ni des del punt de vista funcional ni del del respecte a les respectives competències, la intervenció del Parlament amb la imposició d'una comissió en una fase purament tècnica, com és la d'elaboració d'un projecte. És a través de la discussió, debat i votació de la proposició no de llei que el Parlament ha de controlar que el text reculli l'opinió majoritària, no interferint el procés d'elaboració.

I, consegüentment, si no acceptem la constitució de la comissió consultiva, molt menys podríem acceptar, si s'hagués mantingut el tercer punt, que per tal que aquest tingui l'adequada representació s'hagin de convocar eleccions sindicals. Tot això, és clar, sense entrar en el despropòsit que significaria la convocatòria d'eleccions sindicals, únicament i exclusivament amb aqueixa finalitat, en un sector format, en la seva major part, per treballadors autònoms, en el qual pràcticament no hi ha empreses i en el qual, que nosaltres sapiguem, no s'han convocat mai eleccions sindicals.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, ha esgotat ja el seu temps.

El Sr. GARRETA: En resum, i per acabar, senyor President, donem el nostre suport a una iniciativa legislativa, que dins de les competències que legalment tenim atribuïdes, i sense minvar les de les corporacions locals, reguli el sector, proporcioni seguretat als seus treballadors i perfeccioni el servei de l'usuari.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, té la paraula el Diputat senyor Medir.

El Sr. MEDIR: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, la problemàtica del taxi ha estat repetidament debatuda ja en aquest Parlament, i potser tindrem ocasió de tornar-hi, és prou coneguda de tots vostès, jo m'estalviaré de repetir-la. Alhora, a l'alçada que som del debat, fa que també pugui estalviar una bona part de la intervenció que hauria fet en nom del Grup parlamentari del PSU, donat que l'acceptació d'una esmena a la part dos de la moció i la retirada de la part tres estalvia la major part de la nostra argumentació.

Sí, per això, que voldria fer alguna precisió que justifiqui, que expliqui la nostra posició d'abstenció global a les dues parts que han quedat dempeus, una l'original i l'altra convenientment esmenada, d'aquesta moció subsegüent a la interpellació de l'illustre Diputat senyor Viñals. És òbvia la necessitat d'actuació sobre el sector del taxi, però són òbvies també les amplíssimes, les excessives competències que l'Administració local té sobre el tema del taxi. Malgrat tot és cert que pugui haver-hi, que hi ha, de fet, una escletxa en la qual l'Estat o, en virtut de les transferències, en aquest cas, la Generalitat com a Estat, té potestat també suficient per a legislar. En aquest sentit, nosaltres pensem que serà bo discutir aquesta llei al seu moment; no volem oposar-nos a la possibilitat que el Consell Executiu legisli, però tampoc no entenem ni veiem clar que sigui el camí d'aquesta moció el més indicat per a im-

pulsar una acció que, en definitiva, potser no tan àmplia com la que s'està demanant ara, s'havia ja iniciat i sobre la qual ja hi havia, d'alguna manera, el compromís del Consell Executiu de seguir en aquesta iniciativa. Per tant, en aquesta primera part queda justificada, en aquest sentit, la nostra posició d'abstenció.

En el segon punt hauríem anat a votar en contra si s'hagués mantingut tal com estava inicialment, per raons que ja il·lustres Diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula han explicat. Però, efectivament, l'esmena introduïda del Grup de Convergència i Unió situa en una declaració d'intencions, i situa en un terreny habitual en la pràctica legislativa, tant del Consell Executiu com de qualsevol Grup parlamentari, que es consulti o que s'assessori amb persones interessades, afectades, en el sector sobre el qual es va a legislar. Per tant, nosaltres pensem que en aquest segon punt podem també canviar el nostre vot negatiu, que ho hauria estat en principi, i situar-nos en la mateixa posició que en el punt primer, en el vot d'abstenció.

Res més; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup Socialista, té la paraula el Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyories, s'ha debatut ja prou el tema; només precisar la posició del nostre Grup en relació amb l'original moció i amb el resultat que finalment sembla que votarem avui. Començant pel final, per avançar fins al punt primer, només precisar que les eleccions sindicals estan previstes per als treballadors per compte aliè, senyor Viñals, per als treballadors per compte d'un altre, i que el sector del taxi és majoritàriament de treballadors autònoms, que no fan eleccions sindicals. Primera qüestió.

Segona qüestió. Que el Departament de Treball no pot convocar cap mena d'eleccions sindicals, que s'autoconvoquen, les eleccions sindicals; que és això de la democràcia que ha entrat o que es vol que entri a les fàbriques. I, per tant, el Departament de Treball no pot convocar cap mena d'eleccions sindicals; són convocades pels treballadors, que les promouen, article 1.2 de l'Ordre ministerial del 26 de setembre de 1980, ara vigent, que és un desenvolupament del títol segon de l'Estatut dels Treballadors, articles 61 i següents. Per tant, ha fet molt bé, molt bé, senyor Viñals, de retirar aquest apartat, perquè, evidentment, era, jo diria, anticonstitucional, per dir-ho amb molta claredat.

L'apartat segon estableix que el Parlament —representació sobirana del poble català, i per tant de tots els seus subsectors, siguin empresaris, treballadors autònoms o treballadors per compte aliè— digui al Govern que li envii un projecte de llei consultat abans amb els que nosaltres representem. No. Ja consultarem nosaltres. Ja representem nosaltres aquests interessos, els del subsector del taxi, els dels usuaris. Al Parlament de Catalunya, els representants del poble català no poden dir al Govern que consulti abans els interessats; som nosaltres qui hem de representar els interessats, senyor Viñals. Per això nosaltres, en principi, estàvem clarament en desacord amb aquest punt. Donats els canvis que s'han introduït, donat que sembla que el Govern està d'acord a fer-ho, que hi ha una majoria per a aquest tema, no ens hi oposarem aferrissadament, però no podem donar-li, de cap de les maneres, suport, perquè el Parlament és qui representa el poble de Catalunya, no el

sector del taxi amb el qual vostè contacta o vostè no contacta; no aquest sector.

A l'apartat primer de la moció, nosaltres també volíem votar contràriament. Finalment ens abstindrem per una raó molt senzilla: perquè el tema que vostè planteja és un tema clarament de contingut reglamentari, la reglamentació d'això que vostè diu: la regulació del transport de viatgers en automòbils lleugers dins de les mutualitats d'autotaxis, autoturismes, automòbils especials o d'abonament —deixo entre parèntesis les ambulàncies per després. Fins aquí és un tema reglamentari típic, en la seva concepció jurídic-administrativa i en la seva experiència real al dret positiu espanyol. Vostè l'ha citat, és el Reial-decret del 16 de març del 79. Aleshores, què passa? Que aquí hi ha una competència constitucional de l'Estat en matèria de règim local i en matèria de transports per carretera, i la competència de la Comunitat Autònoma en matèria de transport per carreteres i en matèria de règim local. Però alhora hi ha una competència dels ens municipals. Quina és aquesta competència? Ara per ara, l'article 101.2.e) de la Llei de Règim Local del franquisme, del 24 de juny del 55, diu: «És competència municipal el transport urbà de viatgers». És cert que volem canviar aquesta Llei, hi ha un projecte de llei del Govern actual presentat al Congrés de Diputats, està esmenat, i aquest projecte de llei diu en el seu article 20, el projecte del Govern de la UCD, diu: «És servei públic de caràcter bàsic i, per tant, d'assumpció inexcusable pels ajuntaments el transport de viatgers a la ciutat, col·lectiu i d'autotaxis». I diuen la gran majoria d'esmenes presentades a aquest article que és competència de l'ajuntament la potestat reglamentària i d'execució sobre aquest tema. Però heus ací un conflicte important: es pot legislar sobre aquest tema? És un tema a legislar? És a dir, una llei podrà regular les tarifes de l'autotaxi? Una llei del Parlament de Catalunya? Amb la rigidesa que això comporta? O és millor que sigui per un reglament? I si és un reglament, qui l'ha de fer? El Consell Executiu, o els ajuntaments, o les entitats municipals, siguin corporacions metropolitanes o ajuntaments? Per això és com a mínim dubtós que el Parlament pugui votar alegrement que a la llei del Parlament s'inclourà aquest tema, perquè ja veurem si s'hi inclourà o no, en funció que, políticament i jurídicament, al seu moment, es judiqui com a adient incloure o no aquest tema. Com a mínim és dubtós, nosaltres clarament volíem votar en contra. També ens abstindrem per no entrar en una dinàmica d'enfrontament en el tema.

En tot cas, entenem que encara és més lleuger votar a favor que allí s'inclogui el tema de les ambulàncies, perquè el senyor Viñals ha tingut la imaginació de col·locar les ambulàncies al costat dels autotaxis. És que no tenen res a veure un tema i l'altre, la seva regulació fins i tot té unes incidències de regulació jurídic-sanitària que no tenen res a veure amb la regulació global del tema de l'autotaxi. No obstant això, si el Consell Executiu vol també incloure en aquest títol o paquet les ambulàncies, endavant, i ja veurem què surt d'aquest projecte de llei, que al seu moment, evidentment, nosaltres haurem d'esmenar, si és que té aquest contingut.

Ens abstindrem, en definitiva, en els dos temes que avui se'ns plantegen en aquesta moció.

Gràcies, President; gràcies, senyories.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a votació, òbviament sepa-

rant els dos punts i recordant als senyors Diputats que el segon punt es votarà en el text de l'esmena que havia estat presentada pel Grup parlamentari de Convergència i Unió i que ha estat acceptada pel Diputat autor de la moció.

Les senyores i senyors diputats que estiguin d'acord amb el primer punt que es posin dempeus.

Les senyores i senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El primer punt de la moció ha estat aprovat per 62 vots a favor, cap en contra i 41 abstencions.

Passem ara a votar el segon punt. *(El senyor Alavedra demana la paraula.)* Senyor Alavedra?

El Sr. ALAVEDRA: Agrairíem la lectura, senyor President, del segon punt.

El Sr. PRESIDENT: El segon punt diu: «Per tal d'elaborar aquest títol del Projecte que fa referència al punt anterior, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques tindrà en compte les diferents opinions i interessos existents del subsector de transports de viatgers que es pretén regular.» Podem, doncs, passar a la votació.

Les senyores i senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text que acaba de ser llegit que es posin dempeus.

Les senyores i senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els que s'abstenen?

Aquest segon punt de la moció ha quedat aprovat també per 62 vots a favor, cap en contra i 41 abstencions.

Preguntes amb resposta oral

El Sr. PRESIDENT: Bé, passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és preguntes amb resposta oral. La llista de les preguntes ha estat comunicada als senyors Diputats i comprèn la que fan al Consell Executiu els Diputats senyors Padullés, Cuadras, Espasa i Forné; després la que fan al senyor Conseller de Treball els Diputats senyors Padullés, Cuadras, Espasa i Forné també, i finalment la que formula al Consell Executiu el Diputat senyor Casas-Salat.

Per a formular la seva pregunta té la paraula en nom dels proposants el senyor Padullés. *(El M. H. Sr. President s'absenta i la I. Sra. Vice-presidenta Primera ocupa la Presidència.)*

Pregunta al Consell Executiu sobre les negociacions entre SEAT, l'INI i Volkswagen

El Sr. PADULLÉS: Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, molt breument. No cal, en funció del temps i del fet que és un tema prou conegut de tots vostès, que tornem a expressar la nostra preocupació per la situació de SEAT, per totes les empreses auxiliars que són al voltant de SEAT, tant de la producció, de la comercialització, etc. Val a dir també que ha estat una preocupació expressada ja en aquest Parlament diverses vegades, però hi ha hagut uns esdeveniments que ens mouen a portar altra vegada en aquest Parlament la nostra preocupació i a concretar-la en forma de pregunta al Consell Executiu.

Aquesta preocupació s'expressa, neix millor dit, a partir de l'aparició en la premsa, «El Periódico», 4.V.82, concretament la fotocòpia que jo en tinc al davant, que hi ha hagut una acord entre SEAT i Volkswagen per a actuar conjuntament, per a

fusionar-se, etc. Alhora, dos dies després, amb data 6.V.82, una altra nota apareguda a *El País* parla que els fabricants espanyols d'automòbils tenen una certa oposició al possible acord entre SEAT i Volkswagen. Les dues informacions, que signifiquen una certa confrontació al si del sector de l'automòbil, ja serien de si suficients per a demanar si el Consell Executiu coneix les característiques d'aquests acords.

Però hi ha, a més a més, signat en el 1982, un Pla estratègic per les centrals sindicals, el comitè d'empresa i l'empresa SEAT, Pla estratègic que preveu tot un seguit de qüestions. Per una banda, unes inversions de l'ordre de 46 000 903 milions de pessetes, amb una primera fase de l'any 81 al 84 i una segona del 83 al 86. Preveu una quantia de capitalització de l'ordre de 66 000 milions de pessetes, per una banda destinats a dèficit de capital per pèrdues, per altra banda de capital per pèrdues del 1981 i per altra banda una part d'aquest capital per al mateix Pla estratègic. Preveu unes vendes i uns stocs entre el 82 i el 86: producció global del 82, 330 000 unitats; 330 000 el 83; 342 000 el 84; 362 000 el 85, i 392 000 el 86. Amb un augment també de l'exportació de 139 000 el 82, 144 000 el 83, 170 000 el 84, 171 000 el 85 i 176 000 el 86. Preveu també aquest Pla estratègic tota una sèrie de qüestions puntuals que no esmentaré en funció del temps en matèria de tecnologia, i amb relació a les plantilles de SEAT es preveu una modificació, de l'any 82 al 86, amb relació als operaris directes i als operaris indirectes: el 1982 20 324 en total; 21 200 el 83; 21 000 el 84; 20 000 el 85, i uns 20 500 el 86, però, modificant-se aquesta relació, l'índex indirecte-directe el 82 és de 98, el 83 és de 89, el 84 de 88, el 85 de 85 i el 86 de 76. És a dir, ens trobem davant d'un Pla estratègic que preveu, amb acord de l'empresa, de les centrals sindicals i del comitè, la perspectiva d'unes mesures de tipus econòmic d'inversions, d'unes mesures de producció d'stocs de venda d'exportació, d'unes mesures de tipus tecnològic i d'unes mesures en relació amb la plantilla.

La nostra preocupació està essencialment en si amb aquests acords que hi ha hagut Volkswagen-SEAT aquest Pla estratègic ha estat tingut en compte o no, no fos cas que aquests acords anessin en una direcció completament contrària a les previsions fetes en el Pla estratègic. Nosaltres entenem que avui l'Honorable Conseller d'Indústria ens podrà donar aquesta informació, perquè com deia abans, per la importància de SEAT, per les vegades que n'hem parlat, per la característica que té, és una informació que el Consell Executiu ha de tenir. I, per altra banda, nosaltres entenem que estariem en molt millors condicions de tenir aquesta informació si el Consell Executiu hagués ja nomenat la persona que l'Estatut preveu que haurà de nomenar la Generalitat a SEAT. Dificultats que ja sabem que hi ha hagut, perquè en una sessió sobre reconversió industrial l'Honorable Conseller d'Indústria ens en va informar, i que hi havia prevista una iniciativa legislativa en aquest sentit..., però entenem nosaltres que si això hagués estat fet, estariem en millors condicions. Malgrat això, suposem que la informació que ens farà l'Honorable Conseller ens aclarirà si aquests acords Volkswagen-SEAT estan inscrits en el que ha estat el Pla estratègic i no en una altra direcció.

Moltes gràcies. Moltes gràcies, senyor President.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Per a respondre al Diputat senyor Padullés, té la paraula en nom del Consell

Executiu el Senyor Conseller d'Indústria, senyor Oller.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, jo espero que seré capaç de donar la informació suficient perquè el Diputat que ha formulat la pregunta quedi satisfet respecte de si l'acord —i per cert ara parlarem de si és acord o no ho és— amb la Volkswagen respon al Pla estratègic elaborat al seu moment per SEAT. Sí que he de dir que bàsicament l'exposició del senyor Diputat surt de la formulació de la pregunta. De tota manera jo faré els possibles, com dic, per a satisfer les qüestions que ha plantejat.

Dir que, en primer lloc, el Consell Executiu ha anat seguint, i ha anat seguint de prop, la marxa de SEAT des del maig del 1980, i ho ha anat seguint a través d'aquest Conseller i ho ha anat seguint també a través del President del Consell, a través del President de la Generalitat, en funció precisament de la importància que SEAT té per a l'esdevenidor industrial de Catalunya i concretament, per descomptat, per als treballadors que estan fent la seva feina a la fàbrica. Dir que l'última reunió de caràcter personal, l'última entrevista de caràcter personal, llarga entrevista, per cert, va tenir lloc el 16 de març. La va tenir el President de la Generalitat amb el President de SEAT, i jo, lògicament, hi vaig ésser present. És a dir, fa menys de dos mesos que vàrem tenir l'última sessió, la penúltima va ésser aproximadament fa quatre mesos, però no en tinc la data exacta.

Bé, he dit al començament que si es tracta d'acords o no. D'entrada, en conseqüència, assenyalar que no hi ha hagut acords. L'únic que hi ha hagut és un acord de començar a negociar. I aquest acord de començar a negociar es va començar a dur a terme ahir, concretament. És a dir, va ser ahir quan per primera vegada es van reunir en negociacions la direcció de la Volkswagen i la direcció de la SEAT per veure si són capaces d'arribar a aconseguir un acord de fabricació de cotxes amb la tecnologia Volkswagen a les fàbriques SEAT de la Zona Franca. Però vull dir amb això que esperem que aquestes negociacions portin a un resultat positiu per a l'empresa i per tant per al treball i per al país des del punt de vista tecnològic, però només han fet que començar. Van començar com els he dit ahir.

El tema del volum d'ocupació. El senyor Diputat amb molta raó ha parlat del volum d'ocupació, de si l'estratègia de la negociació de la SEAT està d'acord amb la seva estratègia original.

Pensem que sí, d'acord amb la informació facilitada per l'empresa. Ara, he de dir que concretament ja fa força anys, fa concretament set anys, que hi va haver un important error estratègic de l'empresa. Fa uns set anys, aproximadament, que, com els dic, estava previst que l'any 80 i 81, aproximadament, el 81, és igual, o el 80, es fabricarien a la SEAT 500 000 vehicles, mig milió, i l'any 81 se n'han fabricat 206 000. Ha estat, això, d'un cost com molts de vostès es poden imaginar, i per tant se surt d'aquesta situació. Aleshores, no deu estranyar al senyor Diputat si jo no he pres nota de cada una de les xifres previstes de fabricació durant tots els anys subsegüents, però sí que he pres nota de la xifra que ha donat per l'any 82. Més o menys, 330 000, aproximadament, em sembla que ha dit. Bé, jo els donaré les xifres de la SEAT, les xifres que té previstes la SEAT en aquests moments. Són les següents: pel 82, 247 000 cotxes; pel 83, 280 000; pel 84, 360 000, i pel 85, una mica

més de 400 000. Tot això suposant que les negociacions amb la Volkswagen arribin a terme, arribin a un terme, a més, positiu i en funció de les dites negociacions s'aconsegueixi que la fabricació de cotxes Volkswagen a les fàbriques de la Zona Franca el 84 siguin de 90 000 i el 85 de 120 000.

Només en aquest cas s'aconseguirà, o almenys en aquests moments està previst que només en aquest cas, 90 000 per al 84 i 120 000 per al 85, s'arribi a 360 000 de producció i a 400 000, respectivament, el 84 i el 85. Això implica, certament, donar ocupació, ocupació plena a tots els treballadors que resten a la fàbrica després de dur a terme els acords plantejats i signats al seu moment per la companyia, per l'empresa i per les centrals sindicals.

Dependència tecnològica. Vaig seguint els punts de la pregunta intentant que s'ajustin a la seva formulació i al pla estratègic, amb la seqüència que ha seguit el senyor Diputat. Dependència tecnològica. D'entrada, dir que la dependència tecnològica que es preveu per a aquestes negociacions, en el cas que arribin a bon terme, de la SEAT respecte a la Volkswagen, pel que fa referència a aquests cotxes, a les unitats fabricades sota aquesta llicència, la dependència tecnològica és total. Ara, aquesta dependència tecnològica és total, és una dependència d'avantguarda, lògicament, i per mi la pregunta no seria tant aquesta, que és òbvia, és evident, tots sabem que es fabriquen, suposant que arribin a bon terme les negociacions, que la dependència tecnològica hi serà; per mi el tema no és aquest, per mi el tema és si nosaltres, i en dir nosaltres em refereixo a SEAT i a tota la societat, som capaços d'anar assimilant tota aquesta tecnologia que anem incorporant, com a conseqüència, o en virtut de contractes amb empreses d'un món més desenvolupat, dels països capdavaners del món, d'assimilar-la en el sentit de l'assumpció d'aquesta. És a dir, de fer-la nostra. Per mi, el tema no és aquest de si hi haurà dependència, que ja se sap quina és la resposta. Per mi la pregunta és: serem capaços de fer nostra aquesta tecnologia a fi de, al seu moment, millorar-la o, si no, aconseguir per nosaltres mateixos una tecnologia similar? És aquesta la pregunta. I aquest és el gran repte. Aquest és el gran repte que té la SEAT i aquest és el gran repte que tenen totes aquestes empreses que estan en sectors que no estan en competició, en competència important amb països capdavaners, que lògicament estan en dependència amb aquests països, però aquest és el gran repte. Serem capaços, tot aquest temps —abans s'ha parlat d'un altre sector i podríem citar-ne molts més—, serem capaços en tot aquest temps d'assumir aquesta tecnologia, de fer-la nostra i de desenrotllar-la? Aquesta és la pregunta, i aquesta és una pregunta que probablement, per suposat que no la podem contestar de cara a SEAT perquè ja veurem si serà capaç d'assumir-la o no el 84 o el 85 —alguna cosa parlaré sobre això— però, en general, el que sí que puc dir és que serà tota aquesta societat, tota la nostra societat, en definitiva, la que haurà de ser capaç o no ho serà d'assumir, de fer seva aquesta tecnologia. Nosaltres hi lluitarem, nosaltres estem intentant donar un estil a la nostra política econòmica, a la nostra política industrial; intentem —dic— donar-li un estil en funció de la qual es vegi i es compregui que no es tracta, i això ho vaig dir també l'altre dia, de parlar de viabilitat, es tracta de parlar d'estratègia. No es tracta de parlar de dependència tecnològica, es tracta d'aconseguir assumir o no aquesta tecnologia per

fer-la nostra. Esperem que la SEAT sigui capaç, dins el si d'aquesta societat, d'assumir aquesta tecnologia.

En tot cas, si que haig de dir una cosa. I és que la gestió, cosa que a mi em preocupava molt i em continua preocupant una mica, però em preocupava molt, la gestió de la SEAT ha millorat. Ha millorat d'una manera important i, per tant, hem ser capaços... La gestió, tots sabem com és d'important la gestió, no solament gestió gerencial sinó la gestió en les diverses àrees: productiva, comercial, tecnològica, administrativa, etc., la gestió de SEAT està millorant i, en aquest sentit, crec sincerament que hem de ser capaços d'influir ajudant, donant suport, a través d'una presència, en el cas que sigui aprovat pel Congrés de Diputats de Madrid, suposant que aquest Parlament cregui oportú presentar al Congrés de Madrid el Projecte de Llei en virtut del qual es contempla la presentació de la Generalitat a les empreses públiques i als organismes econòmics i finances, d'acord amb el Títol 53 de l'Estatut, suposant que tot això hi sigui, doncs, també afectarà a través, ja no de les converses del seguiment permanent sinó a través ja de la presència formalitzada, d'ajudar a aconseguir aquest objectiu.

Qualificació de la mà d'obra. Bé, en aquest sentit, des de fa temps. Aquí sí que puc parlar de tota la dècada dels 70 i probablement fins i tot els finals dels 60, la SEAT ha seguit una política de formació, ha tingut una escola d'aprenents. He de dir que l'empresa no preveu un canvi qualitatiu, un canvi substancial i, al mateix temps, transcendent en els seus sistemes de qualificació; sí que preveu continuar amb uns sistemes de qualificació tals que li permetin se capaç de fabricar aquests 90 000 cotxes Volkswagen l'any 84 i aquests 120 000 l'any 85 que estan previstos si les negociacions arriben a bon terme.

Respecte al capital, assenyalar que no es preveu cap participació de Volkswagen.

Respecte a la producció de SEAT pròpiament, de cotxes SEAT, suposo que en la pregunta estava pensant i es referia, el senyor Diputat, als cotxes que està fabricant actualment seguint l'acord amb la FIAT, dir que no hi ha cap tipus de modificació en relació amb els acords amb la FIAT i que, per tant, continuen, doncs, aquests, tant pel que fa referència a l'aspecte de llicències com pel que fa referència a l'aspecte de drets comercials a l'exterior, bàsicament a l'exterior.

I pel que fa referència a les relacions a les relacions amb els fabricants i pel que veig i pel que ha dit el senyor Diputat, pel que fa referència amb aquestes notes que han aparegut a *El Periódico* i al *El País*. Hi ha dos punts: el tema de la indústria de síntesi competidora —per indústria de síntesi entenem, com sap perfectament i sobradament el senyor Diputat, la indústria que competeix directament amb la SEAT— dir que sí, que *El País* pot tenir raó en el sentit que, certament, això implica una vocació que la companyia vagi endavant, que la factoria de la Zona Franca vagi endavant, de millorar la seva tecnologia, d'ampliar la gamma de productes i que, per tant, doncs, la competència directa, la indústria de síntesi, doncs, la preocupació que reflecteix pot estar motivada, pot tenir un sentit.

Respecte a la indústria auxiliar. Respecte a la indústria auxiliar, aquest tema és certament, tot el que ha preguntat el senyor Diputat és molt important, però això també ho és moltíssim, dir el següent: la notícia que va sortir... En fi, no sabia que feia esment en aquesta qüestió, però sí que ho vaig seguir, lògicament. La pregunta que va sortir bàsicament venia a dir

que només s'importarà, i que aquí la indústria de components, de parts i components, i la indústria principal fins i tot, doncs no fabricaria, únicament faria l'ensamblatge. Això no és cert. La informació no era encertada en aquest cas. Dir que la companyia s'hi ajustarà, almenys exactament, al percentatge de nacionalització previstes per la llei, és a dir, a la integració que li pertoca, al percentatge d'integració que li pertoca de productes nacionals seguint el calendari d'integració, d'acord amb la llei, i queda un segon punt que és: partint de la base que la companyia s'hi ajustarà almenys, si no més però almenys s'ajustarà a la llei pel que fa referència a integració de parts produïdes a l'interior... Qui ho fabricarà, això? Bé, aquí, assenyalar que la companyia seguirà l'estratègia que ve seguint des de fa molts anys, en el sentit de fixar unes normes de qualitat, les mateixes que està practicant actualment, però d'acord amb els nous models i en la mesura en què la indústria auxiliar, doncs, o, en fi, les diferents empreses o la indústria auxiliar perquè parlem d'indústria auxiliar *in genere* i, de fet, no és aquest el tema, el tema és parlar de les diferents empreses que constitueixen la indústria auxiliar i les diferents empreses que moltes vegades competeixen entre si de cara a un determinat producte, de cara a una determinada part o de cara a un determinat component. Bé, doncs, que les empreses s'hauran d'ajustar en aquests canons, en aquestes normes de qualitat a fi que l'empresa incorpori aquests productes per part d'aquestes empreses. En la mesura que no incorporessin aquestes empreses les normes de qualitat, bé, la indústria principal, la companyia o altres empreses auxiliars haurien d'ajustar-se a aquestes normes de qualitat marcades per la companyia.

I res més. Moltes gràcies, senyora Presidenta.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El senyor Padullés té la paraula per repreguntar.

El Sr. PADULLÉS: Senyora Presidenta, senyores Diputades, senyors Diputats. Molt breument. És la segona vegada que em trobo avui que em diuen que la formulació de surt una mica de la pregunta. El que passa és que em sembla que no és exactament així. És evident que quan es fa una pregunta, doncs, es diu un llistat de coses però després, i per això hi ha el Ple i es donen cinc minuts per a intervenir, es donen els arguments de per què es fa aquesta pregunta.

Una cosa sí que ha quedat clara, i una altra m'ha preocupat molt. La que m'ha preocupat molt és que l'Honorable Conseller ha dit, a partir de les dades que ha donat, que no coneix el pla estratègic. És a dir, ha dit que no coneixia les xifres que jo donava, que no n'havia pogut prendre nota. És clar, jo no he fet res més que llegir unes notes publicades per la secció sindical d'una central sindical. Jo penso que aquestes són dades essencials perquè són acords entre l'empresa, el comitè d'empresa i les centrals sindicals, i que si aquestes dades no són el camí pel qual es treballa s'està trencant un acord important que preveia totes aquelles qüestions que jo deia d'inversió, tecnologia, etc. Ara bé, una cosa ha quedat clara en la resposta de l'Honorable Conseller, i és que no hi ha acord, que tot just es començar a negociar. Això abreuja molt més la meva segona intervenció.

El senyor Conseller ha dit moltes coses, amb moltes de les quals jo estic d'acord, en altres són qüestions que podríem entrar-hi amb un cert detall, però el senyor Conseller no ha dit una cosa que jo considero que és clau, i és: què farà la Genera-

litat, a partir que no hi ha acord i es comencen les negociacions, i ell mateix reconeix que hi ha tot un seguit de qüestions que seran dificultoses, etc. I aquesta és, o jo no ho he sentit prou bé, no s'ha dit què farà la Generalitat. I aquí és on hi ha la base de la meva repregunta.

El senyor Conseller diu que el problema de la tecnologia és si la nostra societat assumirà aquesta tecnologia. Doncs, està clar, la repregunta és: què farà el Consell Executiu perquè aquesta tecnologia sigui assumida per la nostra societat? Perquè això guarda una relació estreta amb què passarà amb la indústria auxiliar.

En definitiva, en definitiva, quina és l'opció del Consell Executiu davant d'unes negociacions que no s'han acabat sinó que tot just comencen, que poden comportar la pèrdua de llocs de treball, que poden comportar greus dificultats per a la indústria auxiliar, que poden comportar greus dificultats si la nostra societat no assumeix aquesta tecnologia, etc. I com ho farà, com ho farà, perquè convindrà amb mi, el senyor Conseller, que després de dos anys d'existència d'aquest Parlament, que sembla que és molt correcte però que no és el mecanisme adequat, que el Consell Executiu, a través del Molt Honorable President i l'Honorable senyor Conseller, s'hagi entrevistat amb SEAT fa dos mesos i que possiblement, doncs, es faci d'aquí dos mesos més, no és, al meu entendre, la millor manera que la Generalitat intervingui en aquest procés de negociacions a defensar els interessos de Catalunya.

I en aquest sentit, la pregunta sí que és molt concreta perquè la pregunta diu: «I molt especialment sobre com afectarà l'acord», i en aquest sentit jo, potser és que no ho he sentit prou bé, no hi ha hagut una resposta clara. És evident que les negociacions seran difícils, que tindran moltes dificultats i que, per tant, no en sabem exactament el final però la meva preocupació i la del Grup parlamentari del qual jo formo part és com intervindrà el Consell Executiu i amb quins instruments. I, a partir d'aquí, veurem si el resultat d'aquestes negociacions és positiu o no és positiu, i podrem avalar o podrem criticar el Consell Executiu.

Moltes gràcies, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El senyor Conseller desitja fer ús de la paraula? (Pausa.) Té la paraula l'Honorable senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Bé, senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, nosaltres coneixem el pla estratègic de l'empresa. El que passa és que una cosa... Per mi, conèixer el pla estratègic no vol dir tenir-lo, en cada moment, totes les xifres del pla al cap; conèixer un pla estratègic vol dir tenir-lo present, saber quin és el seu conjunt, saber cap on va i, sobretot, tenir-lo permanentment a mà. Nosaltres coneixem el pla estratègic i, si del que es tracta, és d'una qüestió terminològica, doncs bé, diré que no tenia al cap, en aquells moments, ni tinc, en aquests moments, al cap totes les xifres que ha donat el senyor Diputat, la qual cosa, d'altra banda, ho celebro perquè és que no es pot, materialment, almenys no crec que sigui massa operatiu, doncs, el fet de tenir permanentment al cap totes les xifres del pla estratègic, sinó el fet de tenir permanentment al cap el concepte cap on anem, cap on volem anar i on tenim els documents per, en cada moment, saber, doncs, quins són els punts estratègics de cada una de les empreses o de les empreses més importants.

Posicionament de la Generalitat. Concretament, viabilitat de l'empresa. Segona, viabilitat de tot el que sigui indústria d'equip i components. Tercer, mínim cost social. Si es referia, amb això, respecte a quines són les estratègies de l'Executiu, quin és el posicionament de la Generalitat en relació a les negociacions de la SEAT i abans de la negociació de la SEAT, ja li ho he dit: empresa, indústria auxiliar i màxim volum d'ocupació a l'empresa i a la indústria auxiliar.

I, respecte al fet que el senyor Diputat considera que no s'han seguit les negociacions, cal assenyalar que l'última reunió personal que hem tingut amb el President de la SEAT, el President de la Generalitat i jo, ha estat el 16 de març. Molt bé, vostè sap que aquesta no és manera de plantejar les coses. Jo he dit l'última reunió que, a nivell personal, hem tingut el President de la Generalitat i jo; el que no li explicaré és quines altres reunions, contactes, grups de treball hem tingut perquè em pensava —i vostè ho ha dit al principi de la seva intervenció— que no es tractava aquí de fer tota una relació, que probablement seria avorridíssima, i vostè diria, aleshores, que no es tracta de fer una relació, sinó de saber si realment estem o no seguint el tema; jo li dic que estem seguint el tema i he posat, com a exemple, que l'última reunió personal ha estat aquesta. Si el que es tractava, si el que volia dir el senyor Diputat en parlar del seguiment era una relació de cada un dels contactes, de converses que hem tingut, personals o telefòniques, jo ho sento moltíssim, però em pensava que es referia al fet de si seguïem la negociació des del punt de vista de fons i des del punt de vista de permanència, no quant al com i quant a les diferents modalitats d'aquest seguiment.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

*Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Treball
sobre les properes eleccions sindicals*

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Bé, passem ara a la pregunta següent, la pregunta que formulen els Diputats senyors Padullés, Cuadras, Espasa i Forné, del Grup parlamentari del PSUC, sobre les properes eleccions sindicals.

Té la paraula el Diputat senyor Padullés.

El Sr. PADULLÉS: Senyora Presidenta...

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Senyor Padullés, li recordo que per a formular la pregunta el temps establert en el Reglament és de cinc minuts.

El Sr. PADULLÉS: Sí, moltes gràcies, senyora Presidenta. Bé, la pregunta, començaré per llegir-la, diu: «els Diputats sotsignats, en nom del Grup parlamentari del PSUC, demanem informació sobre quines mesures prendrà el Departament, en vista a garantir la plena transparència i legalitat d'aquestes properes eleccions sindicals.»

Bé, ens trobem davant, en principi, de la perspectiva que se celebrin eleccions sindicals enguany; ja se n'han celebrat algunes —fa pocs dies, el cas de l'empresa SEAT. Nosaltres entenem que aquestes són unes eleccions sindicals molt importants. D'una banda, determinaran la representativitat de les diferents opcions sindicals al si de les empreses; d'altra banda, serà un moment de l'exercici d'un dret democràtic fonamental al si de les empreses, precisament a un lloc on la democràcia no ha acabat d'entrar plenament i en el qual hi ha moltes dificultats, i, d'altra banda, aquestes eleccions determinaran la re-

presentació en diferents organismes de tipus oficial, sense citar noms.

Nosaltres entenem que cal, per tant, garantir que aquestes eleccions es faran bé, que hi haurà una gran transparència, i que, alhora, hi haurà tota una sèrie de mitjans que permetran de fer unes bones eleccions. Nosaltres entenem que caldrà fer una bona campanya perquè hi hagi una participació més gran que en les eleccions anteriors i, tot això, tendint a dues coses. Una, que ja deia abans: a la participació, i, l'altra, que hi hagi uns resultats sindicals que expressin, d'una banda, la voluntat dels treballadors i, de l'altra, que donin aquesta conseqüència del que seran les diferents representacions de les organitzacions sindicals. Tot això vol dir que caldrà que es facin unes eleccions plenament legals, plenament clares i que no ens trobem, com ens vam trobar en les últimes eleccions sindicals, amb una gran quantitat de frauds.

Nosaltres, el dia 3 d'abril de 1981, vam presentar una interpellació sobre aquest tema. Sobre mil cinc-cents actes hi havia elements racionals que podien demostrar, que demostraven, de fet, que hi havien frauds. En nou-cents nou es varen comprovar, però en quatre-cents seixanta-una de les empreses que es van citar per a comprovar el resultat d'aquestes actes, aquestes empreses no es van presentar.

Hi ha diferents formes de frau electoral en les eleccions sindicals: empreses que estan tancades, en les quals, en canvi, aparentment, se celebren eleccions sindicals perquè es presenten actes de resultats sindicals; el canvi de número de Seguretat Social, modificació de dades de qualsevol tipus, etc.

La pregunta és molt clara: què pensa fer el Consell Executiu, el Departament de Treball, en aquest cas, pel que fa a la previsió de com es faran aquestes eleccions sindicals, a fi de —segueixo la pregunta— garantir la plena transparència i legalitat d'aquestes properes eleccions sindicals.

Moltes gràcies; moltes gràcies, senyora Presidenta.

La VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Per a respondre, té la paraula l'Honorable Conseller de Treball, senyor Joan Rigol.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Jo agraeixo al senyor Diputat la precisió amb què ha seguit la pregunta, en aquest cas, i intentaré també estar en el mateix nivell.

Penso que hem de partir d'un concepte fonamental: les eleccions sindicals són un procés obert constantment, en el qual intervenen i s'autoconvoquen, tal com aquí ha dit avui mateix un il·lustre Diputat, els mateixos treballadors. I l'única i exclusiva funció de l'Administració és d'encaixar i de rebre el suport d'aquests resultats i d'ajudar que siguin fetes amb plena transparència. Aquest és el sentit fonamental.

Jo també voldria compartir el criteri del senyor Diputat que les eleccions anteriors normalment coincideixen durant un període i, aleshores, em ve a dir que és el moment d'eleccions sindicals —no l'és sempre—, que hi ha un període, cada dos anys, en què coincideixen les màximes, és a dir, el major nombre d'eleccions sindicals i que nosaltres, probablement, l'any passat, no vàrem tenir la infraestructura suficient per a poder-ho encaixar. Que serveixi com a justificació que el recent traspàs de l'IMAC no ens va permetre a nosaltres poder tenir una suficient estructura per a poder-ho fer millor, i que, evidentment, l'experiència de fa dos anys, o de farà dos anys, ens significa per a nosaltres un repte de millorar-ho considerablement.

En aquest sentit, quins són els objectius que ens proposem? Nosaltres ens proposem que els resultats es puguin publicar al cap de trenta dies de finalitzat aquest període en què es generalitzen les eleccions sindicals. Ens proposem que aquests resultats tinguin un desglossament al màxim possible perquè no sigui únicament i exclusivament el percentatge global per centrals sindicals, sinó que tinguin un nivell per activitat, per sector, per territoris, per àmbits funcionals, etc. Ens proposem, a partir d'aquesta generalització d'eleccions sindicals, de poder oferir una actualització mensual de les que es van fent en període en què no és aquest generalitzat.

Amb què comptem, per a això? Primer, comptem amb una infraestructura en el meu Departament de procediment de dades, en el qual ens sembla que, a través d'això, no passarà el que va passar anteriorment, en què ens vàrem haver d'adequar amb el procés de dades generals de l'Estat i vàrem deixar la província de Barcelona per la cua, de tal manera que les centrals sindicals i tothom que hi estava interessat en aquests resultats, es van trobar que venien amb retard i venien malament. En aquest sentit, la responsabilitat, en tot cas —això, ho torno a repetir— serà absolutament nostra, perquè aquella vegada vàrem haver d'anar a parar a aquell procediment de dades i no per a l'actual, precisament perquè vam encaixar l'IMAC quan aquest concert ja estava establert prèviament al traspàs.

Segonament, nosaltres tenim, com a eina fonamental per a aquest procediment de transparència, el Consell de Treball. Amb això haig de dir que la vegada anterior va funcionar, i va funcionar amb plena transparència amb el gran protagonisme de les centrals sindicals, que són les que componen el Consell de Treball, i, per tant, les normes, en aquest sentit, pensem que han de sortir d'aquí mateix, sobretot per a refermar el principi de subsidiarietat que té l'Administració en aquest punt. Pensem que aquest és l'organisme corresponent.

I, d'altra part, hi ha l'altre element, que l'altre vegada el vam haver de fer servir d'una manera forçada a posteriori, que és la inspecció del treball. Nosaltres creiem que aquella labor que vàrem fer posteriorment ha d'entrar també en aquest procés, en el moment en què s'endegui aquesta situació generalitzada d'eleccions sindicals.

Aquests són els objectius, aquests són els mitjans, no hi ha més precisions fins ara, en aquest moment, però aquesta seria la resposta que jo voldria donar a l'illustre Diputat.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El senyor Padullés desitja fer ús de la paraula? Té la paraula el senyor Padullés.

El Sr. PADULLÉS: Moltes gràcies, senyora Presidenta. Sí, només per a repreguntar una cosa puntual que, si no ho recordo malament, jo l'he dit de passada. Bé, som davant un procés que es farà d'aquí un temps i, per tant, en totes les qüestions que l'Honorable senyor Conseller ha plantejat, hi estem plenament d'acord.

L'única repregunta concreta serà si el Consell Executiu, el Departament de Treball, pensa fer una campanya de participació, des de la institució, en aquestes eleccions sindicals per la seva importància.

Moltes gràcies; moltes gràcies, senyora Presidenta.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: La vegada anterior es va intentar fer, amb els mitjans de què disposàvem, una campanya institucional en aquest sentit i aquesta decisió va provenir del mateix Consell de Treball. Aleshores, el que sí que em comprometo, en aquest sentit, és a presentar al Consell de Treball, per les persones que representen el mateix Departament, que es prengui en consideració això perquè, si ho veuen bé, es pugui elevar el Consell Executiu.

Moltes gràcies.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre quina és l'exacta situació dels obrers
de l'empresa Mir Miró, SA., de Ripollet del Vallès*

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Bé, passem ara a la tercera i darrera pregunta, que és la que formula el Diputat senyor Jordi Casas-Salat, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, sobre quina és l'exacta situació dels obrers de l'empresa Mir Miró, SA. Té la paraula el Diputat senyor Casas-Salat.

El Sr. CASAS-SALAT: Senyores i senyors Diputats, molt breument, pel respecte que em mereixen ses senyories, pel fet d'haver tingut tanta capacitat de resistència per a acabar la sessió, escoltant aquesta pregunta que, de la forma més breu, tractaré de dirigir a l'Honorable senyor Conseller de Treball.

El fet és el següent: en aquests moments, tenim a la vila de Ripollet, en l'Ajuntament d'aquesta ciutat, quinze persones tancades amb vaga de fam, i, d'altre cantó, tenim una resta de quasi dues-centes persones que estan tancades a les naus d'una fàbrica d'allà, vivint pràcticament de les recaptas que fan per la vila, al·legant que se'ls vol privar de la seva estada, o sigui del seu lloc de treball.

Això és una situació que, és clar, és una mica anguniosa, fa una mica de malestar i és el que motiva aquesta pregunta. Jo he tingut coneixement d'aquests fets, concretament el dia 11. La pregunta està presentada amb data d'ahir, o sigui que sóc nou en el tema, el tema és més vell. És clar, a mesura que ha anat passant el dia m'he anat documentant sobre els possibles antecedents i, fins i tot, per abreujar la labor de l'Honorable senyor Conseller, puc dir que, l'any 56, hi va haver un empresari, que es deia Enric Mir Miró, que anava a començar a treballar amb moltes ganes, que aquest senyor va començar a guanyar diners —el tenim, l'any 62, que guanya ja vint milions de pessetes; l'any 68, que es trasllada a Ripollet; l'any 1970, que compra els antics magatzems Jorba i hi constitueix una altra societat, que després, més tard, es ven, l'any 1981. Ens trobem que aquest bon home se'n va d'aquest món —com ens n'anirem tots, un dia o un altre— i llavors passa al seu fill, el senyor Enric Mir i Solé. Hi ha un escàndol de tipus financer, desapareix també d'escena, i llavors ens trobem que aquesta empresa està vinculada a una xarxa de diferents empreses, o sigui que és una espècie de *holding* que està controlat per una empresa que es diu Gamma Textil, SA. i, l'any 1978, un dels principals accionistes, que és el senyor Oleguer Soldevila Godó —si no m'han informat malament— compra tot el paquet d'accions que constitueix Mir i Miró, i se'l queda.

Ara bé, aquest senyor, pel que m'han informat —sempre faig aquesta cautela, perquè és molt important— té el mal costum d'anar liquidant empreses quan no li són rendibles i

llavors ho fa per un sistema que sempre ve a ésser el mateix: primer presenta, demana la suspensió temporal de contractes, la qual cosa fastigueja una mica una part de gent; després, quan els té més fastiguejats, llavors va a la suspensió de pagaments; després de la suspensió de pagaments, demana tancar l'empresa, i, així, alegrament va solucionant les coses, i va buscant el que li és més rendible. És un home que té una fama molt antiga ja dintre del ram tèxtil. És una persona molt coneguda, és d'origen també textilenc i coneix perfectament el negoci. En l'anterior règim, segons m'han dit, li havien ofert diversos càrrecs però ell sempre va preferir quedar-se a l'ombra, malgrat que és una persona íntegrament i totalment de mentalitat de dretes.

Ara ens trobem, doncs, que, de sobte, ens entra la crisi de Mir Miró. Jo he tractat de buscar notícies a la premsa però, sorprenentment, no hi he trobat gaires antecedents. No sé què passa però els periodistes no s'han fet massa ressò d'aquest cas; he vist molt poca coseta, o és que potser els diaris a què jo tinc accés no porten gran cosa sobre el tema. Ara bé, els puc dir que, l'octubre de l'any 1981, ens trobem amb el mateix procés. O sigui, es demana reducció, suspensió de personal durant sis mesos, en el moment del període consultiu, i davant l'Inspector de Treball, se'ls demana que portin dades i comptabilitat i llavors Mir Miró retira aquest expedient. El mes de desembre el torna a plantejar, i el torna a retirar pràcticament, i llavors ens dona la nova sorpresa que he esmentat abans, del mateix procés, o sigui: presenta suspensió de pagaments i presenta immediatament una sol·licitud de tancament de l'empresa.

Els treballadors continuen treballant amb el poc material que hi havia allà, noten que hi ha una desgana, noten que un dia els diuen que no tenen res a fer, i així porten quatre mesos. Durant aquests quatre mesos entren en una fase, podríem dir-ne, de crispació, i llavors fan una sèrie d'actes públics, que són, per exemple, tallar la sortida dels que se n'anaven de vacances de Setmana Santa a la Meridiana, tancar-se a la Catedral de Barcelona, envair l'Hotel Majèstic de Barcelona —dóna la casualitat que també n'és propietari el senyor Oleguer Soldevila Godó— i després fan una manifestació, com no?, davant la Generalitat, tenen uns contactes amb l'Honorable senyor Conseller de Treball, i es troben en aquest moment dejunant.

Davant d'això jo formulo la pregunta molt concreta, que ara la llegiré, molt breument, que és la següent: «Quina és l'exacta situació dels obrers de Mir Miró, SA? Què s'ha fet i què es pensa fer per solucionar el problema?»

Moltes gràcies, senyora Presidenta; moltes gràcies, senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Per a respondre el senyor Casas-Salat té la paraula el Conseller de Treball, senyor Joan Rigol.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, fer l'arbre genealògic d'una empresa no deixa de ser un costum oriental, interessant, un exercici agradable, però jo voldria sensibilitzar les senyores i els senyors Diputats de quina és la característica del problema en què ens trobem i que interessa al senyor Diputat Casas-Salat i un servidor, i suposo que a tots vostès.

Ens trobem amb una empresa, i faré la història més immediata, perquè encara era molt jove quan vostè explicava aquestes

arrels de l'empresa, i em situaré al mes d'octubre del 81. L'empresa demana un expedient de regulació d'ocupació, per poder empalmar amb el Pla de Reconversió. I ara els donaré una dada que per a mi és fonamental en el tractament d'aquest tema: no hi ha cap central sindical posada dintre del comitè d'empresa, hi ha un rebuig sistemàtic a la introducció d'una central sindical, i en el moment que es planteja la possibilitat d'aquest expedient, probablement pel fet de no haver-hi cap central sindical, no coneixia la dinàmica de les negociacions en la reconversió del pla tèxtil. Punt important. En no admetre's aquest pla d'ocupació temporal, per a empalmar fins al pla de reconversió, fa suspensió l'empresa que detenta les accions de Mir Miró, i evidentment arrossega Mir Miró, i en aquell moment correm-hi tots, en aquell moment correm-hi tots. I s'hi corre, al meu entendre, d'una manera difícil, no hi ha possibilitat de negociacions, sàpiguen que les negociacions s'han hagut de fer mesures de seguretat importants: un empresari estima també la seva seguretat, un empresari, a més de buscar la seva rendibilitat —que suposo que deu ser una de les funcions que té—, també vol això. La Generalitat ha intentat garantir aquest punt; s'han anat trencant aquestes negociacions, s'han anat trencant en funció del context de seguretat que exigien, i a les centrals sindicals, intentant cercar alternatives d'un diàleg viable, constructiu i possibilista, se'ls ha barrat el pas, se'ls ha barrat el pas a les centrals sindicals.

En aquest moment, la situació és que s'estan buscant solucions de viabilitat possibilista, que faci que no hagin de caure la totalitat dels llocs de treball, estem en aquest punt, i ho estem buscant. Jo li asseguro, senyor Diputat, que la manera de buscar viabilitat no consisteix ni en fer una imatge determinada de l'empresari que ho pugui detentar, perquè es mereix major respecte, al meu entendre, tota persona que aplica el seu poder en els afers econòmics tant com pot, d'un cantó això, ni s'ha d'intentar tampoc ridiculitzar l'altra part, no s'ha de fer, però sí que cal dir que aquestes parts estan molt allunyades, que estan molt allunyades, i fruit d'aquest allunyament, que al meu entendre —i ara aquí faré un judici de valor, que en faig pocs— ve atiat perquè hi ha gent que segurament cobrarà més diners liquidant l'empresa —i pot estar en una de les dues parts— que no pas buscant camins de viabilitat, que això passa, i passa sovint, i aleshores, moltes vegades hauríem de poder descarnar aquest fet que està passant, i és en una de les parts determinades la possible especulació amb la liquidació de l'empresa, sostreure això, que moltes vegades té elements de demagògia, intentar anar destriant el possibilisme dintre dels maximalismes amb què es planteja. És una cosa que evidentment pot cremar una persona, que intenta fer això, però sàpiga que mai, mai un pacte no passarà per ridiculitzar cap de les parts.

Moltes gràcies.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El senyor Casas-Salat desitja repreguntar?

El Sr. CASAS-SALAT (*de l'escó estant*): Des de l'escó, en primer lloc agrair les paraules del senyor Conseller i dir que no hi havia ànim de posar en ridícul ningú, evidentment, aquest no ha estat el meu ànim; ha estat senzillament el de recaptar una informació i fer-li present al senyor Conseller que farem un seguiment per si s'ha de prendre una altra mesura.

Moltes gràcies, senyora Presidenta.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Acabada aquesta pregunta acabem també, doncs, l'ordre del dia d'aquest Ple. El proper Ple, que en principi tindrà lloc el dia 19, els serà comu-

nicat, com ja és costum, per escrit al seu degut moment.

S'aixeca la sessió.

(Són les vuit menys nou minuts del vespre.)

PARLAMENT DE CATALUNYA

L'OBRA LEGISLATIVA 1932-1939

Edició i estudi introductori a cura
d'Ismael E. Pitarch

Prefaci
del M. H. Sr. Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
BARCELONA
1981

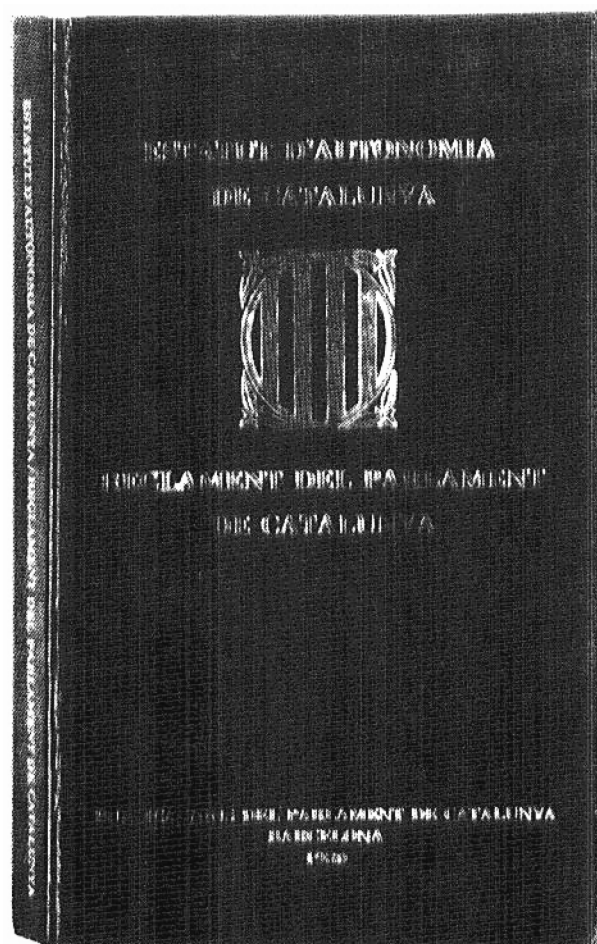
Recopilació de les lleis aprovades pel Parlament de Catalunya durant el període de 1932-1939, reproduïdes en facsímil i ordenades per matèries. Estudi introductori sobre la funció legislativa al Parlament de Catalunya.

Format 210x310 mm

425 pàgines

Relligat en símil pell i daurats, amb sobrecoberta a 4 tintes.

De venda a la Majordomia del Palau del Parlament, i a les llibreries següents: Barcelona: Ballester, Bosch, Hogar del Libro, Llibreria de Ciències Mèdiques i Jurídiques i Porter.— Girona: Llibreria 22.— Lleida: Urriza.— Madrid: Llibreria Marcial Pons.— Mataró: Llibreria Robafaves.— Tarragona: Vyp.— Vic: La Tralla.

Publicacions del Parlament de Catalunya

ESTATUT D'AUTONOMIA DE CATALUNYA

REGLAMENT DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició dels textos oficials, amb índexs temàtics i sistèmatics, preparada pels lletrats del Parlament de Catalunya.

Format 88 x 152 mm.

Preu de venda: 350 pessetes.

Comandes: Publicacions del Parlament, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella,
BARCELONA-3.

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
 - 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
 - 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
 - 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.
-

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom.....

carrer núm.

telèfon població

districte postal

desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord

amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia..... de..... de.....

fins al 31 de desembre de 198.....

Amb aquesta finalitat, i amb data..... de..... de 198..... envia

per..... núm. la quantitat de..... pessetes

(gir / taló al portador)

..... dede 198.....

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona-3.
Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 2.500 pessetes. Número solt: 60 pessetes.

Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona-15.

Dip. Leg. B-27.966-80.